

Sokféle hazug és téves szóbeszéd járja Ynev emberlakta vidékein a kráni fejjavadász-klánokról. Egyesek vérivó szörnyeknek vélik őket, akik emberi mivoltuk utolsó maradványait is rég maguk mögött hagyták már; mások azt hiszik róluk, csupa szoborszép, atlétatermetű harcost számlálnak, akik csupán megszokásból gonoszak, mert ezt diktálják hazájuk hagyományai. Rebesgetik, egyéb dolguk sincsen, mint hogy folyton beleártsák magukat a külvilágban folyó eseményekbe, kalandozókkal és koronás főekkel perlekedjenek, kifürkészhetetlen uraik akaratát követve. Mindezen következtetéseket általában a hírhedt Anat-Akhan történetéből vonják le, amely nevezetes árulását megelőzően a jelentéktlenebb határvidéki klánok közé tartozott.

Valójában a kráni fejjavadászokat roppant kevésbé érdekli mindaz, ami a birodalom határain kívül történik, és szerfelett ritka közöttük az olyan, aki külvilági mércével mérve szépnek volna nevezhető. Ami pedig azt a vádat illeti, hogy vérivó szörnyetegek lennének - nos, nem azok.

Amint az az alábbi elbeszélésből is kiderül: rosszabbak annál...

Roul Renier

KRÁNI KRÓNIKA

Nézd, íme itt van ő, akit már gyermekkorában oltárom papjává fogadtam. Ő az, aki kedvencem lett. Félrevezettem és elámítottam őt, elloptam az égtől fiatal szívét - a magam számára. Én tettem őt bálványimádóvá, én tettem, hogy epedő vágyakozással imádja a férgeket, a sír férgeit odalent. Szent lett számára a sír; édes a sötétje; szent a rothadás a mélyén. Édes, drága nővérem, Sóhajok Anyja, neked neveltem ezt az ifjú bálványimádót. Szorítsd hát a szívedre, s te neveld tovább rettenetes nővérünk szolgálatára. Te pedig, romlást hozó testvére, te, aki csábítasz s gyűlölködsz, vedd magadhoz őt középső nővérünktől. Hatalmad pálcáját nyugtasd fején. Ne engedj asszonyt soha közelébe, ne hagyj, hogy női gyengeség enyhítse körülötte a sötétet. Űzd el zsenge reményeit, hervaszd el számára a részvétet, a szerelmet, szárítsd ki könnyei forrását, sújtsd őt olyan átokkal, amilyennel csak te sújthatod. Így égjen ki belőle minden salak, így láthassa majd meg, ami nem arra való, hogy lássák, iszonyatos látványokban legyen része, titkokban, melyekről nem ejtethet szót a száj. Hadd ismerjen meg ősi igazságokat, szomorú igazságokat, hatalmas igazságokat, félelmetes igazságokat. Hadd legyen még halála előtt része a feltámadásban. Így teljesítsük Istentől kapott feladatunkat. Gyötörjük szívét szüntelenül, hogy lehetségeinek legvégső határáig csigázzuk szellemét.

Thomas de Quincey: Suspiria de profundis

Hideg szél süvített a láthatáron feketéllő bércek felől, ólomszín fellegeket kergetett az alacsony égbolton, s hűvösen szemerkélő esővel terítette be a rendház köcsupasz udvarát. Vyergas egymaga állt a hatszögletűre csiszolt bazaltlapokon, tekintete a roppant kapuszárnyakat egybereteszelő gerendavason pihent. Byzonbőr csizmáján és durva daróctunikáján kívül csupán egy dísztelen, sötét köpönyeget viselt; a csuklya árnyékadó szövetét mélyen a homlokába húzta. A körülötte szitáló nedvesség átjárta öltözkét, nyirkos ujjakkal cirógatta végig a testét, egész a csontjáig hatolt. A rúnákkal vésett ezüstpók, mely nyolc vékony lábnyúlvánnyal gyökerezett üres szemgödrében, hidegnek és halottnak érzett; nyilalló sajgás állott tőle a bal arcába. Lehunyta jobb szemét - a másikat, az épet -, és mélyet lélegzett a csípős, tufaszagú levegőből. Vendégeink a kapu előtt várakoznak, vert visszhangot elméjében a comtur szava.

Van idejük. Várhatnak.

Vyergas rövid tűnődés után hátravetette fejéről a kámzsát. Ez a tartomány nem szűkölködött olyan szerzetekben, akik jobbnak látták óvó lepel mögé rejteni vonásaikat; odakint, a barbár külvilágban talán riadalmat keltenének ezzel, itt azonban senki nem törődött velük. Vyergasnak nem volt szüksége a csuklya árnyékára hozzá, hogy félelmetes látványt nyújtson; darabos arcát forradások rútították, roppant állkapcsán acélszürke bozótként burjánzott az elvadult szakáll, a sajgó ezüstpók hátborzongató kontrasztot alkotott sárgán villogó jobb szemével.

Következő lépésként megoldotta a köpönyeg övét, és kétfelé csapta szárnyait. Azt akarta, hogy az érkezők lássák: nincs nála fegyver. Ezzel nem békés szándékát kívánta kimutatni; az ő mesterségében a békés szándék vétkes gyöngeség volt, vállalása kudarc, büntetése halál. Vyergas számára saját testvérein és nővérein kívül a világon mindenki ellenségnek számított; legfeljebb egyesekkel hamarabb kerül sor az összecsapásra, mint másokkal. Nem; ahogy mozdult, ahogy állt, ahogy viselte magát, azzal egészen más céljai voltak.

Aki elég vakmerő ahhoz, hogy egymaga, fegyvertelenül, minden tiszteletadást mellőzve fogadja a Ly'Shematenel ház fiúörökösének látogatását, az vagy nagyon biztos lehet a dolgában; vagy nagyon ostoba. Vyergast utoljára tizenkét éves korában nézték ostobának, Rah Gul városában; a végzetes hibát egy tagbaszakadt, közismerten ferdehajlamú selyemfiú követte el. Utóbb rádöbrent tévedésére, ám ekkor már késő volt; a melléig sem érő rabszolgasuhanc, akit éj szakai szórakozásra szemelt ki magának, pusztá kézzel tépte le mindkét heréjét. Vyergas tehát jó okkal feltételelezhetette, hogy a rendház vendégei nem együgyűséget, hanem öntudatos magabiztosságot fognak sejdíteni az arcátlanul merész fogadtatás mögött. Márpedig az efféle önbizalomnak többnyire olyan alapja van, amit jobb nem bolygatni, nehogy váratlan kellemetlenség kerekedjen belőle.

A zömök, szakállas férfi természetesen nem volt sem magányos, sem fegyvertelen, bármit is sugallt a látszat. A belső udvart körülvevő bazaltbástyák lőrési mögött felajzott íjú saggitorok rejtőztek, ferdén vágott szemük figyelmét a legapróbb változás, az árnyékok mégoly csekély átrendeződése sem kerülte el. A kövezeten meggyűlő esővíz olajos ízét állábaikat nyújtogatva kószoltgatták a tócsák alján lapuló bananarék; csak a rend méregmesterének parancsoló igéjére vártak, hogy kiemelkedjenek rejtékelyükről, s a betolakodókra vessék magukat. A Vyergas védelmére kirendelt három messor légies alakja az étkezőház

első ablaksorának magasságában lebegett; ha úgy hozza a szükség, bármikor anyagiassulhatnak, s munkára foghatják páros pengéiket.

A comtur elegendőnek ítelt ennyi óvintézkedést, hiszen a rend - legalábbis pillanatnyilag - a barátai között tartotta számon a Ly'Shematenel házat.

Fáznak és éhesek. Csekély türelmű népség, bármilyen is a hírük; kezdenek dühösek lenni.

Vyergas sötéten elmosolyodott a comtur szavaira. Egyáltalán nem kedvelte a Hét Völgy és a Hét Domb Házait, bár a Birodalom kiismerhetetlenül kusza politikája időről időre szövetségbe kényszerítette velük a rendet. Egyszer, még sequator korában, követségbe küldték hozzájuk; sohasem feledte el a megaláztatásokat, melyek akkor a Könnyüléptű Nép részéről érték. S a vidék is, ahol szállásaikat tartották; túl fülledt volt Vyergas ízlésének, túl eleven Önkéntelenül megborzongott, valahányszor a századéves feketetölgyek ágairól lógó nyirkos mohalepek végigsúrolták a vállát, fejét; s bár nem mutatta, mindig észrevette a vendéglátói arcán átsuhanó gúnymosolyt. Most kurta hálaimát küldött a Kosfejes Úrhoz, amiért visszaadhatja nekik a kölcsönt; az ő fajtáját a Birodalom nem megbocsátásra, hanem megtorlásra nevelte.

Három órája váratod már őket odakint, dörrent tudatába a comtur szellemhangja. Elég legyen!

A zömök férfi összerezzen, engedelmesen meghajtotta fejét. Ra urdath san uthmor ahen; aggun hara'het shaka'thor, küldte gondolatban comturja felé az ősi -kiengesztelő formulát. Vérem és velóm a tiéd; tégy vele belátásod szerint!

Válasz nem jött; tehát hibája ellenére érdemesnek találtatott rá, hogy tovább éljen. Vyergas hálás volt ezért a mesterének; nem mintha egy pillanatig is habozott volna, ha utasítást kap tőle a szertartásos torokmetszésre, de égette a kíváncsiság, vajon mi vehette rá a Könnyüléptű Népet, hogy feladják gögös elzárkózásukat. Ezen a kérdésen tűnődött immáron harmadik órája; s mert gondolatait abban a kényelmes, nyugodt iramban öltötte egymásba, amelyet szántóvető őseitől kapott örökölt, a vélhető választól még mindig messze járt. Időre volt szüksége, legalább egy kevésre még. Nem baj. Megoldható.

Teleszívta tüdejét a bazaltköves udvar hűs levegőjével. A szemerkélő eső mindent átható illatába más, haloványabb, nehezen meghatározható szagok keveredtek. Vyergas gondosan szétválogatta és osztályozta őket. Füst. Tufa. Veríték. Ázott bőr.: Spórákat vedlő nyirokmoha. Az étkezőház homlokzata felől áporodott, hideg rothadás.

Az idő folyása lomha-fáradttá vált, elbizonytalanodott. A levegőben porló esősziporkák álomszerű lassúsággal lebegtek a bazaltlapok felé. Tompa; elnyújtott, pincemély gongszó vert kongó ekhókat Vyergas fülében: a szíve dobbanása.

Elégedetten tért vissza gondolataihoz.

Nem túl gyakran fordult elő, hogy a Könnyüléptű Nép szófukar, zárkózott harcosai - ellenségeik, akik többnyire korai halált haltak, Ranagol erdészeinek és lovászáinak csúfolták őket - kívülállók segítségét kérik ügyes-bajos dolgaikban. Ha nehézségeik támadtak, általában maguk is elboldogultak velük; a Szabad Rendeiket mélységesen lenézték, kérészéletű korcsok bárgyú szervezkedésének tartották, s büszkeségük még akkor sem engedte meg nekik az idegenekkel való szövetkezést, ha az életük forgott kockán.

Vyergas egyetlen olyan okot tudott elképzelni, ami esetleg rábírhhatja a Ly'Shematenel házat, hogy az ő támogatásukat keresse: a Könnyüléptű Népnek az Ősök egyikével támadt viszála. Öregségtől megrokkant, köszvény-sorvasztotta mentora szerint - húsz esztendeje sírjában pihen már - ez a két faj már évtízezredekkel azelőtt gyilkos háborúkat vívott egymással, hogy Krán földjét először emberi láb illette volna. Az Ősök - okította a növendékeket a reszketeg aggastyán, aki valaha, sötétebb és véresebb időkben, életek kioltója és sebek osztogatója volt -, igen, az Ősök vénebbek a Tizenhármaknál, talán még magánál a Kosfejes Úrnál is; ami pedig a Hét Völgy és a Hét Domb Házait illeti, ők csaknem egykorúak velük. A végzet különös fintora, hogy végül, annyi öldöklés és gyűlölet után, a két esküdt ellenség egyazon táborba kényszerült. Igaz, rebesgetik, hogy valahol a Birodalmon kívül a Könnyüléptű Népnek élnek olyan rokonai is, akik nem ismerik el a Tizenhármak főségét, és elutasítják a Kosfejes Úr kegyeit; ez azonban minden bizonnyal üres szóbeszéd, hiszen a legostobább nayan is tudja; hogy a Birodalom határain túl mindenütt a legsötétebb káosz és barbárság uralkodik. Vyergas úgy hallotta, már a Külső Tartományok is épp elég vadak és civilizálatlanok. Saját tapasztalatból nem meríthetett; sokfelé

megfordult már vadászatai során, rendbéli testvérei világlátott embernek tartották, ám Fray-Grimonarnál messzebb sohasem vetődött - és se teste, se lelke nem kívánta még egyszer átélni az ott tapasztaltakat.

Az Ősök... Ha a Ly'Shematenel ház valóban velük akaszkodott össze, gazdagon meg kell adnia a rendnek a segítség árát, vérben és vasban, fában és fémbe, húsban és halálban. Vyergas nem volt bolond, nyitott szemmel járt a világban. A Birodalmat elvben a Tizenhármak kormányozzák, a Kosfejes Úr földre szállott helytartóiként: ők nevezik ki a tartományok élére a consularokat; ők hajtják be atyjuk rendelkezéseire az évszakonkénti haláladót; ők hirdetik ki s igazítják a változó időkhöz a hitszegést s a becsstelenséget büntető vértörvényeket; ők veszik fel a harcot a határokon túlról olykor-olykor betörő barbár hordákkal; és utána persze ők vezetnek megtorló hadjáratokat a külvilági vadak primitív törzsei ellen. Rangjukat, előjogaikat senki nem vitatja; csakhogy; amint azt az öreg mentor mondotta volt, az Ősök vénebbek náluk. Amikor a Tizenhármak megérkeztek Kránba, őket már itt találták. Egyesek közülük fejet hajtottak és behódoltak; mások ellenszegültek a Kosfejes Úr akaratainak, s istenkáromló vakmerőségükért elnyerték méltó büntetésüket: Olyanok is akadtak azonban - s hozzá nem is kevesen -, akik tudomást sem vettek a Tizenhármak jöveteléről, a Birodalom megalapításáról. A Kosfejes Úr szent szózatát megértették és lelkükbe fogadták, hívéül szegődtek és véráldozattal tisztelegtek neki; gyermekeivel azonban nem törődtek, mert legalább olyan hatalmasok voltak, mint ők, ha ugyan nem hatalmasabbak. Ranagol Égi Honában otthonra lelnek majd ezek az Ősök is, mert vallják és hirdetik az egy igaz hitet; ám földi birodalmán kívül maradtak, megőrizték saját törvényeiket, szokásaikat, s mindenben a maguk akarata vezérli őket. Viselt dolgaikba még a Tizenhármak is óvakodnak beleszólni, a consularok parancsa pedig annyit számít csupán nekik, mint szélviharnak az ellenébe szegülő szalmaszál.

Meglehet, hogy a Könnyüléptű Népnél e hatalmak valamelyikével támadt összetűzése; vagy ami még valószínűbb, felújítottak egy ezredévek óta lappangó viszályt. A Ly'Shematenel ház ereje persze nem mérhető az Ősökéhez, ám az a törzsök, amiből az ő fajtájuk sarjadt; nem annyira vén még, hajtásai frissebbek és számosabbak. Ők sokan vannak, s társakat és szövetségeseket kereshetnek maguknak a Birodalom többi alattvalója között; az Ősök ezzel szemben magányos remeték, szinte minden kapcsolatukat elvesztették a halandó világgal. Konokul kapaszkodnak az életbe, noha rég belefáradtak már; lelkük sötétbe borult és megkeseredett a végtelenbe nyúló korszakok során. Ráadásul ősrégi sérelmek és vérbosszúk osztják meg őket, még a Birodalom alapítását megelőző időkben. Gyilkos háborúkat viselnek egymás ellen, akárcsak a Szabad Rendek, a Káosz-szekták vagy a Könnyüléptű Nép nemesi házai; csak éppen bennük túlságosan mélyen fészkel a gyűlölet fekélye, egyetlen percre sem képesek megfellebbezni róla, hogy szövetségre lépjenek valami külső veszedelemmel szemben. Így aztán számuk évszázadról évszázadra apad; idővel mind kiostálódik majd az ocsú, s csupán a legkülönbek és legnemesebbek maradnak meg közülük, az egyetlen igaz istenség, minden szférák és síkok fejedelme, a Kosfejes Nagyúr akarata szerint.

Ki lehet az vajon, aki ellen a Ly'Shematenel ház szövetségeseket toboroz? Vyergas a homlokát ráncolta, ahogy megpróbálta felidézni magában mindazt, amit az Ősök nagyjairól és vezéreiről tanult. Lelki szeme előtt megképzett a bazalttal kövezett refektórium, ahol növendék korában az ősz mentor hajnalokba nyúló előadásait hallgatta. Tisztán látta a hajlott hátú, köszvényes öregembert, amint botjára támaszkodva fel-alá sétál a félhomályos teremben; lépteiben még föl-fölrémlik néhány futó pillanatra a hajdanvolt fürgeség emlékezete. Baloldalán a zöld foszforral felvázolt pentagramma, amit a növendékeknek egyelőre tilalmas öt lépésnél jobban megközelíteni, kézlevágás terhe mellett; jobboldalán a kosfejes oltárkő, amin mindennap pontban Éjféli óra könyörgő emberáldozatot mutatnak be a Hatalmas Ranagnak, hogy világosítsa meg a választott ifjak elméjét, s keményítse meg szívüket az esendőség gonosz kísértésével szemben. Az ötvenedik évét taposó aggastyán eleven legenda volt számukra, az Árnyfivérekkal és az Ahan 'NataKhannal vívott győztes háborúk bálványozott hőse. Reszketeg, el-elcsukló hangon beszélt; alig három hónapja volt már hátra akkor az életből. Ám szavaiban mégis a hatalom delejes dallama vibrált, ahogy sorra néven nevezte az Ősök legfélelmetesebbjeit. A Csontlovagot, Káosz-Metha kegyeltjét, aki élettel büntet és halállal kegyelmez; a Vakon Látót, aki a külvilágban vándorol, s egy kései és korcs istenség ivadékának adja ki magát; a Könnytelen Öreget, Sramsass-Daquin fejedelmét, akinek oltára a Feneketlen Kút, s varázserővel ruházza föl mindazon apák gyermekeit, akik öngyilkosok lesznek a tiszteletére; a Leples Asszonyt, akit a Kosfejes Úr párjául választott egy időre, s ő Krilehort és Uroyahaast szülte neki; a Suttogót, aki százezer éve alszik a hegyek gyökerénél, s álmában a sötétség szellemével beszélget; a Sápadt Angyalt, aki jótétáldásával ajándékozza

meg a halvaszületett kisdedeket; a Ködbenézőt, aki elorozza a halandók lelkét, s helyette lidérc-szívet fuvall a kebelükbe; az Akasztott Királyt; a Fekete Forrás örét, akinek hideg cirógatása meddővé szikkasztja a nőket, magtalanná a férfiakat; az Opálhajóst, aki az óidőkben lebűvölte az égről a harmadik holdat; a Lánggal Égő Szüzet; akinek mosolya szerelemre gyújtja a démonok szívét; csókjától pedig mennyei gyönyörök közepette szenvednek ki minden nép s faj hímjei; a Fények Kioltóját, akit Ranagol maga mellé emelt az Égi Honba, s azóta Káosz-Buulzaab néven hódolnak neki...

Vyergas sokat tudott az Ősökről, lényegesen többet, mint Kránban a közemberek. Ennek persze jó oka volt, hiszen a tudás hatalom; s drágán megszerzett hatalmát senki nem osztja meg szívesen másokkal. Ámde Vyergas maga is az Ősök sokadíziglieni ivadéka volt; persze nem azoké, akiknek a nevét áhítattal ízlelgette annak idején a refektórium félhomályában, hanem egy náluknál csekélyebb, rég feledésbe merült vérvonalé. Családfáját - akárcsak a Birodalom legtöbb közrendűnek született alattvalója - ő sem tudta három nemzedéknél messzebbre visszavezetni; az emlékezet gyarló jószág, s a szolgasorban sínylő milliók leszármazását senki nem véli érdemesnek számon tartani. Pedig ez a fáradság is kifizetődik olykor; Vyergas például egyszerű szántóvetők gyermeke volt, a kilencedik vagy a tizedik, pontosan már ő maga sem emlékezett rá. Hosszú éveken keresztül tengődött szüleivel és testvéreivel az éhhalál szélén; arcuk verejtékével öntözték a rossz, savanyú földet, hogy kicsikarják belőle azt a kevéske termést, ami - a helytartói dézsma lerovása után - olykor elegendő volt a sok éhes száj táplálására, ám legtöbbször nem. A testvérei közül egyesek éhen pusztultak, másokat kisorsoltak a birodalmi haláladóba; az apjának lobot kapott a tüdeje egy különösen hideg, esős őszi aratáskor; az anyját a gyermekági láz vitte el, miután megszülte legfiatalabb hűgát, egy vízfejű, idióta kislányt, aki maga is csak három napot élt. Aztán a család maradéka odaveszett egy helyi klánháborúban, amely csaknem az egész tartományt romlásba döntötte; a zűrzavaron úrrá lenni nem tudó consulárnak, miután méltatlannak bizonyult a Kosfejes Úr bizalmára, a Tizenhármak kegyesen engedélyezték az önkéntes máglyahalált.

Vyergas azonban életben maradt, mert vad volt és szívós, akár a hegyi görény. Kilencévesen gyilkolt először, a Mal Vatchlak mocsarakban bujdokolva, élelemért; kannibállá később, a győztes klán fogolytáborában vált, ugyanezen okból. Innen egy köfejtőbe került, ahol csakhamar kiemelték a többiek közül, mert bestiális dührohamában átharapta az egyik felvigyázó torkát, aki kétszerte nagyobb volt nála. Rah Gul városában egy gazdag lanista - független vállalkozó, aki hivatásos viadorokból álló rabszolgaistállót tart fenn - ígéretes növendéket látott a vad suhancban, s jelentős összeget fektetett megvásárlásába és fegyveres kiképzésébe. Vyergas azonban sohasem lépett az aréna porondjára; az újonc viadorokat ugyanis nemcsak a fizetőközönség kiváltságosai szemrevételezték, hanem más, sokkal céltudatosabb személyek is, akiket csöppet sem érdekeltek a tétösszegek és az esélyarányok. Káosz-Vulak havának egy kellemesen langyos estéjén alacsony, mosolygós, keskeny vállú idegen kereste föl házában a lanistát, és felmutatott neki egy bizonyos pecsétet. A házigazda elkövette azt a hibát, hogy pénzt és kárpótlást emlegetett; másnap holtan találták a vízipipa-szobájában, a segítségére siető öt testőr-viadorral együtt. Vyergas virradatra már fél napi járőföldre volt Rah Gultól, és nem is látta viszont a várost, csak tizennyolc esztendővel később, egyetlen kurta éjszakára. Ekkor már morteli rangot viselt, s rövidre fogta látogatását; csupán néhány percre tért be egy túlságosan beszédes démonidéző palotájába, aki úgy vélte, elég hatalmas hozzá, hogy eleressze a füle mellett egy tekintélyes szervezet jószándékú figyelmeztetéseit.

Származásának titka öt magát lepte meg leginkább; álmában sem jutott volna eszébe a gondolat, hogy valamikor rég, a múlt homályba vesző messzeségében, akadt valaki az ősei között, aki ahhoz ugyan eléggé emberi volt, hogy életképes utódot nemzzen egy halandó asszonynak, ahhoz azonban már túlságosan idegen, hogy kései leszármazottai a szó szűkebb értelmében vett embernek legyenek tekinthetők. A Vyergashoz hasonló legutóbbi részben vagy egészben anyai ágról örökölte az ősi vért, ezért képességeik csekélyebbek voltak, hatalmuk korlátozottabb. Az ő esetében azonban úgy tűnt, a titkos örökség megszakítatlanul szállt apáról fiúra, kisiklások és elágazások nélkül, csaknem háromszáz nemzedéken át. Az asszonyoknak mindvégig csak a befogadó s a továbbadó szerepe jutott; egyetlenegyszer sem fordult elő, hogy ne legyen a családban legalább egy fiúgyermek, aki töretlenül továbbviszi az ősi vérvonalat. Páratlan véletlen volt ez, már-már a csodával határos; ha védettebb, rendezettebb életet él, a tartományokat járó fürkészek hamarabb felfigyelnek rá, s minden bizonnyal háború tört volna ki birtoklásáért a vadásztestvériségek között. A mosolygós, keskeny vállú férfi, aki elrabolta Rah Gulból, a Fekete Özvegy Rend - ősi nevükön a Khat'ul'Naathum - szerződéses toborzója volt; még csak nem is teljés jogú testvér, ám ahhoz bőven elegendő, hogy elbánjon a lanistával és öt viadorával. Mindezt persze

Vyergas csupán jóval később tudta meg; a bizalmat, a beavatást előbb ki kellett érdemelnie, a rend titkos nevét pedig -melyet kizárólag bizonyos ősrégi rítusok elvégzése után, a legnagyobb elővigyázatosság mellett volt szabad fennhangon kiejteni - csak tíz év múlva árulták el neki.

Kezdetben hitte is, nem is, amit a származásáról mondtak neki. Gyorsan és fájdalmasan tanulta meg, hogy a teljes rangú testvérek szavát nem vonhatja kétségbe; ám a néma kételkedés jogát nem vehették el tőle, az ott fészkelte benne kiirthatatlanul, a kegyetlen, küzdelmes gyermekévek hagyatékaként. Végül a kézzelfogható bizonyítékok győzték meg fokról fokra, apródonként. Sikerült megtanulnia az Ősök nyelvét, bár csak a legromlottabb, alsóbbrendű dialektust, és azt is iszonyú gyötrelmek árán. Növendéktársainak zöme még eddig sem jutott; a szavak égették a torkukat, marták a nyelvüket, görcsbe rántották a beleiket.

A bölcsőbbek hamar belátták, hogy hiába is próbálkoznának, és idejében felhagytak a hasztalan küszködéssel. Másoknak későn jött a felismerés: ezek borzalmas kínok között pusztultak el. A legtöbbjükkel szívroham végzett, de akadtak páran, akiknek az agyukban pattantak meg az erek. Annak a lánynak, aki először osztotta meg az ágyát Vyergasszal, egy szép napon orrán-száján dőlni kezdett a vér, és a rend boncmesterének minden tudománya kevésnek bizonyult az elállításához.

Harminckét újoncból öten birkóztak meg a nyelvvel; tizennégyen belehaltak, a többi feladta. A vén mentor elégedett volt az eredménnyel; rosszabb arányra számított. Valamennyi növendékének az ereiben folyt egy kevés az Ősök véréből, ám csak ebben az ötben elég sűrűn ahhoz, hogy keserves munkával újratanulják, amit távoli elődeik elfelejtettek. A beszéd persze nekik is fájt; Vyergas a kínok kínját állta ki minden egyes szó kiejtésekor, s a teljes mondatokig sohasem jutott el. Mégis folyton-folyvást gyötörte, üzte, hajtotta magát, olykor végkimerülésig vagy éppen ájulásig. Mért az Ősök nyelvében pusztító, zabolátlan erők rejlettek, a világ sarjúkorának szunnyadó energiái. Hatalomigéi ellen nem volt védekezés, szökőárként sodorták el a mentális gátakat, pálcikaként roppantották össze a mágikus védműveket. Menekülésre, netán szembeszegülésre csak azok gondolhattak, akik maguk is az Ősökig vezethették vissza a származásukat.

Ezért szomjazta Vyergas oly csillapíthatatlan mohósággal az elfeledett tudományt. Sihederkora keserű leckéiből korán megtanulta, hogy az egyetlen egyetemleges érték a hatalom, mivel minden körülmények között magában hordozza saját önigazolását. A Kosfejes Úr tanítása volt ez, képmutatástól mentes, bölcsen belátó. Vyergasnak, a bujdosónak, a rabszolgának, az arénába szánt viadornak sem papokra, sem szent könyvekre nem volt szüksége hozzá, hogy elfogadja és magáévá tegye.

Ötük közül ő volt a legjobb, s ezt kezdettől fogva érezte a másik négygel. Társai hígabb vért örökölték messzi elődeiktől, többet kínlódtak az Ősi Nyelv szavaival, keményebben megszenvedtek minden egyes hatalomigéért. Egyikük meg is rekedt a vásári szemfényvesztők szintjén, olcsó bűvészmutatványokból állt az egész tudománya; egy másik túlerőltette magát az első küldetésén, s bevérzett a tüdeje, mielőtt végezhetett volna a kijelölt személlyel. Az új mentor számára szörnyű csalódást jelentett a kudarca; nevét kihúzták a rend évkönyveiből, fegyvereit összetörve a Sel sebes vizébe dobták, emlékezetét örök időkre eltörölték.

Így hát végül hárman maradtak, akik becsülettel letudták sequatorként az előírtas tíz évet, majd felvételt nyertek a rend következő fokozatába, a rettegett hírű mortekek kiváltságos sorai közé. Megbízatus megbízatást követett; szövetségek kötöttek; ármányok szövődtek; az árulás mótelyét is megtapasztalták néhányszor, egy ízben a renden belülről nyújtotta ki feléjük mérgező csápjait. Az idősebb testvérek sorra kidőltek mellőlük - kivel fegyver végzett, kivel mérge, kivel a tulajdon mágiája -, vagy előreléptek a legrangosabb kasztba, a comturokéba. Végigharcoltak három vadászháborút, kettőt megnyertek, egyet elvesztettek. Boszorkányszövetségekkel, Káosz-szektékkal, titkos mérgekeverő társaságokkal viszálykodtak, s a Kosfejes Úr gyakrabban mosolygott rájuk, mint ellenségeikre. Meggyilkoltak temérdek birodalmi hivatalnokot és két consulart; felprédáltak néhány tartományt; magukra vonták, majd másra terelték a félelmetes Shien-Gorr klán haragját. Ahogy erejükből tellett, igyekeztek Ranagol tanításai szerint élni; s ha meg is botlottak olykor, nem váltak szégyenére istenüknek.

Vyergas túlélte hajdani növendéktársait - egyikük a Holdralépőkkel vívott háborúban esett el, a másikkal egy bannara-mester eleven mérge végzett -, s idővel ő lett a rangidős a mortekek között. Az évek felette sem múltak el nyomtalanul; haja, szakála megszürkült, viharvert arcán megszaporoztak a ráncok, szívét egyre jobban megviselték a nap mint nap szedett ajzószerek. A szemét az Ősök Tudománya miatt vesztette el; az egyik vadászháborúban egy magafajtaival került szembe, fáradtan és sebes torokkal, míg a

másik friss volt és kipihent. Nem maradt más választása: hogy elháríthassa az ellenséges hatalomigét, a végsőkig ki kellett zsigerelnie szervezete rejtett tartalékait. Ám ezt a sérülését nem szégyellte,, épp ellenkezőleg: a maga mogorva módján büszke volt rá. Az ezüstpók, amit a rend boncmestere az arcába ültetett, az Ősök kezétől származó talizmán volt, bűvös hatalmú ereklye. Amikor meggyökerezett lábaival az eleven húsban, lassan ölő nyálkamérget bocsátott gazdája testszöveteibe, amely minden közönséges halandóval hetek alatt menthetetlenül végzett volna. Vyergas belázasodott, és ágynak esett; néhány nap múlva azonban felépült a sorvasztó kórságból, s szervezete nem vetette ki a rúnadíszes talizmánt, nem látott benne fertőzőgócot, mérgező fekélyt. Ékesszóló bizonyíték volt ez, hogy Vyergas ereiben a hosszú évtizedek alatt sem hígult meg az ősi vér, még most is ugyanolyan sűrűn és szilajon lüktet, mint hajdan, ifjúkorában.

Itt az ideje; hogy ismét próbát tegyen vele, gondolta tűnődve, s hagyta kiröppenni elméje szorításából az ólomlábon vánszorgó pillanatokat.

A béklyójából szabaduló idő úgy zúdult vissza a számára kijelölt mederbe, mint a harsogó-zúgó hegyi folyók a tavaszi olvadáskor. Az esőcseppek tízezernyi gyorsan tovaenyésző -tűszúrással söpörtek végig az udvar fekete kövezetén. Valahonnan a távolból mennydörgés robajlott.

Vyergas lassan felemelte a fejét; arcában jobbfelől sárga láng lobbant, balfelől ezüsthény szikrázott.

A zömök férfi megfontolt mozdulattal kiegyenesedett, felemás tekintetét a kapura szegezte. Aztán elmormolt egy kurta szót, mely hólyagheges rozsdaként marta végig a torkát, s hullámokat vetett a rejtett síkokon. Az emberderéknyi gerendavas csengve kettétörött, acélsorjával vegyes szikrák röpködtek a levegőben. A kapuszárnyak kísérteties némasággal kitérültek, fölfedvén az odakint várakozók előtt a bazaltlapokkal kövezett udvart, a koponyadíszes kávájú kutat, az étkezőházat a homlokzatára szegezett trófeákkal, s a hatszögletű öregtornyot, a comtur szálláshelyét; melyet magányos lakója immár nem hagyhat el soha.

Vyergas birokra kelt a zsigereibe hasító hirtelen fájdalommal, s farkasmódra elvigyorodott. Talán felelőtlenység volt tőle; hogy mágiával nyitotta ki a rendház kapuját; de a gerendavasat nem lesz nehéz pótolni, és tudta jól, mennyire irtózik a Könnyüléptű Nép az

Ősök Tudományától. Azok lévén, akik, nincsen védelmük ellene; bármilyen dölyfösek hát egyébként, a hatalomigék szavára elbizonytalanodnak és megfélemlenek. A comtur hallgatása néma helyeslést jelentett; ezek szerint ő sem bánja, ha ráijesztenek kissé a jövővényekre.

A magányosan álló alak közönyös maszkba rendezte vonásait, csak befelé üvöltött kínjában, hangtalanul és észrevétlenül. Szíve vadul, rendszertelenül kalapált, ki-kihagyta az ütemeket. Az Ősök Tudománya nem embereknek való; torkot tép, tüdőt marcangol, beleket szaggat. Vyergas egyszer már túlerőltette magát a hatalomigékkel; akkor száradt ki a bal szeme. Körülbelül még tíz éve van hátra, aztán olyanná lesz, mint a comtur; utána még egy-két évre számíthat, míg a Kosfejes Úr a színe elé nem szólítja. Ez összesen negyvenhárom esztendő jelentett, lényegesen többet, mint amennyit Kránban az emberek zöme megér - de Vyergas tudta, hogy nem fog ilyen sokáig élni. Erőszakos halála lesz, az Ősök egyike végez majd vele; ezt egy kóbor yecharr jósolta meg neki, Káosz-Huvarhg örült prófétája, aki jövődölésekkel fizetett a rend szolgálataiért.

Ne fürkésszük a jövőt, tartják a bölcsek; mit tenni s látni fogunk, mindig a jelenben gyökerezik. Vyergas kivetette gondolatai közül a jósigéket, amiket a yecharr nyálfröcskös ajkáról hallott egykoron; s figyelmét a kapun befelé poroszkáló lovasokra fordította.

Tizenhárman voltak, a békés követjáráskor szokásos számban, s tartásukon, szemük villanásán látszott, hogy valamennyien elsőrangú harcosok. Kurta lovasíjuk nemeztokját köpönyegük szárnyával takarták, nehogy a szemerkélő esőtől megereszkedjen az ideg. Hátukra vetve hosszúkás tegez, benne harci színekkel feltollazott nyílvesszők; egyik kezük a kantárszárat tartotta, a másik könnyedén pihent a nyeregkápán vagy az ívesen hajló hiequar markolatán. Hosszú, selymes hajukat szénköves homlokpánttal fogatták hátra; néhányan közülük szoros varkocsba kötötték, mások halott ellenségek fejéről lemetszett trófeatincseket fontak belé. Finom vonású arcukon megannyi tarka tetoválás: rőt sárkánykigyók, ezüstkék oroszlánok, azúr griffmadarak. Porosak és csapzottak voltak mind, zöld-arany tunikájuk esővíztől ázottan tapadt hátukra, mellkasukra; ám ha valóban bosszankodtak a hosszas várakozás miatt, ahogy a comtur mondotta, arcizmul rándulásával sem adták jelét.

A legelő lovagló karcsú férfi még fiatalnak számított, ha a Könnyűléptű Nép mércéjével mérjük az éveket; legfeljebb hárommennyi telet láthatott, mint Vyergas. Tunikája fölött gyöngyökkel gazdagon ki-varrott zekét viselt, puhára cserzett emberbőrből; nyilván finom sértésnek szánta, a kérészetűek iránt érzett megvetését mutatta ki vele. A színpompás tetoválások az arcán halott ellenfelekről, győztes csatákról regéltek; amott az ágaskodó kobra harcban elragadott vezéri zászlót jelentett, mellette a törött kard húszévi gyilkos viszályt lezáró diadalt. Vyergas úgy olvasott ezekben az ábrákban, akár a nyitott könyvben. A Középső Tartományok családjai közül több mint három tucatnak ismerte a titkos krónikásjeleit. Csak egy képet nem tudott hová tenni a látogató homlokán: a lángoló szívet, amit fekete vasbilincs zárt körül. Nemrég készíthették, még gyulladt pírral égett körülötte a bőr.

Az elf megállította előtte a lovát, és lenézett rá a nyereg magasából.

- Líthas, fakóvérű! - köszöntötte csengő, dallamos hangon. Jégkék szeme rezzenetlen maradt; a Könnyűléptű Nép a fagyökerek alatt tenyésző férgeket nevezte fakóvérűeknek; a tenyérszirti, vak ászkát, a gerinc nélkül gyűrűző ázalagokat.

Vyergas úgy döntött, elengedi a füle mellett a sértést.

- Kalíthas! - morogta kurtán, és oldalt hajtotta szakállas fejét. A húzában gyökerező ezüstpókon keresztül tisztán látta a lovas körül vibráló asztráurákat. Bíbor gög; sárszínű undor; rőtörös harag; és igen valahol mélyen, titkosan a félelem szürkén szitáló hamuja.

- Aurri Ly'Shematenel vagyok, az Ötödik Domb Házából - jelentette be az elf azt, ami az arcát díszítő tetoválásokból úgyszólván nyilvánvaló volt már Vyergas számára. - Elsőszülött és zászlóhordozó. Azért jöttem, hogy kardokat fogadjak, comtur.

- Primortel - helyesbített a zömök férfi.

Az elf ajkára keskeny mosoly ült ki; kérdően felvonta fél szemöldökét.

- Gyilkos?

- A jobbak közül való.

Csend támadt, csak a hűvös eső szemerkélt tovább, halk szóval, fáradhatatlanul. Aurri, az elsőszülött hátranézett a kísérőire, rosszállón megcsóválta fejét, majd visszafordult. A mosoly közben egyetlen pillanatra sem hervadt le az arcáról.

- Nem lesz ez így jó - mondta végül. - A gazdával van beszédem, nem a csahos kutájával.

Vyergas egykedvűen vállat vont.

- A comtur az én szememmel lát, az én fülemmel hall, az én számmal szól. Ha mégis találkozni kívánsz vele, kövess; de nem lesz benne sok örömed.

- Örülni odahaza szoktam - felelte az elf. - Yrch-tanyákon megelégszem a puszta szemlélődéssel. Megint egy sértés, ugyanolyan finom szövésű, mint az előző. Az yrch szó az elf nyelv egyik ősi dialektusában harcost jelentett; manapság azonban már csak a Tizenhármak szolgáinak legmocskosabbjait és leg-
alantasabbjait, a Külső Tartományok gyepűit őrző orkokat illeték ezzel a névvel.

Vyergas ezúttal viszonzta Aurri mosolyát. Hegyesre köszörült ragadozófogai voltak, az alvást távoztató shugaru-dió folytonos rágása szalmasárgára festette őket; négy szemfugába méregcsatornákat fűrt a rend boncmestere.

- A szemlélődés hasznos foglalatosság; ha sokat gyakorolja valaki; idővel megtanul féket vetni a nyelvére mások otthonában.

Hosszú csontú ujjak rebbentek közelebb a derékszíjakon lógó hiequarok markolatához. Egy hátszó felhorkant; fűjtatni kezdett. A szeme sötétben sárga ezüstpók rőtörösen lobbanó lángokat látott az elf alakja körül; alóluk kivillant a másik szín, a szürke, a ködként párálló félelem. Szívdobbanásnyi időbe telt csupán, s semmivé sápadtmind a kettő; elnyomta őket az egész aurán eluralkodó, sáfránysárga undor.

- Követlek - mondta Aurri szárazon; már nem mosolygott. - A harcosaim itt maradnak, hisz baráti hajlékban járunk, ahol senki nem oly ostoba, hogy fegyverrel fenyegetőzzék.

Vyergas gúnyosan meghajolt; s invitáló mozdulatot tett az öregtorony sötéten átitott kaputorka felé.

- Nincs mitől félniük, nemes elsőszülött - biztosította a látogatót negédes hangon. - De azért, ha a helyükben lennének, a lovakat nem itatnám meg a kútból.

Az elf nem méltatta válaszra; átlendítette lábát hátasa farán, szarvasbőr csizmatalpa alól legyezőben fröccsent föl az olajos esővíz. Kísérői közelebb húzódtak egymáshoz, körkörös alakzatot vettek fel, mintha véletlenül verődnének össze. Egyikük elkapta a vezérük által feléje lökött kantárszárat; bal kezét

eltakarta a zöld-arany köpönyeg, Vyergas gyakorlott fülének figyelmét azonban nem kerülte el a halk pendülés, ahogy hüvelykujjával lopva ellenőrizte az íjhúr feszességét.

- Mehetünk - jelentette ki Aurri hűvösen.

A primortal szolgálatkészen megindult előtte az öregtorony felé; közben nem mulasztott el a dísztelenzömök étkezőházra bökni, melynek szögletes homlokzatán ernyed, bordahíjas alakok áztak az esőben, rég halott kínok görcsös emlékeibe merevedve.

- Csak a legvitézebb ellenségeink részesülnek abban a megtiszteltetésben, hogy szállásunk tekintélyét emelhetik, s eledelül szolgálhatnak Káosz-Huvarhg szent madarainak - mondta. - Ősi hagyományunk ez; lehűti a forrófejűek véré, s épülésére van a heves fiataloknak.

Aurri megfontoltan bólintott; finoman ízelt ujjai az emberbőr zekére varrott gyöngyfonatokkal babráltak.

- Mi az Ötödik Domb legvénebb feketetölgyeire szoktuk akasztani azokat a békebontókat, akik elég balgák hozzá, hogy haragra gerjesszék népünket felelte. - Tanulságos látvány, primortal; meg kellene tekintened egyszer.

A bélletes kapuzat visszhangos árnyékíve rájuk borult, magába nyelte őket. Vyergas kitapintotta a titkos falifülke hármass nyitópeckét, s gyors mozdulattal lenyomta előbb kétszer az első, majd egyszer a harmadik fogantyút. Benyúlt a rejtkehelyre, gyantás végű fáklyát vett elő a mélyéről, aztán visszakattintotta a zárólapot.

- Ne fáradj a fénnel; én elboldogulok anélkül is, neked meg úgyszincs szükséged rá, hisz jól ismered az utat - mondta az elf udvariasan. - Elvégre rended előljárója vagy, bizalmi ember; mesterednek nyilván nincsenek titkai előtted.

A primortal megnyalta szája szélét, s mély levegőt vett, mintha víz alá bukni készülődne. A szónak, amit rekedten kiharákkolt a tüdejéből, érdes éle volt, felsértette a fekete torony bazaltfalait. Garatjában mintha durva közúzalek csikorgott volna; száját maró rozsdaiű öntötte el, máját-beleit ezerfelé rángó acélhorgok szaggatták. A fájdalom szörnyűséges volt, sokkalta gyötrelmesebb, mint várta. A fáklya sisteregve lobbant lángra, gyantaillatú szikraszíporok záporoztak szerteszét. Táncoló, vörhenyes fényívek keltek életre a boltozat sötétjében, részegen imbolyogtak a zárókövek körül, fűrg-alaktalan árnyékokat riasztottak föl a Kosfejes Nagyűr angyalainak bazaltba vésett domboralakjain.

A kín csípűs könnyein keresztül Vyergas látta, hogy az elf hátrál egy lépést, bal karját tetovált arca elé kapja; másik kezével a fegyverét markolta meg, a levélformán haj ló hiequar félíg már kicsusszant hüvelyéből.

Az ezűstpók baljósan megvillant; a primortal arcának azon az oldalán rég elsvadvat mára könnyzacskók, a varázsszem csak a homlokáról lecsorgó verejtéktől párasodott be kissé, ám ez nem zavarta működését. Hamuszűrke ködfátylak bomlottak ki szárnyak gyanánt Aurri alakja körül, félelme szinte tapinthatóan áradt szét a levegűben; de nem volt eléggé őszinte, eléggé húsbavágó. Nem esett pánikba, csak megréműlt - és ez azt jelenti, hogy nem teljesen kiszolgáltatatott, valami titkos védelemben bizakodik az Ősők Tudománya ellen.

Elég legyen, primortal! - csattant fel élesen a comtur kísértethangja Vyergas koponyájában. A zömök férfi összeresztent, kis híján elejtette a fáklyát. Ne pazarold kisded játékokra az erődet!

Az elf bámulatraméltó gyorsasággal lett úrrá félelmén. Aurája vibráló hullámokat vetett, szűrkérűl lűktető vėrvörösre váltott. Az undor sárszínéből alig maradt valami; épp csak a kisugázzása legszélén derengett a sárgás árnyalat, háttérbe szorulva, elfeledetten. A szíve s a homloka körül azonban újfajta, eleddig nem látott szín jelent meg: felhűként gomolygó, sűrű feketeség, mely szerteágazó erekben szűvi be a rűten parázsló lepkeszárnyakat, s egyre csak terjed tovább, akár a sebzett végtagon elburjázó üszők.

A gyűlűlet.

Vyergas mélyet, reszketeget sűhajtott, s az üres szemgűdrűben nyilalló ezűstpók elé emelte szabad kezét, rövid időre kirekesztvén tudatából az asztrálvilág képeit. Amikor megszűlalt, hangja rekedten bugyborékkolt, kis híján hűrgésbe fűlt; hiába igyekezett, nem tudta belecsempészni azt az epés gűnyt, amit szeretett volna.

- Ugyan már, nemes elsőszűlűtt... mire vėljem ezt az ijedelmet?... Hiszen nem történt semmi, csak... világot gyűjtottam...

Aurri visszalűkte a kardját a hüvelyébe. Ahogy előrelűpett, szeme jégkék szikrákat szűrt; keskeny arca halásápadt volt, csak a vasbilincsbe tetovált, lángolű szívet övezte égű pír a homlokán.

- Attól tartok, nem sok hasznát vesszük a magadfélenek, primortel, ha már a pusztaság tűzcsiholása is ilyen nagy fáradtságodba kerül - mondta szenvtelenül. - Talán jobb lenne másfelé kereskednem, az Árnyfivérek vagy a Könnyek Testvérisége háza táján.

Vyergas leeresztette a bal kezét; az ujjai reszkettek. Az elf asztrálsárája koromfekete volt, akár az éjszaka bársonya; a harag lángvörös csíkjai pókhálóként szőtték át meg át.

Valami folyékony, sós ízt érzett a torkában. Nagyot nyelt; hogy kitisztítsa kissé, és vasakarattal fojtotta el a hullámokban rátörő émelgést.

- Az Árnyfivérek Káosz-Vulak híveivel háborúznak, senkit sem tudnak nélkülözni - felelte határozottan. Elméje egyik eldugott zugában egy titkos mantrát ismételtetett kitartón, amit éppen ilyen esetekre tartogatott; eddig még csak egyszer kellett használnia, amikor elvesztette a szemét. - A Könnyek Testvériségének vadászai pedig még mindig nem tértek magukhoz a szörnyű csapásból, amit rokonaitok, az Aiy'Umasyrass ház mért rájuk. - Érezte, hogy tagjaiba kezd visszatérni az erő, tekintetében a tűz. Csak valami nedves, szűrő fájdalom maradt a gyomra mélyén; és tudta, hogy ettől már nem fog szabadulni soha többé. - A Hét Domb és a Hét Völgy vidékén mi vagyunk az egyetlen olyan rend; amit pillanatnyilag nem kötnek le más ügyek; és valami azt súgja nekem, nemes elsőszülött, túl sürgető, a te gondod ahhoz, semhogy a szomszédos tartományokban kereshetnél rá megoldást.

Aurri szinte oda sem figyelt a szavaira; új onnan feltámadt érdeklődéssel nézegette, mintha most látná először, vagy valami szokatlant, megdöbbenőt fedezett volna fel rajta.

- Mondd csak, fakóvérű - kérdezte kíváncsian -, mióta hódol a fajtatok annak az ocsmány szokásnak, hogy életben hagyják a megcsónkultakat? Úgy értem - tette hozzá bocsánatkérő mosollyal, s a gonoszul csillogó ezüstpókra mutatott Vyergas bal arcában -, milyen érzés úgy élni, hogy tudod magadról: nem vagy teljes értékű ember?

Harag lobbanta primortel szívében, de csak egy kurta pillanatra. Ma egyszer már elvesztette az önuralmát egy ostoba civódás hevében, és drága árat fizetett érte; másodszor nem fog előfordulni. Gúnyolódjék csak az elf, ahogy kedve tartja; ha a Kosfejes Úrnak is úgy tetszik, már nem kell sokáig elviselnie a fullánkos nyelvét. A Könnyűléptű Néppel sokkal tanácsosabb távolról ápolni a barátságot.

Rezzentelenül viszonzta a jégkék szempár tekintetét, és értetlenül vállat vont.

- Fogalmam sincs, mire céloz ezzel, nemes elsőszülött - válaszolta. - Egyszerű fakóvérű vagyok én, bizalmi ember, de azért csahos kutya, ahogy magad is mondtad. A cifra elf beszédhez nem értek; csak azt tudom, hogy odafent a toronyban miránk várakozik a mester, és bizonyára kezd türelmetlenkedni már.

Aurri bólogatott, és hátrasimított az arcából egy aranyszín tincset, amely az iménti zűrzavarban kiszabadult a szénköves diadém szorításából, s előrehullott a homlokába. Ahogy ujjai végigszántottak sápadt-sima bőrén, nyomukban mérget köpött a kobra, szikrát vetett a törött kard, dobbanva feszült a vasbilincsnek a lángoló szív.

A fáklyafény csalóka játéka, persze.

- Ne vesztegessük hát tovább az időnket, fakóvérű! - Az elf mosolya bántóan éles volt, mintha borotvával metszették volna keskeny arcába, alig valamivel a csúcsba futó áll fölött. - Te az enyémet, én a tiédet, ketten együttesen pedig a mesteredét.

Vyergas magasba emelte a szövétneket, és megindult a bazaltfalak árnyékában rejtőző csigalépcső felé; a sötétség nyúlós fátylakra szakadozva szétrebbent előtte, majd nesztelenül összezárt a nyomában lépkedő Aurri mögött. Ennek a csatának ő volt a vesztese; ám ugyanolyan tévedhetetlen bizonyossággal tudta, hogy lesz még alkalma visszavágni, mint ahogyan annak idején Káosz-Huvarhg bomlott agyú prófétája jósolta meg neki a trófeák s a kudarcok eljövendő hosszú sorát, az út végén a gyötrelmes-rút halállal.

A comtur vak volt, néma és teljesen mozgásképtelen. Hatalmasra puffadt, fakórózsaszín testén vastag hurkában lógtak az ernyedte hártyák. Valahol azon a tájon, ahol a vállának kellett volna lennie, két elsatnyult, csecsemőnyi kar csüngött ki tehetetlenül a petyhüdt ráncokba gyűrődő bőrlebernyegegek közül, ám az ujjak mind hiányoztak róluk. A lábaiból még ennyi sem maradt, azok teljesen elsorvadtak; helyükön csak egy-egy-szürkés, öklömnyi csonk éktelenkedett.

A rendház ura rég elvesztette az arcvonásait. Feje formátlan húsdudorral fejlődött vissza; tarajos szegélyű daganatok sarjadtak rajta esztelen tobzódásban, körbenőtték a száját, a szemgödöröket és azt a

gennyes tályogot, amely valaha az orra lehetett. Az egész rákosan burjánzó hájtömeg egy drága selymekkel körülfüggönyözött baldachinos ágyon hevert; alul nedvedző fekélyek nyíltak rajta a felfekvéstől, felül tenyérnyi foltokban hámlott róla a kiszáradt, pikkelyes bőr. Időről időre kocsonyás remegés futott rajta végig, egy ütemre ocsmányul szortyogó lélegzetvételével.

A félhomályos toronyszobában elviselhetetlen bűz terjengett, bár a hat sarokban éjjel-nappal égtek az illatos füstölők, s a falak tövébe üvegszám locsolták a rózsavizet. A comtur-t cukrozott vérrel táplálták, az orrába vezetett csöveken keresztül, a salakanyagok azonban csak a bőre pórusain tudtak távozni, mivel az alsó testnyílásai mind benőttek. A szolgák ugyan óránként megmosdatták, ám a folyamatosan szivárgó mocsok percek alatt újra összerondított mindent körülötte.

Az elf vonásaira egy pillanatra kiült a borzadály, amikor Vyergas kinyitotta neki a hatszoros vasalással ellátott ajtót, és előzékenyen betessékelte a toronyszobába, égő fáklyáját magasba emelve. Olyan hirtelen torpant meg a küszöbön, hogy kis híján orra bukott; hosszúkás arca még a szokásosnál is sápadtabbnak tűnt, a remekmívű tetoválások élénk színekben virítottak rajta.

A primortel besiklott mellette a helyiségbe, fáklyáját egy sárkánykarmot formázó falikarba szúrta; aztán a mennyezetes ágyhoz lépett, és széles mozdulattal széthúzta a függönyöket. Közben az ezüstpókkal lopva hátranézett; Aurri alakja körül sárgán lobogó asztrálaura lángolt, melybe itt-ott a döbbenet fehér foszlányai keveredtek. Olyan erős volt a fénye, hogy már-már vakított. Vyergas önkéntelenül hunyorogni próbált; jutalma szűrő fájdalom lett, ahogy a szemgödrében horgonyzó fémlábak a húsába hasítottak.

Mindjárt rosszul lesz nekem a fickó, gondolta elégedetten.

A comturt egyenletes azúrkék kisugárzás vette körül, mint mindig: a kiegyensúlyozottság, a higgadt nyugalom színe.

Kizökkentettük a lelki egyensúlyából, és ez előnyünkre szolgál, üzente szavak nélkül a primortelének: Rögtön ide kellett volna hoznod; fölösleges volt ostoba játszadozásokba bonyolódni vele. Tudhatnád, hogy az effélével vívott szópárbajban csak vesztes lehetsz.

Raka kha'sthass, comtur, felelte Vyergas némán. Várom büntetésemet.

Ezzel visszafordult bejárat irányába, könnyed mozdulattal az ágyon heverő ormótlan testre mutatott, és alig észrevehetően megbiccentette a fejét.

- Nemes elsőszülött, hadd ismertesselek össze Fra Bezak al Thauggal, rendházunk vezérlő comturjával, akit a te néped Syros Iamaranthnak, a Suttogó Pengék Urának nevez!

Aurri nagyot nyelt, és keze fejével lesimította a homlokán gyöngyöző veritéket. Látszott rajta; hogy mélységesen megrendítette a látvány, de igyekszik úrrá lenni háborgó érzésein:

- Azt akarod mondani, hogy ez a... hogy ez itt... hogy valamikor emberi lény volt?

- Még most is az, nemes elsőszülött - felelte a primortel készségesen. - Mivel látni kívántad, a színe elé vezettelek: Nyelve ugyan nincs már, de az én számon keresztül szólani tud hozzád.

- Értem. - A sárga lobogás megfakult kissé Aurri körül, a szélein kezdett visszahúzódni. A Könnyüléptű Nép gyermekei mindennél többre értékeli a testi szépséget és tökéletességet; amivel a toronyszobában szembesült, borzalmas és undorító lehetett a számára, ám lassan sikerült felülkerekednie a megrázkódtatáson. - Kérlek, tolmácsold Syros Iamaranthnak az Ötödik Domb Háza üdvözlétét, és az én személyes jókívánságaimat. Minden vágyunk, hogy minél előbb felépüljön a... betegségéből, és ismét felövezhesse derekára nemes kardjait, melyeknek dicsőséges nevét köszönheti.

Két hét böjt a nyirokcellában, kenyéren és vízen, naponta háromszori önostorozással, szólalt meg a comtur szellemhangja. Mit fecseg itt összevissza ez a Könnyüléptű?

- Tévedésben leledzel, nemes elsőszülött! Fra Bezak csak beszélni nem tud, a te szavaidat tökéletesen érti, nincs...

Hurgai san athaknai, comtur. Hallom és engedelmeskedem.

- ...szüksége az én közvetítemre. Ami az állapotát illeti, az nem betegség, hanem általános testi leépülés. Visszafordíthatatlan folyamat, amely néhány éven belül mindenképpen halálhoz vezet. Ez a jelenlegi helyzet úgy állt elő; hogy Fra Bezak...

Most viszont nagyszerűen csinálod, primortel.

- ...ifjabb korában magához vette az Ősök néhány talizmánját; hogy közérthetőbben fogalmazzak, részben lenyelte, részben más módon fogadta a testébe őket. Ezek a talizmánok bizonyos fokú védelmet nyújtanak a hatalomigékkal szemben, és egyéb üdvös képességekkel is felruházzák hordozóikat, mindazonáltal..

Igyekszem; mester. A torony tövében bevérzett a gyomrom; adósa vagyok ennek a tetovált pávának.

- ...különbéféle káros mellékhatásai is vannak. Ezek a mellékhatások elfojthatók, amennyiben és ameddig hordozójuk rendelkezik az ehhez szükséges energiákkal. Mint bizonyára tudomással bírsz róla, Fra Bezak és jómagam az Ősökig vezetjük vissza a leszármazásunkat, így hát a te népeddel ellentétben...

Túlzásba azért ne vidd! Nem szükséges magunkra vadítanunk.

- ...képesek vagyunk használni az ilyen talizmánokat. Ahogy azonban öregedni kezdünk, az Ősöktől öröklött erők is apadásnak indulnak, s amikor már nem bírjuk féken tartani a testünkbe ágyazott talizmánokat, óhatatlanul jelentkeznek az imént említett mellékhatások. Ez történt Fra Bezak esetében; de mint arra nemrégiben éles szemmel felfigyeltél...

Máris befejezem, comtur. Shaka'thor.

- ...az én arcomba is egy hasonló talizmán van beültetve. Becslésem szerint az első tünetek mintegy hatnyolc év múlva fognak kiütközni rajtam, s ezt követően némiképp hasonló, de nem egészen ugyanolyan elváltozásokon fogok átesni, mint Fra Bezak. A leépülés viszonylag gyors lefolyású, a beállítástól számított egy-két éven belül megtérünk a Kosfejes Nagyúr kebelére. Kielégítettem a kíváncsiságodat, nemes elsőszülött

Aurri Ly'Shematenel reszkető inakkal állt a küszöbön, és görcsösen markolta az ajtólap egyik vasalását. Sekély, sebes kortyokban nyeldekelte a levegőt, tetovált arca verítékben úszott. Szemlátomást a hányingerrel küszködött.

A Könnyüléptű Nép csak két dologtól undorodik jobban a betegségeknél és a testi csonkulásoknál: az egyik a korai halál emlegetése, a másik az Ősök és a tudományuk.

Vyergas gondterhelt képet vágott, és közelebb lépett a bejáráthoz. Ha tehetne volna, rúnadíszes pókszeme most mohón tágra nyílik az elégtétel kárörömétől; az elf nyúlánk alakja körül sáfrányszín lángok tomboltak és örvénylettek, akár az üstökösök uszálya, vagy a napkorong széléről felszökő tűzkitörések.

- Talán megbotlott ez a balga nyelvem, vagy rosszul fűztem valahol a szavakat? - kérdezte aggódalmasan. - Nem tagadom, megesik olykor velem az ilyesmi, hiszen csak egyszerű csahos kutya vagyok, nem olyan mives beszédű szónok, mint amilyeneket az Ötödik Domb Háza küld követségbe hozzánk. - Szakállas arca hirtelen felderült, mintha nagyszerű mentőötlete támadt volna, amivel sebtében orvosolhatná az egész kínos helyzetet. - Ha valamit nem értettél tisztán, nemes elsőszülött, örömet elismétlem még egyszer!

Az elf lassan ráemelte jégkéken szikrázó tekintetét; a körülötte kavargó sáfránysárga aurán rohamos gyorsasággal kezdett átütni a fekete ereket.

- Ne fáradj, primortel! - mondta fáradtan; hangja ezúttal rekedtesen, megviselten csengett, a régi dallamosságnak nyoma sem volt benne. - Minden szavadat tisztán hallottam. - Kihúzta magát, eleresztette az ajtó vasalását. - A lekötelezetteddé tettél. Égek a vágytól, hogy mielőbb méltóképpen viszonzhassam a kedvességedet...

Vyergas szélesen rámosolygott, gondosan ügyelve rá, hogy minél többet mutasson hegyesre köszörült, hibátlan fogsorából.

Egymással szemben ült a vadász és az elf, a bazaltból kifaragott; hatszögletű asztaltömb két átellenes oldalán. A kettejüket elválasztó távolságot a tükörsimára csiszolt kőlap közepén tizenhárom ágú, kovácsoltvas gyertyatartó felezte meg. Mindegyik gyertya a vörös más-más árnyalatában csillogott, attól függően, hogy miféle lény vérével festették meg a viaszt az öntőmesterek. A kanócukon táncoló lángnyelvek kámfor- és gyantaillatot árasztva keltek birokra a sötétséggel, ám csak az asztaltömb közvetlen közeléből sikerült elüzniük. A helyiség többi része homályba burkolózott; csupán a hosszan neszező visszhangokból lehetett sejteni, hogy hatalmas és boltozatos, s nyirkos hűvöséből, hogy valahol a föld alatt húzódhat.

A két férfi némán nézte egymást, félórája immár; a jégkék szempár rezzenetlenül egybekapcsolódott a sárga-ezüsttel. Mindketten ugyanazt olvasták ki a másik tekintetéből: a hosszúra nyújtott, fájdalmas halál ígését. Egyenrangú felek voltak: egyikük a Könnyüléptű Nép hatalmas nemesi házában elsőszülöttje és örököse; másikuk egy nagyhírű Szabad Rend gyilkoskasztjának rangidőse és előjárója. A Kosfejes Nagyúr akarata munkált bennük, az oltott gyűlölséget a szívükbe, az hintette el közöttük a

viszály magvait: Egyelőre nem voltak a maguk urai, nem cselekedhettek saját belátásuk szerint. A házuk s rendjük által kijelölt feladatnak végére kell járniuk, mert a hűség kötelve előbbrevaló a személyes vágyaknál. Ám mindketten úgy érezték, nem sokáig bírnának élni egy olyan világban, amit a másikkal kell megosztaniuk; el voltak hát szánva rá, hogy mielőtt kölcsönösen bevégezik küldetésüket, megpróbálnak változtatni e tarthatatlan állapotban.

A hosszú hallgatást végül Aurri törte meg. Hátradőlt az ülőhelyül szolgáló bazaltkoloncon, s emberbőr zekéjének elejébe nyúlt. Mozdulata óvatos volt, hangsúlyosan lassú; nem szeretne volna, ha félreértenék, s a háta mögött kavargó sötétség páros pengéket fiadzana.

Jókora, viaszosvásznon tasakot vett elő, melynek tartalma száraz hangon zizegett az ujjai alatt. Az asztalra tette, s egy csuklómozdulattal átcúsztatta a tükörsima kőlapon a primortel elé.

- Nem tudom, hogy valóban a comturoddal beszélek-e rajtad keresztül, de nem is érdekel - mondta. Csak az a fontos, hogy elvállaljátok és teljesítsétek a megbízatást. A zacskóban lidércfü van, egy kisebb helytartóság megnyomorítására is elegendő.

A lidércfü messze tartományokban rettegett növényféle volt, a jóval gyakoribb édesdohány rokona. Aki belélegezte a füstjét, azt napokig szörnyű rémálmok gyötörték, oly kitartóan és következetesen, hogy hamarosan az alvásnak még a gondolatától is megirtózott. Ez önmagában még nem lett volna baj, hiszen a hatás ritkán tartott tovább egy hétnél; csak hogy már egyetlen szippantás elegendő volt az édeskés füstből, hogy az áldozatban gyógyíthatatlan függőség alakuljon ki. Az ilyen szerencsétleneket ellenállhatatlan vágy fűtötte a lidércfü kábító aromája iránt, bármit megtettek, hogy hozzájuthassanak; közben persze tisztában voltak vele; hogy milyen hatással van rájuk a mákony, hogy minden egyes éteri elragadtatásban töltött percért álmatlan éjszakákkal, vérfagyasztó víziókkal kell fizetniük. Hamarosan beesett szemű, sorvadásig sovány vázakká váltak; leginkább üzött tekintetükről, kezük folytonos reszketéséről lehetett felismerni őket.

A lidércfü a legkeményebb férfit is hónapok leforgása alatt szánalmas emberronccsá silányította; akik a rabjává váltak, előbb-utóbb megtévelyodtak vagy végeztek magukkal. A Szabad Rendek kínzó- és vallatászerei között igen előkelő helyet foglalt el; olykor, ha a megbízó ragaszkodott a különösképp kegyetlen halálhoz, gyilkosságot is követtek el vele. Hozzájutni azonban nem volt könnyű, mert kizárólag a Hét Domb és a Hét Völgy bizonyos eldugott csalitosaiban termett, s - az elfek nemesi házai féltékenyen őrizték e tilalmas helyeket.

A tasakot a Ly'Shematenelek sisakos-tölgyfalombos pecsétje zárta le. Vyergas egy ujjmozdulattal feltörte, a vörös viaszdarabkákat lesöpörte a földre, aztán széthajtogatta a vásznat. Kis halom szárított, kékesszürke fűféle hevert előtte; tömött kalászaikból magvak peregetek szét az asztalon. A primortel felcsipentette az egyiket, szétmorzsolta a körmei között, és megszagolta. Jellegzetes, édeskés-olajos illat csapta meg az orrát. A lidércfü aromája csak akkor veszélyes, ha elégetik; olyankor viszont egyetlen csipetnyi elegendő belőle egy egész serpenyőre való füstölőszerbe.

Nem hamisítvány? - kérdezte fejében a comtur szellemhangja. Mesterével csak látásán és hallásán osztozott; a többi érzékszervére nem terjedt ki a láthatatlan mentálfonál hatalma.

- Elsőrangú minőség - mondta Vyergas fennhangon, és újra betakarta a szárított fűköteget a vászonnal, előzőleg gondosan viaszosporra a kiszóródott magvakat. Aztán a szemközt ülő elfre emelte felemás tekintetét. - Hálával fogadjuk a bőkezű adományt. Mit kíván tőlünk cserébe a Ly'Shematenelek ház?

Aurri vállat vont.

- Valakinek a halálát.

- Fölteszem, az illető fontos és előkelő személy lehet, különben aligha érne ennyit az élete. - A primortel az asztalra könyökölt, vaskos ujjai hegyét könnyedén egymásnak érintette. - Azonfelül minden bizonnyal hatalmas is, különben a közrendű vértestvériségek egyikét kerestétek volna meg, nem a Fekete Özvegy Rendjét. Mi drágán számítjuk a szolgálatainkat, viszont elsőrangú szakértők vagyunk. - Kérdőn félrehajtotta szakállas fejét. - Most a comtur szól a számmal: megtudhatnánk az áldozat nevét?

- Sestian Ly'Shematenelek - vágta rá habozás nélkül az elf. - A nemzőatyám.

Vyergasnak komoly erőfeszítésébe került, hogy ne mutassa ki meglepetését, s a mentálfonál röpke rándulásából érezte, hogy a hír még a comturt is kizökkentette kissé a nyugalomból. Nem mintha a Könnyűléptű Nép nemesi házai nem ismerték volna a belviszályokat, a rokoni ármányt, a fiak cselszövését az apák ellen; ilyen hosszú életű fajnál, ahol az elsőszülötteknek évszázadokig kell várniuk,

míg elfoglalhatják jogos örökségüket, ez nem is igen lehetne másképp. Ám az efféle intrikák és fondorlatok mindig szigorúan megmaradtak a családkeretein belül; ritkán szivárgott ki róluk hír a kívülállók fülébe, az meg egyenesen példa nélkül állt, hogy az egyik érintett fél a Hét Domb s a Hét Völgy határain túl keressen segítséget.

Tisztázd a felállást! - küldte utasítását a comtur a szellemfonálon. *Egy tasakra való gaz nem éri meg, hogy belekeveredjünk miatta a Könnyűléptű Nép belviszályaiba.*

- Azt hittem, az, Ötödik Domb Házának hivatalos megbízottjával tárgyalok, aki családjának zászlaja alatt érkezett rendházunkba, s valamennyi testvérének nyelvével szól - mondta Vyergas lassan, megfontoltan. - Ha magánemberként fordulsz hozzánk, nemes elsőszülött, más alapokra kell áthelyeznünk a megbeszélésünket.

- Hivatalos követ vagyok, teljes körű jogokkal, amint azt a zászló és a pecsét tanúsítja - felelte Aurri. - Atyám nem tagja többé az Ötödik Domb Házának, elvetette magától a Ly'Shematenel nevet. A nemzetségfők tanácsa kimondta rá a khurnisst. Szülőanyám özvegynek tekinti magát; nagykorúságomig, amíg be nem töltöm a századik életévemet, ő fogja gyakorolni a nevemben a hercegi jogokat.

Húzd egy kicsit az időt, primortel! Mintha rémlene valami régi eset... Gondolkodnom kell!

Vyergas mindkét tenyerét az asztal kölapjára fektette, és elmosolyodott.

- Sajnálatos, hogy ilyen kései sarj vagy, nemes elsőszülött. Persze ha emlékezetem nem csal, valaha voltak bátyáid, sőt egy nővéred is.

- Kalahoráink úgy látták jónak, hogy korán visszaszólítsák őket az örök körforgásba - felelte az elf kurtán. - De azt hittem, az atyám ügyéről beszélünk, nem rég elfeledett vadászbalesetekről.

- Ó igen, ~ az atyád. Hírneves vitéz, haditetteiről messzi tartományokban is áhítattal regélnek. Úgy tudom, tagja valamelyik lovagrendeteknek is...

- A Quirrtha Khinne, de már csak volt. Ha bevégezitek a megbízatásokat, a fegyverzetét vissza kell szolgáltatnotok a Néma Nagymesternek. Tudom, hogy a hagyományos kontraktus szerint a trófea felszerelése a vadászt illeti meg; természetesen kész vagyok méltányos kárpótlást felejtani érte.

Kiközösítették, jelentkezett Vyergas tudatában a comtur. *De valami nincs rendjén. Ezt az ítéletet csak a hercegnek áll jogában kimondani, a nemzetségfők egyhangú támogatásával.*

- Bizonyára meg tudunk egyezni egy mindkét fél számára elfogadható összegben, ámbátor ismereteim szerint a Könnyűléptű Nép lovagi páncéljai nem tartoznak a csekély értékű holmik közé - bólintott a primortel, s összefonta ujjait az asztallapon. - Csak egyet árulj el nekem, nemes elsőszülött, mert igencsak furdalja oldalamat a kíváncsiság! Az elméje borult-e el nagybecsű atyádnak, vagy démoni szellemek költöztek belé, hogy önmagát sújtotta kítaszító szózattal a nemzetségfők tanácsa előtt?

Aurri Ly'Shematenel hallgatott. Ha meg is lepődött, nem rendült meg túlságosan; mintha számított volna valami ilyesmire. A rúnákkal vésett pók nyugodt azúrkéknek látta asztrális auráját, a gyűlölet feketén lüktető alapszíne fölött.

- Szóval valóban a comturod nyelve vagy - szólalt meg végül higgadtan, már-már egykedvűen. - Ezt magadtól nem tudhattad: Emlékeztünk rád még sequator korodból, és azért választottuk ezt a rendházatokat, mert sejtettük, hogy veled tárgyalunk majd. Téged rászédhettelek volna; de Syros Iamaranthot soha.

- A Suttogó Pengék Ura, igaz? - kérdezte Vyergas. - Azok a pengék a Könnyűléptű Népből is ejtettek trófeákat. Amikor még megvoltak a szemei, Fra Bezak sok mindent látott velük; és jól ismeri a szokásaitokat.

- Nagy kár, hogy még életben találtam - értett egyet az elf. - Nemigen tartottuk valószínűnek, hiszen a ti mércétekkel mérve nagyon öreg lehet már: ha jó számolom az éveket, az ifjabbik húgoddal egyidős.

- Azt említettem, hogy néha a Könnyűléptű Nép vérével tápláljuk? Leginkább akkor ízlik neki, ha cukorral és porrá tört shugaru-dióval fűszerezzük. Sajnos, mostanság egyre ritkábban jutunk hozzá.

- Nem az a fajta portéka, amit ingyen mérnének mosolyodott el hűvösen Aurri: Asztrális kisugárzásán enyhe pír derengett, a szélén sárgás árnyalatokkal; de másodszorra már nem dőlt be ugyanannak a cselvetésnek.

Fékezd magad, primortel! - intette alárendeltjét a néma kísértethang: *Az adósságodat behajtottad; a bosszúd várhat még. Ez a Könnyűléptű kíváncsivá tett.*

Vyergas felsóhajtott, megcsóválta a fejét.

Shaka'thor, comtur.

- Eddigi megbeszélésünket természetesen semmisnek tekintem - mondta. - Rendünk elutasítja az Ötödik Domb Háza által kínált kontraktust, és visszaszolgáltatja az átvett értékeket - bökött a lidércfüves tasakra. - Amennyiben azonban bővebb felvilágosításra érdemesítesz minket, nemes elsőszülött, az esetleg alapját képezheti egy újabb tárgyalásnak.

Az elf gondolkodóba esett, a lehetőségeit mérlegelte. Egy percre ha töprengett tán, aztán döntésre jutott.

- Rendben - bólintott, s az asztallap fölé hajolt. A csiszolt bazaltkő visszatükrözte gyertyafényben fürdő vonásait. - Figyelmezz jól a szavamra, primortel, mert semmit nem fogok kétszer mondani! És ne szólj közbe, hacsak nem Syros Iamaranth beszél az ajkaddal; nincs kedvem meddő magyarázkodásra fecsemleni a drága időmet.

Vyergas néma főhajtással jelezte, hogy elfogadja a feltételeket. Az elf ajkáról fakadó sértéseket egészen megszokta már, éppoly kevésbé zavarták, mint a sötétség vagy a halál. Ráadásul elég józan volt ahhoz, hogy belássa szavai igazát. Az ő szerepe az elkövetkezendő percekben csupán arra fog szorítkozni, hogy közvetítse comturjának Aurri magyarázatát. Ha közbeszólna, kérdésekkel okvetlenkedne, azzal csak megzavarná a dolgok folyását, csalódást okozna mesterének, ingerültté tenné látogatójukat.

Másrészt viszont annak sincs sok értelme, hogy ostobán bólogatva hallgassa végig az egész hosszadalmasnak ígérkező szónoklatot. A lényegét úgysem értené meg, ahhoz nem ismeri eléggé a Könnyüléptű Nép hátborzongató gyönyörökkel teljes világát. Akkor már jobban teszi, ha hasznosan tölti a rendelkezésére álló időt, és alaposan körbejárja gondolatban azt a kérdést, amely még a kapuboltozat fáklyaláng-szaggatta homályában merült fel benne először, mikor a gyomrát előntötte a sós ízzel terhes, folyékony fájdalom.

Kényelmesen elhelyezkedett a bazaltkölöncon, kezét a térdére fektette, s egyenletes, mély kortyokban szedte a levegőt. Ép szeme lassan lecsukódott, s a földalatti terem feloldódott körülötte a sötétségben. Valahonnan messziről hallotta, hogy Aurri belefog a mondandójába, ám a szavait nem értette, nem is figyelt rájuk.

Tarka gondolatfüzérek szökkentek szárba a homlokcsontja mögött, kényes virágok gyanánt bontogatták szirmaikat, s ő a maga megfontolt, körültekintő módján nekilátott, hogy csokorba szedje őket.

- Nem vagyok olyan ostoba, hogy hazugul a házam meghatalmazott követének adjam ki magam, és kérészetűekkel szövetkezzek hercegatyám ellen - kezdte Aurri. - Ha ezt hitted, tévedtél. A zászló, a pecsét valódi; és igazat szoltam akkor is, amikor azt mondtam, hogy Sestian Ly'Shematenel már nem fia népemnek, kitaszított testvérei közül...

A primortel harmadik szeme előtt az idő hömpölygő folyamából kiragadva lebegett az a kristályos pillanat, amikor Aurri ráemelte szikrázó tekintetét a kapuzat bélletes íve alatt; s az arcán végigcsapó fáklyafény életet lehelt a bőrére tetovált hadikronika képalakjaiba. Sziszegő kobrafej feszítetté szét mintás csuklyáját; törött kard pengecsontja villant fenyegetőn; béklyóba vert szív lövellt vörhenyes lángkoszorút vasbörtönéből. Az elf megriadt ugyan az Ősök Tudományától - a fajtája zsigereibe ivódott félelmet ő sem vetkezhette le -, de gyorsan magához tért, talán túlságosan is gyorsan:

Vyergas a Khat'ul'Naathum legtisztább vérű neveltje volt az utóbbi félezer évben. Félelmetes hírnévnek örvendett a Szabad Rendek köreiben; hét tartományra innen nem akadt egyetlenegy vádász sem, akinek a leszármazása az övéhez fogható lett volna. Mások rég ronccsá sorvadtak annyi idő alatt, amennyit ő a harcmezőkön töltött; hajdani növendéktársai mind elhullottak vagy elaggottak mellőle, ő azonban még most is ereje teljében járt. Harmincesztendő létére még voltak sötét szálok a hajában, s nem szorult mankóra, kampókézre; csupán a fél szemét vesztette el. Túlélte a mérget váladékozó rúnapók beültetését is, ami a legtöbb vele egykorú vadásznak kétségkívül a biztos halált jelentette volna.

Ma este mégis megnyomorította magát egy tűzgyújtó hatalomigével, amely távolról sem tartozott az általa ismert legerősebbek közé, s eddig sohasem okozott neki nagyobb fájdalmat, mint egy közönséges késszúrás. Az eset Aurri Ly'Shematenel jelenlétében történt; és rögtön ezután látni vélte, amint az elf arcán életre kelnek a tetovált krónikásjelek.

A fények játéka? Fájdalom szülte káprázat? Meglehet.

De a primortel többek között azért ért meg ilyen tiszteletreméltó kort, mert sohasem hitt a véletlen egybeesésekben.

- Hosszú történet ez, s attól tartok, próbára fogja tenni a magadfélék szűkre szabott türelmét. Mégis a legelején kezdem, mert gyökerei az óidőkbe nyúlnak vissza, és a gyökerek ismerete nélkül hiába vizsgálgatnánk a faág friss hajtásait.

- Tudnod kell, hogy az Ötödik Domb Házának hercegi családja áldott magból származik. A hős, akinek az ágyékából vérvonalunk fakad, olyan régen élt, hogy azt a ti gyarló elmétek felfogni sem képes. Mi azonban emlékezzünk ezekre az időkre, s nem csupán regéinkben és legendáinkban. Olykor, ha magányosan elmélkedem egy rönkszentélyben, vagy a Tisztulás Ünnepe a szent lángokba révedek, szertefoszlik körülöttem a világ, s elmosódott képek ködlenek fel a szemem előtt, távoli hangok ekhóját véli hallani fülem. Beszélhetnék róluk, de nem teszem, mert úgysem értenéd. A te kései fajtádnak nincsenek szavai ezekre a dolgokra, hisz akkor még az égiek gondolataiban sem léteztek...

A Könnyüléptű Nép titkos krónikásjelei általában nem a viselőjükre utaltak, hanem az általa legyőzött ellenfelekre, bár akadtak elszórt kivételek. Szimbolikájuk szövevényes volt és átláthatatlan; az emberi elme nemigen tudta követni a szeszélyesen csapongó képzettársításokat. Vyergas ismerte, de nem értette őket, valahogy úgy, ahogy az írástudatlan vésnők, aki a kezébe nyomott mintáról másolja át a pénzveretre a betűk rovátkáit. Csaknem ötezer különféle képet raktározott el az emlékezetében, a hozzájuk tartozó olvasattal együtt; ám arról például fogalma sem volt, hogy miért jelent az ágaskodó királykobra csatában zsákmányolt hadizászlót, vagy a törött kard kerek húszesztendős háborúskodást.

- Ebben a letűnt korban élt a mi ősatyánk, kinek szeme még látta az Elveszett Hold fényét, mielőtt az átkos emlékezetű Opálhajós örökre kioltotta volna. Magasztos lény volt, égi küldött, kalahora. Ez megintcsak olyan szó, amelynek nem találni mását a ti nyelvekben. Megkísérlem körülírni neked, de ne engem hibáztass, ha nem járok sikerrel; beszédek barbár és bárdolatlan, ajkam csak nehezen hajlik rá, hasztalan keresgéli a hiányzó szavakat.

- Próbáld meg elképzelni, hogy a Tizenhármak egyike nem a Birodalom alapításakor szállott alá a világba, hanem a messzi ősidőkben, amikor a Kosfejes Úr még nem vetette reánk a tekintetét, s nem nyilatkoztatta ki akaratát első prófétáinak! Tudom, hogy az alantas és csekély értelmű fajok számára ez eretnkségnek hangzik; bizonyára magad is istenkáromlónak véled szavaimat. Hisz kit szolgálna ez a mennyei sarj, kinek a nevében hajtana uralma alá a teremtetett lényeket, kihez intézne tisztelgő véráldozatokat, ha egyszer a Kosfejes Úr még nem kívánja megajándékozni kegyelmével az anyagi síkot?...

Külön-külön Vyergasnak nem okozott volna gondot a lángoló szív és a vasilincs értelmezése sem. Nem tartoztak ugyan a gyakori ábrák közé - sőt, az utóbbi a ritkánál is ritkábbnak számított -, de azért ismerte a jelentésüket. A lángoló szívet például olyankor tetováltatták magukra a Könnyüléptű Nép harcosai, ha valami régi családi ereklyét szereztek vissza ellenségeiktől, távoli őseik hagyatékát, amely az idők során valahogy avatatlan kezekbe került. Ez nem feltétlenül jelentett anyagi természetű dolgokat; a fogalomkörbe beletartozott a szellemi örökség, az elveszett tudás is. A primortel Aurri arcán látta először ezt a krónikásjelet, ám az oculisok kémjelentései szerint a Hét Domb és a Hét Völgy vidékén több elf is viselt hasonlót; a Néma Nagymester, a Quirrtha Khinn lovagrend előjárója egyenesen kettőt.

- *Ne fáradj a töprenkedéssel, emberfia; hajlékod vendégszerető ugyan, szívesen időznék benne hosszasabban, ám a te életedet kurtábbra szabták az enyémnél, nem kívánhatom hát, hogy órákat áldozz rám belőle. Inkább megválaszolom a kérdést magam. Ha az égi küldött korábban érkezne Ranagol korszakánál, más urakat ajándékozna meg hódolatával: a legkevésbé gyöngéket és esendőket a hamis istenségek közül. Szolgálatá persze csak addig tartana, amíg a Kosfejes Úr rá nem mosolyog a világra. Ekkor vagy hűséges marad, és meghal; vagy pedig az igaz hithez pártol, és üdvözl.*

- *Ezeket a koránjött Tizenhármakat hívjuk mi kalahoráknak, primortel; és közülük az egyik volt az én ősatyám...*

A vasbilinccsel már korántsem volt ilyen egyszerű a helyzet. Ez az ábra a Könnyüléptű Nép bonyolult szimbólumnyelvének egyik legrejtélyesebb motívuma volt, megfejtésének regényes története bővelkedett vérben, halálban, váratlan fordulatokban. Mentorok egymást követő nemzedékei veselkedtek neki újra meg újra az értelmezésének, egyik ingatag elméletet a másik után állítva fel. A magyarázatok némelyikét szinte azonnal megcáfolták, mások évtizedekig tartották magukat, hosszú távon azonban mindegyikről bebizonyosodott, hogy téves. Hiába örvendett a Fekete Özvegy Rend tudós-kasztja kiváló hírnévnek a Birodalom legtekintélyesebb egyetemi köreiből, ezzel a problémával sokáig nem tudtak megbirkózni, megrekedtek a pusztá találgatás szintjén. Többre már csak azért sem juthattak, mert nem volt miből kiindulniuk:

- *Hatalmas harcos volt a kalahora, legderekből s legvitézesebb az előkelők közt. Hadba vezette népünket az Ősök ellen, s győzelmet győzelemre halmozott; tekintete üstökösként lángolt, és sújtó kardjával szemben senki nem állhatott meg. A Fekete Tudomány nem árthatott neki; mert az elfeledett isten, akinek hódolattal adózott, átlényegítette őt s a vérébe költözött; megóvta minden rontó ígétől. Amikor az Ősök látták, hogy erővel le nem bírhatják, a földmély sötétjébe menekültek előle; kilenc nagy fejedelmük vezetésével. Ő azonban esküvel fogadta, hogy oda is követi őket, s amikor visszatér, kilenc trófea fog a derékövén függeni...*

A vasbilincs jelének hosszú időn keresztül mindössze egyetlen példánya volt ismeretes, egy elfbörből preparált színpadi álarc, ami hatszáz évig hevert a Khat'ul'Naathum titkos kincstárában, míg véletlenül felfigyelt rá valaki. A rendi krónika tanúsága szerint Káosz-Abbog egyik vándor zsigerelőszektájától került oda, tucatnyi más kétes értékű limlommal együtt, valami jelentéktelen kontraktus értelmében. Hogy ők honnan szerezték, az nem szerepelt a feljegyzésekben; maguktól a zsigerelőktől pedig már nem lehetett megérdeklődni, mivel az esemény után néhány évvel kiirtotta őket egy rivális Káosz-szekta. A váratlan felfedezés mindenesetre nagy izgalomba hozta a mentorokat, mivel az ősrégi, repedezett maszkon négy ismeretlen krónikásjelet találtak, azonfelül további kettőt a legritkábbak közül: a vörös unikornist és a gyermekkirályt. Az első csak azokat a harcosokat illette meg, akik páros viadalban arattak győzelmet az Ősök egyik rangos vezére fölött; a második haláljel volt, annak bizonyosságára, hogy viselője beteljesített egy vérbosszút, amelynek eredete a Birodalom alapítását megelőző korokra nyúlik vissza. A legnagyobb megdöbbenést azonban a lelet színe okozta; soha senki nem hallott ugyanis még olyasmiről, hogy a Könnyű léptű Nép asszonyai fekete bőrű gyermekeket hoztak volna a világra.

- *Egymaga szállt alá az Ősök miazmás hajlékába, ijjal-karddal felfegyverkezve, harcra s halálra készen. Nemcsak hadvezér volt, vadász és nyomolvasó is, s tudománya a földalatti csarnokokban sem hagyta cserben. Nyolc fejedelmet kutatott fel, hiába bíjtak előle a legeldugottabb zugokba; nyolcszor talált célba sebes nyílve szeje, .nyolcszor fakasztott vért tévedhetetlen pengéje. Nagy riadalom támadt az Ősök honában; gyászos sirámoktól visszhangzott a földmély, félelem fészkelte be magát a hűvös-hideg sötétbe. Vezérek hulltával a közrendű harcosokat olyan rettegés kerítette hatalmába, hogy fegyvereiket*

eldobálva menekültek a felszínre a hős elől. A Könnyüléptű Nép azonban odafent várta őket, s vérét vette valamennyiüknek, hiába könyörögtek sirva kegyelemért...

A rend mentorai évszázadokon át tanulmányozták a négy ismeretlen krónikásjelet, s bár az eredmény nem jött könnyedén, konok eltökéltségük idővel átsegítette őket az akadályokon. Az egyiknek az olvasatát a Dai'Hyllassien ház árulta el nekik, egy hajmeresztően kockázatos kontraktusért cserébe, amely végül három tapasztalt mortel életébe került. A másik magyarázatára az Árnyfivérek titkos szimbólumjegyzékében bukkantak rá, miután győzelmet arattak az ellenük viselt vadászháborúban, és felprédálták központi rendházukat. A harmadikat csak úgy tudták megfejteni, hogy a tudós-kaszt előjárója áldozati felajánlást tett a Kosfejes Úrnak, s miután jóslalmában megvilágosodott előtte a jel értelme, rituális öngyilkosságot követett el a könyvesház oltárán. A mentorok mind több fejezetét ismerték meg a titokzatos, fekete bőrű elf életének; és amit megtudtak, az egyre kevésbé tetszett nekik. Az első tetoválása nemzőatyjukat megfojtó fiúk jele volt, de nem a járomcsonton, a bűnbélyeg helyén, hanem közvetlenül az ornyereg fölött, ahová a legdicsőbbnek tartott hőstettek kerülnek. A második a háznélküliséget szimbolizáló wul-madarat ábrázolta, rendkívül archaikus stílusban: a farokpikkelyek állása és az aranyszínű szempár a családi véráldozatnak egy oly ősi és visszatérítő formájára utalt, amit manapság már Káosz-Khakht legelvetemültebb szektái sem gyakorolnak. A harmadik krónikásjel egyszerűen annyit jelentett: "sárkányölő".

Ám a negyedik - a vasbilincs - továbbra is konokul őrizte titkát, még hosszú-hosszú ideig.

- Az Ősök kilencedik fejedelme Sycasra Zahtar volt, a ti nyelveteken a Bíbor Hadúr. Őt tartották a legkülönbnek s legravaszabbnak mind közül. Amikor hírért vette a kalahora közeledtén, sietve visszavonult a legmélyebb csarnokokba, és süket fülekkel fogadta a vérrokonaitól érkező segélykéréseket. Gyávának vélhetné; pedig nem volt az, csak okos és számító. Türelemmel kivárta a Nyolcak bukását; harcoltak és meghaltak, a kalahora győzött, ám közben ő is gyengébbé vált, hatalma megapadt, védelme megtéptatott. Ketten maradtak végül, és Sycassa Zahtar nem rejtőzködött többé: Pompázatos harci díszben vonult ki ellenfele elé: lávafolyamok fénye ragyogott rőt szemében, homlokát vörösen izzó diadém övezte, páncélozott markában bíbor lángokat okádott Sharab Shaktor, a Csatabárdok Atyja. A hős nem riadt vissza a látványtól, hisz nem ismerte a félelmet; ám az elfeledett isten, aki a szívében-vérében lüktetett, kevesebb volt nála, bár többnek hitte magát...

A krónikásjel másodpéldányára csaknem négyszáz évvel később bukkant rá egy fiatal vadász, aki elszakadt társaitól a Káosz-Samambrag híveivel vívott háborúban, és a Rőt Vidékre vetődött. A nyomában sziszegő Kígyóhajúak, a szekta eszelős gyilkosai, ismerősek voltak errefelé. A vadász, akinek ez volt az első csatája, leszámolt már az életével; ám a Khat'ul'Naathum ősi hagyományaihoz híven szilárdan eltökélte, hogy ahány ellenséget csak bír, magával ránt a pusztulásba. Amikor leshelyét keresett a vörös hegyekben, megindult a lába alatt a föld, s egy beomló kürtön át alázuhan a mélybe. Üvegfalú barlangban találta magát, amelynek bejáratát belülről falazták be hajdan. Leghátsó traktusában rozsdaszín obeliszkek magasodtak, barbár rúnákkal ékesen, s tövükben egy néma alak feküdt.

A Kígyóhajúak utolérték, és könnyűszerrel végezhettek volna vele - mégsem cselekedték meg. Sziszegő gyászénekbe kezdtek a kürtőszáj körül, majd letépték egyik társuk fejét, s engesztelő áldozatként a mélybe hajították. A viperafürtös fej a vadász lába elé hullott; vérekes szemekkel, fogát csattogva méregette, s szörnyű átkokat szórt rá a szekta titkos harci nyelvén, míg végül, hosszú órák múlva elcsendesült. Ekkor a Kígyóhajúak befejezték panaszos gyászéneküket, magára hagyták a csapdában rekedt prédát, és hazatértek Káosz-Samambrag fertőszentélyeibe.

- Összecsapott hát végül a kalahora és az Ős; kő roskadt, föld rendült tusájuk nyomán, s félve menekült közelükből a sötétség. Olvadtt láva ömlött a Bíbor Hadúr sebeiből, s mikor busa feje meghasadt, lángfürgeteg süvített elő a törött diadém alól. Felbődült, féltérdre hullott, s a sziklák lángokat virágoztak

körülötte. A kalahora ekkor győzelmet vehetett volna rajta, ha nincs Sharab Shaktor; ám a Csatabárdok Atyja megváltotta gazdája életét, forró hamuvá porladt a markában, s ami ereje csak volt, átsugárzotta belé. Fölállott a Hadúr, és elüvöltötte magát rettenetes fájdalmában; oly nagy volt bánata s keserősége, hogy ordítása az egek magasáig szárnyalt, s mindenki szörnyethalt, aki csak hallotta. Számosak az Ősök, s számosak rontó igéik is; ám mind közül ez volt a valaha kiejtett leghatalmasabb...

A vadász ifjú létére okosan és megfontoltan viselkedett. Körülnézett a barlangban, de nem kapkodott, nem vesztette el a fejét. Ügyelt rá, hogy tekintete messze elkerülje a vörös kövekbe vágott rúnasorokat; az alattuk heverő tetemet alaposan szemügyre vette ugyan, ám attól óvakodott, hogy a kezével illesse. Fiatal, tetovált homlokú elf volt; talán kétszáz, talán kétezer éve feketett itt, a korát nem lehetett megbecsülni. A barlangban nem voltak dögévők, és az alsó kürtökből felszálló kénés kipárolgások teljesen kiszáritották a karcsú testet. Mindkét karja darabokra volt törve, ujjai helyén otromba csontok éktelenkedtek.

A csapdába esett vadász sejtette, hogy valami nagyon fontosat talált, de a felszínre nem tudott kijutni. A régi bejáratot hármás rétegben egymásra halmozott kőtömbök torlaszolták el; a kürtő bordáinak üvegélei csontig hasogatták a kezét, és a mászókampó sem lelt rajtuk fogást: Ha csak a saját életéről lett volna szó, a vadász belenyugszik a Kosfejes Úr akaratába, és elmetszi torkát a sequorával; ám akkor a rend sohasem tudná meg, miféle titkokat rejteget az üvegbarlang.

Letelepedett hát a kristályokat sarjadó kőpadlatra, hátát a pengékkel redőzött sziklafalnak vetette; mély lélegzetet vett, lehunyta szemét, és segélykérő hívást bocsátott útra a rejtett síkokon. Aztán lehajtotta a fejét, és megkezdte a hosszú várakozást.

- Az elfeledett isten megrémült az iszonyú hangtól, s hű hívét cserbenhagyva menekülni próbált. A kalahora szívében kilobbanta fény, lelke éjbe borult; ám az utolsó pillanatban szellemujjaival a gyáva isten után kapott, megragadta keményen, és magával rántotta a sötétségbe. A szörnyűséges bűvige elemésztette Sycassa Zahtart is; roppant teste megroskadt, magába omlott, izzó lávatóvá olvadt szét. Így végezték ők hárman, hatalmasok...

Három hétbe tellett, amíg az oculisok rátaláltak elveszett testvérükre. A Rőt Vidék messze esett a rend bevett vadászmezőitől, és Káosz-Samambrag hatalma mélyem fészkelte ezen a tájon. A felderítők Kígyóhajúakkal és Rozsdaevőkkel csatáztak, s messorokat kellett kirendelni a védelmükre a központi házakból, különben elvéreztek volna mindannyian. A háború mérlege hol erre, hol amarra billent: a szekta fanatikussai mérget köpködve hadakoztak, s az ostromlott tartományokban a rend keservesen nélkülözte a Rőt Vidékre küldött kardokat.

Ezenközben az ifjú vadász türelmesen várt. Amíg képes volt rá, hosszan elmélkedett a Kosfejes Úr akarataról; később, lázbetegen, a halott elf szellemével társalkodott éjszakánként. Amikor megéhezett, fogta a viperafürtös fejet, melyet üldözői hajítottak utána, és csupasz fogaival marcangolta le róla a húst. Amikor megszomjazott; előbb a halott Kígyóhajú szemét nyelte le; majd lyukat vágott a koponyájába, és kiszűrölte belőle az agyvelőt.

Mikor az oculisok kihúzták az üvegbarlangból, már félrebeszélt, alig volt több fekélyes váznál. De életben maradt; és később, az évek szaporodtával, hírneves vadász, rettegett harcos vált belőle.

- Ősatyám szelleme mind a mai napig a sötétséget járja. Népem bosszúállója ő; elégtételt vesz a rajtunk esett sérelmekért. Gondolatai nincsenek, mert elméje halott, megölte a Bibor Hadúr gyászigéje; ám néha felnevet, s ilyenkor nagy dolgok történnek a világban. Ő az egyetlen kalahora, akit a Könnyüléptű Nép mindkét ága tisztel: mi, az Igazak, akik részesültünk a Kosfejes Úr kegyelmében, és az Elveszettek, akik puhányokká sorvadtak a külvilágban. A neve Mallior, az Éjben Kacagó...

Ha az ifjú vadász merő önzésből és élnivágyásból cselekedett volna, amikor segélykérő hívással fordult a háborújukat vívó Fekete Özvegyekhez, csúf halált hal rögtön a megmentése után. Mert a Rőt Vidékre küldött felderítőket maga a primoculis vezette, Ősök ivadéka, legelőbbrevaló a rend éles szemű nyargalói között. És túl sok derék emberét látta elhullani az úton, semhogy irgalmas szívvel legyen haláluk okozójához, ha kiderülne, hogy hiába ontották érte a vérüket.

Amikor kiemelték a sorvadt emberroncsot a kürtőből, a primoculis odalépett hozzá, és torkon ragadta. Az ifjú vadász felnyögött; sárga genny szivárgott a feldagadt ajkát szabdaló repedésekből. A primoculis azonban tisztára söpörte lázban égő elméjét egy durva hatalomigével, s nem eresztette el addig a nyakát, amíg sorra-rendre ki nem faggatta a barlang titkairól.

Amint végzett; félrelökte az alig-eleven testet a várakozó boncmester kezébe, és intett nyargalóinak. Hármas acélheveder került a dereka köré; emberei magasra emelték, majd óvatosan leeresztették a kürtőszáj sötétjébe.

A primoculis nagyerejű hatalomigékkal vértette föl magát, mielőtt körülmélt volna odalent. Bölcsen tette: az üvegbarlang mélyén ezernyi álcában leselkedett a halál. A bannara-mesterek legádázabb mérgei hús forrásvíznek tetszettek ahhoz az ocsmány miazmához képest, amely a rőtvrös obeliszteken vicsorgó rúnákból gőzölgött. És az-ifjú vadásznak nem lett volna ideje segítséget kérni, ha akár egy ujjal is hozzáér a barlang hallgataglakójához.

A primoculis úgy döntött, hogy életben maradhat.

- Amikor a kalahora elsőszülött fia hírt kapott róla, hogy mi történt atyjával, nagy keserűség támadt az ő szívében. Fölállott a harcosok gyűlésében, s ádáz szavakat szolt a hamis istenről; aki cserbenhagyta Malliort. Az ilyen isten nem méltó a Könnyűléptű Nép hódolatára, mondta: el kell hát taszítani, s újat keresni helyette. A hűtlenség s a gyávaság éppúgy bűn az égiek, mint a halandók között. Az ő szeme kinyílt az igazságra, ám a többi vezérek vakok maradtak, s borzadva hallgatták beszédét: Káromlónak, vértagadónak nevezték, s kitaszították maguk közül...:

A fiatal elf, akit múmiává aszaltak a földmély kénes kigőzölgései, saját akaratából jött a barlangba annak idején. Első dolga az volt, hogy hatalmas köveket vonszoljon á bejárathoz, és izomszakasztó munkával egymásra halmozza őket. Három rétegben húzta fel a vaskos sziklatorlaszt; ráncos tenyerén még most, ennyi év múlva is kivehető volt az üveges élszegélyek marása.

Miután befalazta magát, sorra egymás után leharapta és lenyelte mind a tíz ujját. Ezt követően odament a fal egyik fűrészes kiszögelléséhez, s előbb a bál, majd a jobb karját törte szilánkokra rajta. Mikor már biztosra vehette, hogy képtelen kiszabadulni magaválasztotta sírboltjából, lefeküdt az egyik vörös obeliszek alá; belélegezte a mérgező párákat, és meghalt.

Sárgára száradt homlokán egyetlen krónikásjel mosolygott fakó-haloványan: a vasbilincs.

- Az elsőszülött ekkor megátkozta a hamis isteneket, s felvette a Ly'Shematenel nevet, ami a mi nyelvünkön annyit tesz: Tettekkel Emlékező. Ezután maga köré gyűjtötte a Könnyűléptű Népből azokat, akik hasonlatosan gondolkodtak hozzá: sokan voltak ilyenek, főleg az ifjabb harcosok között. Odahagyták tévelygő testvéreiket, és folytatták a háborút az Ősök ellen, ádázabban és kérlelhetetlenebbül, mint amazok; haldokló hőseik az ellenséges tetemek között heverve gyakran véltek távoli kacajt hallani az éjszakából. Sokáig keresték azt az istent, aki méltó a szolgálatukra, de csak hazug szellemeket és szárnalmas árnyakat találtak. Végül úgy döntöttek, hogy az istenük még nem nyilvánult meg; és beköszöntött a Várakozás Kora, mely hosszú-hosszú ideig tartott, egészen a Kosfejes Úr e jöveteléig...

A boncmester hínárzöld penészt talált a múmia koponyájában, a démoni megszállottság biztos jelét. Könnyű volt elképzelni az ifjú elfet, ahogy a homloka mögött suttogó gonosz hang az örületbe kergeti; ahogy zilált hajjal, lázban égő szemekkel az üvegbarlangba menekül előre; ahogy tébolyult módszerességgel megtervezi és előkészíti saját iszonyú halálát.

Ám akkor mit keres az arcán a vasilincs jele; ráadásul a homlokára tetoválva, ahová a dicső haditettek emlékei kerülnek?

Ha démon száll meg valakit, általában komoly céljai vannak vele, terveit messzebbre mutatnak a kisstílű pusztításnál. Vérbosszú; lélekcorzás; egész népek, fajok romlásba döntése. S mivel a művelet elég nagy fáradságába kerül, gondosan örökös választott bábjának épsége fölött, legalábbis amíg így diktálja érdeke.

Csak hogy a démonok szerfölött ritkán vannak tisztában a halandók testi szükségleteivel. Azt tudják róluk, hogy a tűz és a testüket átjáró vas megöli őket; azt viszont nem mindig, hogy időnként enniük-inniük kell, s idegen környezetben elsorvadnak.

Mit tenne egy elszánt lélek, ha démoni igába kényszerülne, s világos perceiben kétségbeeső bizonyossággal tudná, hogy a szörny a népe, nemzetsége, családja elveszejtésére akarja felhasználni őt? Törrel vagy méreggel nem lehetne öngyilkos; a démon felismerné a veszélyt, és megakadályozná. De ha elvonulna valami titkos helyre; ha gondoskodna róla, hogy soha többé ne juthasson ki onnan; ha önkéntes éh- és szomjhalálra ítélné magát...

A primoculis szűkszavú beszámolóját tanulmányozva a rend mentorai gyanítani kezdték, hogy a törékeny ifjú, akit az üvegbarlangba zárva találtak, a Könnyűléptű Nép legnagyobb hősei közé tartozott.

- A Ly'Shematenel ház nem sokáig maradt egyedül. Ahogy teltek az évek, más családok, más nemzetségek csatlakoztak hozzánk: valamennyien megcsömörlöttek a hamis istenektől, akik egyre gyengébbekké és erőlenebbekké váltak, s mind gyakrabban fordították el arcukat híveiktől. Így gyarapodott az Igazak száma, és így indult apadásnak az Elveszetteké. Minket harcra és halálra neveltek atyáink, s Mallior példája arra tanított, hogy vesztünkben is magunkkal rántsuk bukásunk okozóit. Belőlük azonban lassan kivesztek az ősi erények; sorvadó isteneiket követvén elgyávultak és elpuhultak, feladták az Ősökkel vívott háborút, s örök gyalázatukra a rejtőzködésben kerestek menedéket. Ekkor átkunkkal sújtottuk őket, vérünk árulóit; méltatlanokká váltak rá, hogy megosszuk velük a világot. Ilyeténképpen idéztek gyávaságukkal az Elveszettek pusztulást a saját fejükre; mert immáron nemcsak az Ősök öldösték őket, hanem mi magunk is, valahányszor a szemünk elé merészkedtek. Hanyatló nemzetség az övék, ha itt-ott még el is tengődnek származás bűvőhelyeiken; még egy ezredév, s mára fák és a füvek sem fognak emlékezni rájuk...

Újabb évszázadok elmúltával a köszvényes hátú agg; Vyergas félelmetes nevelője, imigyen foglalta össze növendékeinek a vasilincs-szimbólum jelentését:

"Sötét erő, ártó hatalom, amely kiterjeszti befolyását a jel viselőjére, s egy időre akarata eszközévé alázza; ő azonban szembeszáll vele, s-ádáz harcokban győzelmet nyer rajta, akár a tulajdon élete árán is."

A tetszetős okfejtésben csupán, egyetlen hiba maradt, amit a mentorok minden igyekezetük dacára sem voltak képesek kiküszöbölni. A primoculis a maga gyakorlatias észjárásával már annak idején rámutatott; a tudós-kaszt vénei azonban nem tudtak mit kezdeni vele, így hát jobb híján félretették.

Mert ha a törött karokkal haldokló elf végső diadalának csak a néma üvegfalak s a rőt köveken vicsorgó rúnák voltak tanúi - akkor ki tetoválta a homlokára a dicsőséget megörökítő jelet?

- Idővel aztán hírt kaptunk a lángszemű prófétákról, akik ősi ellenségeink földjeit járkák, és egy új isten szavát prédikálják. Ez az isten, mondották a hírek, nem a megbocsátást tanítja, hanem a megtorlást; nem az alázatot, hanem a büszkeséget; nem a behódolást, hanem a hatalom igazát. Hallottuk azt is, hogy a régi istenek hívei sők helyütt fegyvert fogtak a próféták ellen, azok pedig tűzzel sújtottak le rájuk, és megölték őket. Kedvüinkre valók voltak ezek a hírek; lóra kaptunk hát, és elindultunk megkeresni a prófétákat. Először Rayvanhurral találkoztunk, és mind a mai napig őt tarjuk legnagyobb becsben a Tizenhármak közül. Mert az ő ajkáról nyilatkozott meg nekünk az igazság; ő mosolygott ránk elsőként Ranagol mosolyával. Mi pedig elfogadtuk a Kosfejes Úr tanítását, és friss vérrel hódoltunk neki, az Elveszettek vérével; tudtuk, hogy végre meglettük azt az istent, akit Mallior szégyen nélkül szolgálhatott volna, ha később születik...

Vyergas eddig acélistrángra fogva hajtotta előre gondolatait a kijelölt úton. Most szabadjára engedte őket, hadd kalandozzanak tetszésük szerint. Érezte, hogy tud valamit a Könnyüléptű Népről, ami közelebb viszi a megoldáshoz, újabb mozaikkövet illeszt a nagy összképbe. Hogy mi ez a valami, arról fogalma sem volt; bizonytalan sejtésre, homályos megérzésre támaszkodhatott csupán. Mindenképpen a nyomára kell jutnia, ha tovább akar lépni a holtpontról; és tapasztalata azt súgta neki, hogy a makacsul erőltetett összpontosítás ilyenkor többet árt, mint használ.

A tetoválómesterek. Különös figurák voltak, általános nagyrabecsülés övezte őket, előkelő helyet foglaltak el a Könnyüléptű Nép társadalmában. Tevékenységük nem merült ki a krónikásjelek elkészítésében: diplomaták voltak, ügyes kezű méregkeverők, s noha igen messze álltak a szokványos értelemben vett papoktól, ők vezették az egyik helyi bálvány tiszteletére rendezett titkos szertartásokat is. Temérdek ostoba szóbeszéd járta róluk: hogy parancsolnak a szellemeknek, hogy szóra bírják a holtakat, és átkukkal sújtják házuk ellenségeit. De mesélték azt is, hogy már új szülött korokban megmutatkozik rajtuk az elhivatottság, mert testüket tetőtől talpig alaktalan, vörhenyes foltok borítják. És Vyergas a saját szemével látott sequator korában egy ilyen tetoválómestert a Harmadik Völgyben, az Aiy'Umayrass ház szállásán. Büszke tartású, szálas elf volt, zölddel szegett köntösben és babérkoszorúval a homlokán; az ifjú vadász mégis csodálkozott, miért nem taszítják ki maguk közül a többiek, mert sápadt bőre úgy nézett ki, mintha leforrázták volna.

Aztán ott voltak a Holdleányok, akik két anyajeggyl a testükön jöttek a világra: egy kékkel és egy vörössel. Saját testvériségbe tömörültek, bár a házukat nem tagadták meg, s az összetartás elég gyenge lábakon állt közöttük: Nyíltan vallott céljuk, melyet olykor évszázadokon át hajszoltak hasztalan, az volt, hogy megkeressék magukon a láthatatlan harmadik jelet, az Elveszett Hold mását. Hagyományaik szerint ezen az egy ponton - a stigmán - teljesen érzéketlenek voltak a fájdalomra. Így hát vékony ezüst tűket hordtak maguknál, aprólékos gonddal feltérképezték a testüket, és mindennap ellenőrzés alá vettek egy tenyérszerű felületet; míg el nem szédültek a vérvesztéstől. Ha a végére jutottak, kezdték az egészet előlről, abban a szilárd meggyőződésben, hogy valahol hibáztak, és elvették a tűheggyel a stigmát. Az idősebb Holdleányokat onnan lehetett felismerni, hogy tetőtől talpig vékonyra varasodott hegszövet borította őket.

Olykor azonban egyik-másik Holdleánynak nyoma veszett, és a Könnyüléptű Nép soha többé nem hallott róluk. Nővéreik úgy vélekedtek, hogy ezek a lányokasszonyok meglették magukon az Elveszett Hold jelét, és felvételt nyertek a testvériség második, titkos fokozatába, amely a felszín alatt finom szálú pókhálóként szövi be az egész Birodalmat, s vezérek és koronás fők sorsa felől határoz. És a rend feljegyzéseiben valóban szó esett sebhelyes elf nőkről, akik nem viselik egyetlen ismert házjeleit sem; ellenségeiket tűzzel emésztik el, s az ujjjaikból lövellő láng mindig három holdsarlót perzsel az áldozatok testébe.

Hogy volt-e közülük e titokzatos alakoknak az eltűnt Holdleányokhoz, azt senki sem tudta. Ám bizonyos tiltott krónikákban azt olvasták a mentorok, hogy miután elkövette rettenetes tettet, a Könnyüléptű Nép csapdába csalta az Opálhajóst. Nem ölték meg, csak bebörtönözték - vagy mert nem állott hatalmukban, vagy azért, mert rá akarták bírni, hogy fordítsa visszajára szörnyű mágiáját, s bűvölje vissza az égre az Elveszett Holdat. Az Opálhajós rabtartói arcába köpött, és leperzselte a fejüket. A Könnyüléptű Nép nagyjai ekkor egy ősrégi eredetű boszorkányrendet bíztak meg az őrzésével, s feladatukul szabták, hogy szüntelen kínzásokkal gyötörjék, egyetlen perc nyugalmat sem hagyván neki, amíg ki nem leheli fekete lelkét, vagy kötélnek nem áll.

Ezt a boszorkányrendet emlegették a krónikák a Három Hold Szövetségeként.

- Ha harcban közelít hozzá a halál; és elég forró vágy ég a szívében, hogy ne vesszen bosszulatlanul, a Könnyüléptű Nép bármelyik gyermeke meghallhatja Mallior kacaját, még az Elveszettek is. Nekünk azonban, akik a Ly'Shematenel házból származunk, néha máskor is a fülünkbe cseng, hiszen rokon hang, az ősatyánké. Ritkán történik ez meg, s mi nem örülünk neki. Mert sötét ára az, amikor egy Ly'Shematenel, akinek még nem telt le a kiszabott ideje, meghalja álmában Mallior nevetését. Amikor felébred, nem lesz önmaga többé: lényé feloldódik népünk emlékeiben, az ősi gyűlöletben, a

keserűségben, a halál sóvárgásában. Umahtar lesz belőle: nyelvétől megrabolt szörnyeteg, akit átlényegített a kalahora szelleme, s nem gondol többé rokonnal, családdal, jövővel, csak a pusztítás önmérsztő vágya vezérli...

A tetoválómesterek és a Holdleányok történetében csak egyvalami volt fontos Vyergas számára: hogy a Könnyűléptű Nép gyermekei között akadnak olyanok, akik születésüktől fogva magukon viselik sorsuk bélyegét. Aligha lenne vakmerőség feltételezni, hogy léteznek más sorsjelek is a vörös foltokon és a holdszeplőkön kívül.

A primotel szíve hevesebben kezdett dobogni, lélegzete felgyorsult. Úgy érezte, valami nagy titoknak jutott a nyomára, ami eddig a rend legtudósabb mentorai előtt is rejtve maradt.

Mi van akkor, ha ilyen sorsjel a vasbéklyó, s talán a lángokkal övezett szív is? Ha nincs szükség hozzájuk türe és festékre, hanem maguktól jelennek meg viselőjük arcán? Az üvegbarlang néma strázsájára gondolt; a fekete bőrű elfre, akinek lenyűzött arcából valaki színpadis maszkot készített; Aurri Ly'Shematenelre, aki ármányosan ellene fordította az Ősök Tudományát. Mi van akkor, ha a titokzatos ábrák nem haditetteik emlékét őrzik, hanem épp ellenkezőleg, előre kijelölték számukra azt az utat, amin járniuk rendeltetett?

Mi van akkor, ha a Könnyűléptű Nép csupán azért találta ki a krónikatetoválást egész művészetét, hogy elleplezze a kívülállók elől az árulkodó sorsjeleket?

- Az Ősökkel vívott háborúnk még nem ért véget, és nem is fog addig, amíg az írmagjukat is ki nem irtottuk a világból. Ne hidd, hogy a Fekete Tudományuk megmenti őket: vénségükre ostobákká lettek, egymással acsarognak és letűnt korok emlékének merengenek, miközben mi lassanként végzünk velük. Számon tarjuk a belviszályaikat, és ha valaki meggyengül közülük, azonnal lecsapunk rá. Az utóbbi századévben négy trófeát szereztünk; te talán siralmasan kevésnek véled, mi azonban türelmes nép vagyunk...

Lángoló szív vasbilincsbe zárva. Két egybefűzött ősi jel. Értelmezésük színleg ellentmond egymásnak: ám ez az ellentmondás csak látszólagos.

A tűzbe vetett szív: veszendőbe ment tudás, amit a hős visszaszerzett. A vasbéklyó: sötét erő, amely megszállja a hőst, s egész népét romlásba dönti. A megoldás csodálatosan egyszerű, mint mindig, ha utólag tekintünk vissza rá.

A két fogalom egy és ugyanaz. Az elveszett tudás a démoni erő; az fenyegeti pusztulással a Könnyűléptű Népet, s rajtuk kívül még számosan másokat.

- Az úmahtarokból viszont hiányzik a türelem; őket az Éjben Kacagó örülete fűti. Úgy akarnak háborúzni, mint az óidőkben: fellobogózott seregek élén, égi hajókkal, diadaljelvények alatt. Nem magyarázhatjuk meg nekik, hogy harcosaink száma ezredannyira apadt; hogy mágiánk hatalma megcsappant, s védtelenné váltunk a Fekete Tudománnyal szemben; hogy újfajok tűntek fel azóta, megannyi új ellenség, akikkel mind számolnunk kell. Nem magyarázhatjuk meg nekik, mert gondolataik halottak, csak az ősi gyűlölség vezérli őket...

Mi lehet az a tudás, ami ilyen pusztító hatással lehet a Birodalom népeire? Mi lehet az, amit a Könnyűléptűek bírtak hajdanán, ám később elvesztettek, s hiába kutatnak utána azóta is? Mit hallgat el a rend elől Aurri Ly'Shematenel?

A válasz megintcsak nevetségesen kézenfekvő, gondolta Vyergas, s harmadik szeme előtt lassan egybefüggő képpé rendeződtek a mozaikkövek. A Könnyűléptű Nép a hajdanvolt korokban nyíltan háborúzott az Ősökkel, évszázadokon át dacolt velük, nem omlott vérsalakká a hatalomigék tüzeiben. Ennek csak egy magyarázata lehet: valaha nekik is megvolt a maguk titkos tudománya, amit

szembeszegezhetek az Ősökével. Mágia, ám minden más halandó mágianál hatalmasabb. Volt idő, amikor még elf ajkakon is kéltek hatalomigék.

Hogy miként s mikor feledték el a tudományukat, azt csak ők maguk árulhatták volna el, de ez nem számított. A fontos csak az volt; hogy az Ötödik Dombon kísértő árnyék támadt a múltból, egy őrző bálvány, aki új életre kelt az ágyékából fakadó sarjak vérében és velejében. És ez a bálvány magával hozta az ezredévek sötétjéből az elveszett tudást.

- Van fogalmad arról, emberfia, hogy mi történne a Birodalommal, ha a Leples Asszony levetné a fátylát, az Akasztott Király odahagyná a Fekete Forrást, és a Suttogó felébredne a hegyek gyökerénél? Ha a Fakó Vizek Pásztorja és a Csontlovag félretenné az ősi ellenségeskedést, és emlékezetükbe idéznék valaha volt barátságukat? Ha a Lánggal Égő Szűz újra szerelemre gyúlna, és a Vakon Látó visszanyerné a szeme világát? Ha Káosz-Radda és Káosz-Buulzaab elfordulnának híveiktől, bevégezni egy elfeledettnek hitt háborút, amelynek megvívását esküvel fogadták egykoron? A Tizenhármak nem állíthatnák meg őket; ahhoz még az ő hatalmuk is kevés...

Vyergas beszélte az elfek nyelvét, bár nem olyan folyékonyan, mint a toronyszobájában haldokló comtur, vagy hajdanvolt mentora, a köszvényes csontú agg. Most szavakat rakott egymás után, ábrándos kedvvel, szinte játszadozva.

Úmahí - őstudás. Gonosz szó, sötét felhangokkal terhes. Ne keresd, ami elveszett! - sugallja.

Atar vagy ator - megszállott, aszerint, hogy hím vagy nőnemű személyről van szó. Ahol ez a megkülönböztetés nem bír nagyobb jelentőséggel, ott általános érvénnyel a hímneműalakot használják.

Ebből igazán nem nehéz összetételt gyártani. Úmahtar - az őstudás megszállottja. Lángoló szív vasbéklyóba verve...

A sorsod a homlokodra van írva, elsőszülött, gondolta Vyergas.

- Keserű epe a lelkem, de ki kell mondanom: az Ősök ellen csak az ármányban és a cselvetésben bizakodhatunk. Lassan ölő méregként pusztítjuk el őket: kihasználjuk a belviszályaikat, rajtaütünk a gyengéken, elaltatjuk az erősek éberségét. Amíg ártalmatlan férgeknek hisznek minket, egy hajdan-büszke nép ronccsá tiport maradékainak, nem törődnek velünk; és nem törődnek azzal a három-négy testvérükkel sem, akiknek minden évszázadban nyoma vész. Ám egy úmahtar mindezt megváltoztatná. Az Ősök emlékezte hosszú: nem felejtették el még Malliort és a Kilencek bukását...

A primortel ajka néma fohászt mormolt. Nem a Kosfejes Urat kereste imáival, s nem is valamelyik sötét angyalát a Káosz-szekták urai közül. Rég porrá lett halandók előtt róttá le tiszteletét, akik mind hozzájárultak az elszórt tudásmorzsák összegyűjtögetéséhez, noha nem volt - nem lehetett - fogalmuk róla, micsoda szolgálatot tesznek ezzel a rendnek majdanán. Nélkülük nem rendezhette volna ragyogón csillámló táblaképpé a szanaszét heverő mozaikköveket; nem, fejthette volna vissza a bilincsbe vert szív talányát, nem lelte volna meg a Könnyüléptű Nép titkaihoz vezető ösvényeket.

Köszönöm, testvér! - mondta az ismeretlen notatornak, aki elfogadta Káosz-Abbog zsigereleinek kezéből a kontraktusért ajánlott értéktelen kacatokat. Megszorította a három mortel kezét, akik öngyilkos küldetésben az életüket áldozták egy tetovált ábra magyarázatáért. Átölelte a reszketegmentort, aki jósaloméért fohászkozott Ranagol nagyúrhoz, majd elmetszette torkát a kosfejes oltáron. Hosszan nézett szemébe az ifjú vadásznak aki három hétig sorvadtt az üvegbarlang mélyén, de nem adta magát az enyhet ígérő halál kezére, mert tudta jól, hogy vele pusztulna titka is. Biztosította róla a kerges szívű primoculist, hogy nyargalói nem hullatták hiába véréket a Rőt Vidéken. Legvégül köszvényes mesterének alakja bontakozott ki a sűrűn gomolygó szellemködből; s amint fejet hajtott előtte, a szeme sarkából látni vélte, hogy a félelmetes aggastyán elmosolyodik.

Amikor aztán végére ért a tiszteletadásnak, harmadik szemét az ég magasára emelte, és büszkén megnyitotta magát a Kosfejes Úr előtt.

Vyergas vagyok, primortel a Fekete Özvegyek között. Ajka mozdulatlan maradt, szavai mégis messzire visszhangoztak, szivárványhullámokat vetettek a titkos síkokon. Szolgád a földön és majdan az Égi Honban, nagyúr. Törvényeid értelmében nem feledheted el többé a nevemet; s mert vadász vagyok, a harcosok jogán igényt tartok a trófeámra!

- Eleget beszéltem. Ha ennyi szó kevés volt, több sem volna elegendő. Azt hiszem, érted már, mi történt hercegyatyámmal, amikor álmában meghallotta Mallior kacaját. Nem mi taszítottuk ki házunkból.: ő emelkedett fölnk, mint minden úmahtar. Az Ötödik Domb tilalmas hely lett számára, és a Könnyűléptű Nép minden szülötte messzire menekül a tekintete elől. Fürkészeink szerint akiknél nincs jobb a világon, sem a Birodalomban, sem azon kívül - a Belső Tartományokba indult, Sramsass-Dakqín és Hnumthor-Orré felé, ahol az Ősök nagyjai honolnak. Magára maradt; de az Éjben Kacagó akarata munkál benne, és ha nincs más választása, egyedül fogja kirobbantani a háborút. Mi nem onthatjuk vérét, hiszen kalahoránk kelt új életre benne, akire istenkáromlás lenne fegyvert emelnünk. Ám valakinek utána kell erednie, akár a Tiltott Határokon túlra is; mert ha nem hal meg mielőbb, olyan fürgeteg szakad a Birodalomra, amit talán a Kosfejes Úr maga sem fékezhet meg többé...

Vyergas felsóhajtott, a bazaltkőből csiszolt asztallapra dőlt; megtámasztotta rajta magát a könyökével. Fáradtság sajgott a csontjaiban. Homlokát nyúlós veríték áztatta, tüdejébe zihálva tódult a levegő; úgy érezte, mintha az imént nyert volna győzelmet egy vére menő viadalban. Bizonyos értelemben igaza volt. _

Hirtelen rádöbbsent, hogy az elf a válaszára vár, immáron percek óta, a fajtájára jellemző türelemmel. Felnézett hát, de halandó szemét nem nyitotta ki. Tíz hosszú szívdobbanásig gyönyörködött a rúnákkal vésett ezüstpókon keresztül a karcsú alakot körbenyaldosó azúr lángnyelvekben.

Ügyesen forgott a nyelved, úmahtar, gondolta elismerően. Hazug szó alig hagyta el az ajkadat, s csak azt hallgattad el előlünk, amit muszáj volt. Nem vagy te örült, soha nem is voltál; a kalahorád talán igen, de a halandó éned megőrizte a józan eszét. Meg sem fordult a fejedben, hogy nyílt háborút hirdess az Ősök ellen. Néped épsége mindennél fontosabb; így hát a piszkos munkát inkább másokkal végezteted el. Hány Szabad Rendet uszítottál már a nemlétező préda után, úmahtar? Hány vértestvériségnek fizettél Sestian herceg fejéért, aki bizonyára békében ül a palotájában, s minden parancsodnak vakon engedelmeskedik, mióta megjelent az arcodon a sorsjel? Vajon elegendően vannak ahhoz, hogy a Belső Tartományok felbolyduljanak a vadászcsapatok léptei nyomán?

Sárga láng lobbant Vyergas arcában, ahogy kinyitotta jobb szemét; az asztrálvilág képei elmosódtak, belefakultak a háttérbe.

Nem, nem hiszem; különben nem jöttél volna el hozzánk. Tudtad jól, hogy a környező tartományokban mi vagyunk a legjobbak, s itt vállalod a legnagyobb kockázatot. Mégsem haboztál, mert égető szükséged van minden vadászcsapatra. Rengeteg halandó lábnak kell ahhoz a Belső Tartományok földjét tapodnia, hogy az Ősök fölnesszelenek rá lomha álmukból. Grandiózus terv, de nem kivitelezhetetlen. Ha ezer vagy tízezer vadász kelne át egyszerre a határokon, az Ősök bizonyára azt hinnék, hogy hadat üzentünk nekik.

A szakállas primortel feltámaszkodott, roppanva kiegyenesítette derekát.

Velünk akartad megvívni a mocskos háborúdat, úmahtar. Pontosabban az első csatáját, hisz tisztában vagy vele, hogy az Ősök haragja napok alatt elsöpörné valamennyi Szabad Rendet. Utána kik következtek volna? A Káosz-szekták, a hegyi törzsek vagy a démonidézők titkos klánjai? Megkörnyékezted már a vezetőiket, úmahtar?

Aurri egyenesen a szemébe nézett. Jégkék tekintete hidegen égetett, akár a húsba hasító acél.

Türelmem fogytán, primortel - mondta nyugodtan.

- Mi a választotok?

Comtur?

A préda a tiéd, Fra Vyergas. A mester ritkán szólította nevükön alárendeltjeit; az elismerés jele volt ez tőle: Öld meg!

Shaka'thorr.

Salak csikorgott Vyergas torkában, folyékony parázs marta hólyagosra nyelvét. A hatalomige dörögve süvített át a levegőn, egyenest az asztal túloldalán ülő elf felé; az útját álló gyertyatartó fémes recsenéssel szilánkokra hullott, az önálló életre kelő lángok ijedt szentjánosbogarak gyanánt rebtentek szerteszét. Aurri felhőrdült, s hanyatt zuhant a bazaltkoloncról, mintha villámcsapás sújtotta volna mellbe. Estében még látszott, ahogy homlokári megvonaglik a bilincsbe vert szív, vörhenysárga tűz gyúl a béklyótagok között.

A primortel felpattant, két kezét messzire tartotta magától. Tenyerébe égetve egy-egy rúnajel vöröslött; másukat egy sequor s egy mara-sequor viselte markolatán, melyek most kétszáz lépésre pihentek innen, fekete selyembe csavarva, az alvócellájában. Elvakkantott egy szót, s nyomban megérezte markában az ismerős súlyt; jel simult jelhez, ahogy kurta ujjai összezárultak a semmiből nála termő vadászpengék keresztvasa alatt.

A kanóc nélkül röpködő gyertyalángok hullámos barázdákat szántottak a sötétség bársonyára. Vyergas baloldalán áttetsző kontúrokba simult a levegő; a halovány körvonalak lélegzettel és szívveréssel teltek meg, ahogy a kísérő messorok egyike átlépett a testetlen szellemek síkjáról az anyag világába. Ő volt a leggyorsabb, de két társa sem késlekedett soká; éterből acéllá változó pengék villantak a primortel előtt, a jobboldalán.

Aurri arca bukkant föl az asztaltömb mögül. Sápadtabb volt, mint szokott, s bal orrlyukából vékony csíkban vér szivárgott; nem rossz ahhoz képest, hogy most kásával roncsolt koponyával kellene a földön hevernie.

Az elülső messor sebes iramodással szökkent felé, mara-sequorja halálos ívet harapott a félhomályba. Az elf éles, dallamos hangot hallatott, Vyergasnak csengve sajdukt meg tőle a dobhártyája. A rohamozó vadász lendülete megtört, csuklyás feje természetellenes szögben hátranyaklott; néma sikolyra nyíló szájából keskeny vérsugár lövellt magasba, ahogy lábai kiszaladtak alóla, s teste puffanva elterült a hatszögletű köveken.

Társainak arcizmusuk sem rándult a sorsa láttán. Elhúzódtak egymástól, hogy kétfelől kapják közre az ellenfelet; rövidebb pengéjük rézsút a mellkasuk előtt, a hosszabbik lefelé fordulva az elf felé mutat, hegye majdhogynem a padlatot súrolja. Vyergas kiugrott közülük, fenn termett az asztallap közepén; a lángok visszfénye visszaverődött fegyvereiről, sárga lobot vetett kegyetlen cápavigyorán.

Aurri ráemelte jégkéken szikrázó tekintetét.

- Quiasse amaren si ullo l'imenel - szólott ősei nyelvén. Örvend a szívem véred látásának.

Rátette kezét a hatszögletű asztalkőre. A fekete bazalt beroppant az ujjai alatt, tükrösre csiszolt színén finom szálú repedések pókhálója futott szét. Úgy markolta meg a hatalmas sziklatömböt, mintha tollpihével tömött vászonzsák lenne csak. Fél kézzel megemelte a felé eső oldalát, előbb mellmagasságba, majd a feje fölé; aztán nekiveselkedett, és lökött rajta egyet.

Vyergas megcsúszott a sima kövön, egyensúlyát veszítette. A sequort eldobta, fogódzó után kapott, de hiába; a következő pillanatban az ülepén szánkázott lefelé a lejtős felületen, s tompa csattanással vágódott a padlónak. A roppant asztallap az élén imbolyogva magasodott fölébe, sötétben és fenyegetően, kioltva a riadtan cikázó fényszikrák világát.

A két messor kétfelől rontott Aurrira, ugyanabban a pillanatban, amikor a hosszú, nyúlánk ujjak eleresztették a bazalttömb szélét. Egyszerre mozdultak, egyszerre lebbent meg köpenyük szárnya, egyszerre villant előre pengéjük, mintha csak egymás tükröképei lennének. A szívük is egyszerre dobbant utolsót, amikorra kecses hajlású hiequar kiröppent hüvelyéből, s széles ívben körbeszisszent, forró-vörös cseppeket fröccsentve szerteszét. Átvágott torokkal roskadtak térdre, ernyedő kezükből kifordult veritékáztatta kardmarkolat.

Vyergas a hátára hemperedett, még épp idejében, hogy lássa, amint a roppant kötömeg átbillen a holtpontra, és zuhanni kezd felé. Késő volt már kigördülni alóla; az irtózatossá súly úgy fogja szétlapítani, akár héjatlan bogarat a rátíró csizmatalp.

Mély, öblös hangokat öklendezett fel a gyomra legmélyéről; sós vér kísérté őket, és szúró fájdalom. A hatszögletű bazaltlap legyezőszerűen nyíló porfátylakká robbant szét fölötte, szárazon csikorgó neszt kíséretében, mint amikor kő súrlódik kövön. Finom szemcsés, fekete eső szitálta körül a primortel alakját, amint villámsebesen felegyenesedett, s mara-sequorját támadóállásba emelte:

Aurri Ly'Shematenel szembetáncolt vele; j égből tekintetében halál mosolygott, a vízfalevél-forma hiequart könnyed csuklómozdulattal a vadász szívének szegezte.

- Ketten, ahogy illik - suttogta lágyan, már-már érzéken.

- Ahogy illik - bólintott rá Vyergas.

A bazaltbástya oldalfala beroppant a lőrés körül, a tarjagosra törő kváderkövek húspéppé morzsolta újabb két saggitort. Fölöttük a mellvéden egy harmadik egyensúlyát veszítette, amikor a támpillér megrogyott alatta; íját eldobva kapott a pártázat után, későn. Kurta sikolya tompa puffanásban végződött az udvar kövezetén.

Az Aurrit kísérő tizenkét elf körkörös alakzatba rendeződött a koponyadíszes kút körül. Összefaroló lovaik szilajul fújtattak, a szemüket forgatták; megvadította őket a méregbűz, amely az előttük ágaskodó bannarak cseppfolyósan vonagló testéből áradt. Nyílvesszők sziszegtek a kis csoport felé minden irányból, hogy a közelükbe érve elakadjanak a levegőben, majd ártalmatlanul a földre hulljanak. Nem közönséges harcosok voltak ők: Mallior tizenkét apostola, a kiválasztott kevesek, akikkel az úmahtar elsőként osztotta meg az elveszett tudást. Az ajkukon zengő hatalomigék bántó dallamú kánonba mosódtak össze, vibrálásba hozták a rendház alapköveit, párává gőzölték a fekete égből szemerklő esőt.

Az egyik bannara hínárvölgy iszapfolyójává folyt szét, s felszívódott a hatszögletű bazaltlapok illesztéseiben. Néhány szívdobbanásba telt csupán, míg a föld alatt átszivárgott a tizenketteket övező láthatatlan védőaurán; aztán nedvesen cuppogva a felszínre tört, s képlékeny állábaival óriás ázalagként tapasztotta körül egy riadtan felnyihogó ló hófehér nyakát. Az egyik elf metsző hangon felvilljogott. A méreglány teste kocsonyás cseppekké fröccsent szét a belécsapó hatalomigétől; ám a büszke állat ekkor már habzó pofával vergődött a földön, s ha lovasa nem rántja ki elég fürgén lábát a kengyelből, az elzuhanó csatamén maga alá temeti.

Az elfek közül hárman rövid, éneklő kiáltásokkal söpörték körbe a várudvart; a dallam végét furcsán felcsapták, cifrázás nélkül, idegen hangsúllyal. Néhány bannara lucskos zajjal magába roskadt, állásaik szegélye kiszáradt és feltöredezett, mintha tűz perzselte volna meg őket. A megmaradtak közül azonban egyre többen láttak neki, hogy átszivárognak a kövezeten, s a nyirkos-puha talajban tapogatózva elindulnak az ellenség felé. A túlélő saggitorok megkettőzték erőfeszítéseiket, hátha sikerül túlterhelniük lövéseikkel a védőaurát, amit immár hárommal kevesebb torok búvigéi tartottak fenn. Sebes léptekkel cikáztak a félhomályos gyilokjárón, futtukban bocsátva útra horgas nyílvesszeiket; rájöttek már, hogy meglapulni, leshelyre húzódni ebben a csatában biztos halált jelent.

A hátsát vesztett apostol kirántotta ívesen hajló pengéjét, s kiszökött társai gyűrűjéből az esőáztatta kövekre. Testét azonmód három nyíl járta át; a negyediket sikerült a hiequarral félreütnie. Megingott, féltérdre esett, de nem zuhant el. Ekkor csaptak le rá a bannarak.

Mohón fröcsköltek elő a föld alól, a bazaltlapok repedéseiből; némelyikük előbb teljes magasságában fölágaskodott, akár valami cseppfolyóssá bővült lantvitorla, s csak utána roskadt áldozatára förtelmes cuppogással. Az elf összerogyott a súlyuk alatt, a miazmásan gőzölgő massa tetőtől talpig elborította. Kocsonyás állabak türemkedtek be orrán, száján; maró váladék szivárgott a bőre pórusaiba, a nyílvesszők ütötte sebekbe. Elméje azonban nyugodt maradt, miközben kitapintotta a bannarakban gyökerező szellemhorgonyokat, megkereste azt a pontot, ahol összefutnak, majd követte őket egészen az eredőjükig.

Még pislákolt benne az élet halvány lángja, amikor megtalálta, amire számított. Ajka már nem volt, de a nyelvéből még maradt valami; felhasználta hát a méregtől szörcsögő tüdejében tartalékolt levegőt, s a láthatatlan mentálfonál mentén útjára bocsátotta utolsó hatalomigéjét.

A boltozatos bazaltcsarnok mélyen a föld alatt húzódott, titkos bejáratát félelmetes strázsák vigyázták mind az anyag, mind a szellem síkjain: Nem tárgyalóterem volt ez - kívülálló ide sohasem juthatott be -, s nem is kincstár vagy áldozati szentély, bár a kosfejes oltár innen sem hiányozhatott. A Khat'ul'Naathum két rangos beavatottjának szolgált otthonául, akiknek szolgálatait a rend nem nélkülözhetette; ám ahhoz túl sebezhető és értékesek voltak, hogy kitegyék őket a fegyveres harc kockázatának.

Az egyikük karószikár, kecskeszakállas öregember volt, sötétvölgy sujtásos kaftánban, arcán savmarás nyomaival. Most keresztbevetett lábbal ült néhány selyemmel húzott vánkoston, egy félkupolás

falifülkében, melyet Káosz-Sraddhu kőbe vésett domborműve díszített. Ranagol anyala úgy ölelte körül csápokat sarjadó bazaltkarjaival, mintha védelmezőn a keblére akarná vonni; aszott kezét tenyérrel lefelé a térdén nyugtatta, hólyagos hegektől elrútított arcára mély ráncokat árkolt az erős összpontosítás. A fülke előtt jókora, vaskos munkaasztal állt, rajta kémcsövek, retorták, üvegnyakú lombikok. Kétoldalt a fekete falakat hosszú fapalcok borították, sűrűn telezsúfolva mindenféle tégellyel, szelencével, ládikóval és viaszosvászon tasakkal. A levegőben kránkő és marólúg bűze terjengett, olajos növényi esszenciákkal és más, nehezen meghatározható illatokkal elegyesen.

A másik beavatott a csarnok túlsó végén tette a dolgát, a lehető legmesszebb a vörhenyes fénnel izzó kohótól, ahová a társa szokott időnként elvonulni, öntöttvas üstökkel és szelepes lepárlóedényekkel felszerelve. Ő is kaftánt viselt, de bíborsujtásos; fejét kopaszra borotválta, ferde vágású szeme köré indaszerűen egymásba fonódó mintákat festett. Azért nem a tetoválótűhöz folyamodott, mert minden feladata más és más ábrákat követelt még; a mostani például a sötétség, a harag és a testből tovaszálló lélek szimbólumát, valamint bizonyos tiltott neveket. Azonnal munkához látott, amint megkapta a comtur szellemparancsát; ám az ilyesfajta dolgot nem szabad elsietni, mert beláthatatlan következményekkel járhat. Akármi történjen kint a rendház udvarán, neki még legalább egy fertályóra lesz szüksége, ha legalább az alapvető biztonsági előírásokat be akarja tartani.

A kopasz férfi egy kénnel és foszforral felvázolt pentagrammában állt, amelynek csúcsain fekete gyertyák égtek, metszéspontjain pedig alacsony bronzserpenyők ontották az asa foetida orrfacsaró bűzét. A baloldalt magasodó kosfejes oltáron törékeny kis test feküdt némán és mozdulatlanul, a széles pengéjű áldozati tör mellett. A hatszögletű kötőmb oldalán csordogáló vérnek még nem volt ideje megalvadni; alig néhány perc telt el azóta, hogy a beavatott az ősi törvények értelmében felnyitotta az újszülött kised mellkasát, és elfogyasztotta a zsenge bordák közül kitépett szívet. Most a rituális idézőlitániát mormolta monoton hangon, újra meg újra elismételve az előírt formulákat és névtagadásokat.

Halk, nedves pukkanás hallatszott a csarnok túlsó vége felől, mint amikor mérges pöfetegre lép az ember, vagy tüvel kiszúrnak egy gennytől feszülő tüszőhólyagot. A bűvigéket kántáló beavatott szemöldöke ráncba szaladt: Elgondolhatatlan ugyan, hogy az ellenség utat találjon erre a félelmetes erővel védett helyre, de ha mégis... Szörnyűséges dolgok történhetnek, ha a szertartás menetébe valami hiba csúszna.

A folyamatos zsolozsmázást szívdobbanásnyi időre sem hagyta abba, annyit azonban megkockáztatott, hogy megemelje tar fejét, s egy futó pillantást vessen az iménti hang irányába. Amit látott, attól még jobban elmélyültek homlokán a gondterhelt barázdák.

A zöldsujtásos kaftánt viselő beavatott alteste továbbra is mozdulatlanul ült a selyemvánkосokon, még a két keze is ugyanolyan nyugodtan pihent a térdén deréktól felfelé azonban egyszerűen nem létezett többé. Illetve ami kevés megmaradt belőle, az véres mocsokká kenődött szét a fülke dombormíves falán. Káosz-Sraddhu agyaras pofája lucskos-rőten vigyorgott az elárvult lombikokra, tüskés csápkötegei végén meghatározhatatlan húscscafatok lógtak.

A kopaszra borotvált férfinak szeme sem rebbent, ajka tovább mormolta az egyhangú litánia szavait. Szóval a méregmestert, a rettegett bannarak parancsolóját utolérte a sorsa. Most, hogy elvesztették az irányító akaratot, cseppfolyós teremtményei odafönt az udvaron ernyedten szétolvadnak majd, egybefolynak a nyúlós sárral és az esővíz tócsáival.

Nem baj. Annál fontosabb feladat hárul órá, a démonlovasra.

A boncmester tisztelettudó főhajtással lépett be a toronyszobába, az imbolygó árnyak és a szüntelen háborújukat vívó szagok közé. A sárkánykarmos falikarban füstölögve lobbant utolsót a csonkjára égett szövétnek, amit még Vyergas hagyott itt, nemrégiben tett látogatásakor. A baldachinos ágy selyemfüggönyei mögött ott reszketett a comtur undok váladékokban ázó, iromba hústömege.

Légy üdvöz, Fra Thuzdag. Elhoztad mesterséged szerszámaid?

A skarlátruhas jövevény bólított, s baljával öntudatosan végigsimított mellig lógó harcsabajszán. Tagbaszakadt, öles termetű férfi volt, medvényi vállával csak oldalazva fért be az-ajtónyíláson; hivatása roppant testi erőt igényelt, hisz egy személyben látta el a rendház sebészének, hóhérának és kínzótudorának feladatait. Darabos vonású arcán minden lélegzetvételre megvonaglottak a szertekígyózó

varrathegek; tanoncidejének emlékét őrizték, amikor mestere rajta mutatta be növendéktársainak a különféle vágásokat és metszéseket.

Jobb kezében vaskos byzonbőr táskát tartott, mely foltosszürkére kopott a hosszú évek során; alaposan lehúzta a karját, látszott rajta, hogy még az ő bivalyerejével sem lehet könnyű cipelni. Amikor megemel te, a kifakult bőr alatt fém koccant fémnek bántó csendüléssel.

Az ágyhoz lépett, félrehúzta a finom szövésű függönylepleket. A táskát a comtur mellé tette az összemocskolt selyemlepedőre, s bütykös hüvelykujjával felkattintotta a zárját. Aztán nekilátott, hogy előszedje a műszereit; a tenyérnyi széles bonckéseket, a hosszú, horgas végű tűket, a szakállas acélkampókat, a borotvamosolyú szikéket, a csíptető húsfogókat, a gyémántfejű fűrókat, a hegyesre köszörült nyársakat, a savval maratott csontfűrészeket:

Igyekezned kell, intette a higgadt szellemhang. Most minden perc drága!

- Nem lesz okod csalódní a tudományomban, comtur - felelte a skarlátruhás boncmester. Azt fölőselegnek vélte hozzáfűzni, hogy a sietség jóval győtrelemesebbé teszi majd a műveletet.

Nyugodt, magabiztos mozdulatokkal látott munkához. Vastag, durva ujjai megdöbrentő könnyedséggel és szakértelemmel forgatták a szerszámokat. Először azt a pontot kereste meg a comtur testén, ahol valaha a nyakának kellett lennie; a petyhüdt redőkbe gyűrődő; nyirkos hájrétegeket a válltájék csontjaiba csavarozott tartópofákkal fogatta hátra. Aztán kiválasztott a kései közül egyet, amelynek az alakja ökörnyelvre emlékeztetett: kurta volt, kétélű, s a tövénel csaknem fél arasz széles, ám a hegye felé gyorsan elkeskenyedett. Összehúzott szemmel felmérte az irányt és a mélységet- két szívdobbanásnyinál több időt nemigen fecsért rá -, majd megejtette az első hosszanti bemetszést.

A fakórózsaszín hústömeg görcsös vonaglással összerándult, mikor a borotvaéles penge beléhasított. A pikkelylebernyeges bőr szisszenve szétnyílt, habos vér bugybórékolt fel alóla. A boncmester mélyebbre vágott a késsel, s szabad kezével a vöröslő résbe nyúlt, hogy kitágítsa; a sebszélek rögzítésére szolgáló csíptetőt jobb híján a fogai közt tartotta készenlétben. Újabb rángás futott végig a comtur formátlan testén; üvölteni nem üvöltött, hisz nem tudott mivel.

A szikék, a fűrészek, a nyársak éppen ezt voltak hivatva megváltoztatni.

Fra Thuzdag módszeresen dolgozott tovább, sietősen, ám fölőseleges kapkodás nélkül. Vaskos, szőrös karja csakhamar hasonult a hátratürt köntösujj skarlátszínéhez; harcsabajszának lelógó szárai átnedvesedtek, csatakoszá váltak. Az inakba metsző, csontokba harapó szerszámok mégsem csúsztak meg a kezében egyetlenegyszer sem; úgy értette a munkáját, ahogy rajta kívül kevesen.

Hogy a hangszálakhoz férjen, előbb el kellett távolítania egy lilán lüktető verejtékmirigyet, amely öklömnyi daganattá rákosodott, s torzan vonagló nyúlványok sarjadtak belőle. Megtette, s a végén kurta csuklómozdulattal a szoba sarkába csapta, ami az ujjai közt maradt. A hangszálak befűződtek és összecsomósodtak az irdatlan test mélyére temetve; lószőrből kötött ecsetekkel és leheletfinom rézhuzalokkal tisztította meg őket.

Ezután az arc alsó fele következett, ami már keményebb diónak bizonyult. A kráteres közepű húskínővések levagdosásával hamar végzett, s az sem esett nehezére, hogy felmetssze a hosszanti ráncokban egybenőtt ajkakát; a garat és a gégefő között az összeköttetést egy kéngőzben preparált darunyelőcsővel teremtette meg. Az viszont már komolyabb gondot jelentett, hogy a comtur állkapcsa az évek folyamán vad burjánzásnak indult, csontömlenyek és szerteágazó tövistenyészetek alakultak ki rajta, a fogak pedig ujjnyi hosszú gyökércsápokat eresztettek: Végül kénytelen volt lenyúzni az egész alsó arcot, majd szögletes dörzsvasat vett elő, és tövig reszelte a feleslegesnek ítélt részeket.

A nyelv maradékát még neki is elég sokáig kellett keresgélnie; tán három percébe is beletelt, míg megtalálta a feketére sorvadtt izomköteget, amely baloldalt csomósan ránőtt az ínyhús belső ívére. Vékony tűket szűrt alá, előbb kettőt, aztán négyet, végül tizenhatot, és addig mozgatta fel-alá kiálló végüket, míg a nyelvet rögzítő rostok sorra elszakadtak, a legszívósabbakat kivéve. Ezeket a legélesebb szikéjével vágta át, gondosan ügyelve közben, nehogy elmetélje a hátsó mozgatógyökeret is. Utána óvatosan, egyenként kihúzta a tűket, és puha keszkenővel kitörölte a szájüreget.

Már csak egyvalami volt hátra, afféle utolsó simítás, a kész mű megkoronázása. A boncmester bütykös ujjai finom mozdulattal kicsippentették a comtur orrnyílásából a tápvezetékét, és könnyedén félrepöckölték a fal mellé. A birkabél csőből sűrű, sötét folyadék ömlött, s csakhamar cukorkristályos tócsába gyűlt a toronyszoba padlatán.

A tagbaszakadt férfi, akinek immár nemcsak a köntöse ragyogott skarlátvörösen, hátralépett az ágy mellől, s letörölte homlokáról a vérrel elegyes verítéket. A füstölőserpenyőkben izzó parázs fényében büszkén mérte végig mesterét és parancsolóját, a csatakos selymek között vonagló comturt. Megtette kötelességét, ahogyan megkövetelték tőle; nem vallott szégyent nehezen szerzett tudományával.

- Hívd a szolgálakat! - gurgulázta a rendház ura vérhabot fröcsögve. - Vigyenek az alsó balkonra!

Nem a szellem igéivel szólott, hanem a saját hangján, a saját feketére aszott nyelvével - hosszú-hosszú évek óta először.

Haragos sziszegés kelt a leshely sötétjében; a magatehetetlen düh hangja volt ez, a zsigerekben rekedt ölnívágása, amely csak gyűl-gyülemlik az ólomlábakon vánszorgó percek során, csillámló verítékgyöngyöket fakaszt a lüktető halántékokon, s vörös leplet borít az ádázul izzó szempárok elé. A Khat'ul'Naathum vadászait veszedelmes dolog volt megvártni ütközet előtt, ha már beszédtek a gondosan kiadagolt harci ajzószereket, s ereikben szerteömlött az izmokat-inakat feszítő méregparázs. Hiába edzették őket a szellem tudományára, hiába ismerték a vak ösztönöket megzabolázó meditációs technikákat; az akarát acélbilincse csak bizonyos ideig tudta féken tartani a testükben keringő folyékony lángokat, a bestiális lázat, amelynek tűzében alaktalan salakká olvadt össze élet és halál. Most már minden pillanatban félő volt, hogy valamelyikük elvétí a gondolatban ismételtetett mantra következő szavát, s örjöngő tombolásba tör ki, mit sem törődve vele, hogy baráti vagy ellenséges vért ontanak-e kardcsapásai.

Az alacsony, izmos vállú nő tudta jól, hogy vissza kellene valahogy fognia a keze alá rendelteket, de nem tehetett semmit, hisz maga is fogcsikorgatva küzdött a bensejét szaggató tűzvészszel. Ráadásul az ő szervezetének eggyel több ajzószer hatásával kellett birokra kelnie; a többiekkel ellentétben ő a fekete henna porrá tört magvaiból is felszippanzott egy keveset, hogy kiélesítse rejtett érzékeit; s tisztábbá tegye látását a szellem síkjain. Most veszett kutya módjára morgott és kaffogott; habos nyál csorrant ki szája sarkán, ahogy vadul hányta-vetette borotvált fejét, a rendház udvaráról feléje szálló képek után kapkodva. A saggitorok benyomásai zűrzavarosak és elmosódottak voltak: arcokba csapó esőpermet, jégrianásként végigfutó repedések a bazaltfalakon, lovasok csoportja odalent a kút körül, a hátravont íjhúrban feszülő erő, rőt lobbanás, szétnyíló bordák között kivirágzó fájdalom...

A nő hátravetette tar koponyáját, vicsorogva felvonított; a nyújtottan szűkülő hanghoz sorra csatlakoztak a többiek, a sűrű félhomályban szemek parázslottak, fogak villogtak, ráncokba gyűrődő ajkak reszkettek vére szomjazón. Hozzájuk csupán a töredéke jutott el annak, amit a vezetőjük érzett és látott: színevesztett minták, elbomló formák, értelem nélkül való illatok. A testvéreik között arató szapora halált éppen csak megérintették, nem ürítették fenéig a keserű bürökkel habzó poharat; ahhoz azonban ez is elég volt, hogy felkorbácsolja agyukban a láz vörös hullámain, s egyetlen lendülettel a tajtékos örület peremére sodorja őket.

A nő izmos testét vasszögekkel kiveret bőrpántok fonták körül szerteágazó hurkokban, a legtitkosabb hajlatokra is védelmezően rásimulva; apró, feszes melleit azonban szabadon hagyták. Most két kézzel megmarkolta az egyiket, s mind a tíz ujjával a saját eleven húsába vajt. Feketére lakkozott körmei félarasnyi hosszúak voltak, és ugyanolyan élesek, mint a derekán lógó vadászkés. A kibuggyanó vér sós szaga még jobban megvadította, ám a tízfelől belényilalló fájdalom erőt adott neki, hogy megszakítsa a kapcsolatot.

Sokat amúgy sem ért volna már vele; a tudatában felvillanó képek egyre kaotikusabbá és átláthatatlanabbá váltak. A közvetítőt, a toronyszobája magányában haldokló comturt; aki idomtalanra puffadt pókként gubbasztott az egész rendházat beszövő mentális háló legközepén, iszonyatos kínok gyötörték. A fájdalomérzethez a skarlátruhas boncmester látványa társult, szörös kezében pengék és horgok villogtak. A comtur elméje volt a legtágabb s a legcsiszoltabb valamennyiüké közül, ám jelen helyzetében még neki is mindinkább nehezebb esett megszűrni és továbbítani az ezerfelől áradó benyomásokat. Ha képes a tagolt gondolatokra; a nő most bizonyára keserű elégtételt érez. Amikor engedélyezték neki a szólást a vadásztanácsban, mindig rámutatott erre a gyöngre pontra: a Khat'ul'Naathumnak nem voltak cascadisai, mentális kapcsolattartásra szakosodott specialistái, mint a régi rendjének.

Igen, sura'shtak volt, becsületgyermek: növendékevei első felét a Holdralépők egyik erődkavernájában szolgálta le, s ott esett át a vadászok alapkiképzésén is. Jónéhány emléket őrzött azokból az időkből, fájókat s örömtelieket egyaránt, melyek mind kitörölhetetlenül belevésődtek agyába s idegeibe. Így például ő nem páros kardokkal harcolt, a Birodalom ősi hagyományai szerint, hanem csatabárddal és nagy ritkán késsel; ez utóbbit általában a kegyelemdöfésre s a trófea megnyűzására tartogatta. De a Holdralépőktől kapta örökül a spirálisan kígyózó hegtetoválásokat is, a bonyolult kacskaringókba rendeződő mintázatot, amely az egész testét beborította, tar feje búbjától a talpa homorulatáig. Egynémely ábrának bűvös hatalma volt; a kettőshurok a bal mellén, amit most friss vér áztatott, ellenállóbbá tette a mérgekkel szemben; a köldöke alá hasított hullámvonal pedig meddővé szárította a méhét, viszont egyszer s mindenkorra felmentette a havi tisztulás nyűge alól. Asszonyból enélkül nem lehet teljes értékű vadászt nevelni, magyarázta neki annak idején a rend rituálisan megcsonkított tűmestere.

A tűmester kettéhasított fejjel végezte az erődkaverna romjai között, akárcsak a Holdralépők pricomtura, válogatott testőreivel együtt; a Fekete Özvegyek gyilkos és váratlan rajtaütése még annyi időt sem hagyott nekik, hogy - vereségüket elismervén - végrehajtsák magukon a torokmetszés szertartását. Halálba küldték a közönséges növendékeket is, a fiatal kamaszleánynak és két fiútársának azonban megkegyelmeztek; az Ősök vére túl ritka portéka, semhogy oktalan elfolyassák. Sura'shtaknak nyilvánították hát mindhármukat, s befogadták őket a saját rendjükbe. Az egyik fiú túl makacsnak bizonyult, ezért meghalt; a másíkról kiderült, hogy a tűmester bosszúcsírát metszett a bőrébe, s a felismerés a Khat'ul'Naathum oktató mentorának az életébe került. A lány azonban nem viselt ilyen jelet magán, s idővel asszonnyá, vadásszá serdült. A harcokban tanúsított állatias vadsága tekintélyt szerzett neki; a férfiak, akiket a comtur szava az ágyába parancsolt, engedelmeskedtek ugyan, ám nem mindig örömmel. Huszonéves korára elismert mortel vált belőle; noha az Ősök nyelvét barbárul kerékbe törte, hatalomigéi mégsem vesztek erejükből, a velük járó kínokat pedig gyűlölködő vicsorral fogadta. Talán ezért nem nyomorodott bele még a tiltott mágiába; meglehet persze, hogy a bőrén varasodó sebhelyek nyújtottak neki valami rejtett védelmet, amelynek titka örökre sírba szállt a Holdralépők vén tűmesterével.

Halk, elkínzott vinnyogás hallatszott a sötétből. Egy fiatal sequator húzódott közelebb a borotvált fejű nőhöz. Teljesen magánkívül volt: a szeme kifordult, a szája nyáladzott, alsó ajkát háromfelé harapta.

- Mortel... - nyöszörögte elcsukló hangon. - Mortel! Sor Udunn...

Az asszony viperatekintete rávillant; mélyzölden parázslott, akár a téboly üszke, vagy a mocsári láz.

- Mikor támadunk, Sor Udunn? - hörgött az ifjú fegyveres. - Vér szálljon a szádra, mikor?...

Ha eszénél van, ha gondolkodni tud, a vad szemű mortel talán válaszolt volna neki. Hogy a támadásnak semmi értelme, amíg az elfeket védő láthatatlan aura fennáll. Hogy a közelébe sem tudnának férkőzni az ellenségnek, az viszont véres rendet vágna közöttük hatalomigéivel. Hogy a comtur szigorú utasítást adott: csak az ő személyes parancsára ronthatnak elő a leshelyről, ha beleőrülnek is.

Így viszont csupán annyit fogott fel az egészből, hogy a sequator megszólította, noha nem kapott rá engedélyt. Hogy a nevéen nevezte, pedig rangban messze alatta állt. Hogy kihívást intézett hozzá a többiek előtt: kétségbe vonta véren szerzett tekintélyét, vitatta a falkavezér jogát, hogy döntést hozzon az ölés mikorja és mikéntje felől.

Csatabárdja a lába mellett állt, a falnak támasztva, de a fiatal harcosból nem vezett még ki minden alázat: addig nem merészkedett, hogy kivont fegyverrel közelítsen hozzá, páros pengéi a hüvelyükben maradtak. Így hát Udunn is a pusztakezével kapott a nyakához; élesre fent körmei összezárultak az ádám-csutka körül. Más talán megelégedett volna egy egyszerű metszéssel, vagy a gégefő bezúzásával; a mortel azonban alapos asszony volt: ő hosszában kitepte az ifjú egész torkát. Fojtott sziszegése alig hangzott emberinek, ahogy byzonbőr csizmája a magasba lendült, s teli talppal nekizúdult a fuldokló sequator mellkasának.

A többi vadász egyszerre csaholt föl, amikor arcátlan társuk hanyatt zuhant a hatszögletű kövekre. Fogak és pengék villantak hidegen; a sűrű homályban nem mindig lehetett egymástól megkülönböztetni őket. A következő pillanatban az őrjöngő falka összecsapott az elesett ifjú fölött.

A mortel elhajította az ujjain lógó rojtos húscsapatot, s hosszan, megigézetten meredt fekete körmeire. Aztán sebhelyes ajka hátborzongató mosolyra húzódott, és lassan nekilátott lenyalogatni róluk

a vért. A sebesen föl-le járó kardokat, a posztóköpenyek sötétjét elmélyítő nedves foltokat, a tágra nyílt pupillákban vibráló elragadtatást pillantásra sem érdemesítette.

Ettől majd megnyugszik a falka. Egy kis időre még.

Vyergas két kézre fogta a mara-sequort, függőleges tartásban az arca mellé kapta, és támadott. Harántirányú vágást mért az elf halántékára, de csak a megsebzett levegő sírt fel panaszosan a pengeél nyomán; Aurri kigyószerű fürgeséggel siklott félre a csapás útjából, s ívesen hajló kardja gonoszul megvillant válaszul. Alattomos döfés volt, csekélyebb ellenféllel ott helyben végzett volna; a primortel a baljára szíjazott alkarvédővel hárította, ám közben kibillent az egyensúlyából, s fél kézzel el kellett engednie fegyvere markolatát. Az úmahtar habozás nélkül kihasználta előnyét, benyomult a résbe, újra szint másodszor, harmadszor is. Vyergas védekezésbe szorult, hátrálni kezdett; előbb jobbra, majd balra kapta szakállas fejét, hogy elkerülje a sötétségben szisszenő ezüstíveket. A rendben nemigen akadt hozzá mérhető kardforgató, mesternek számított a mesterek között; csak hogy most olyan ellenféllel támadt dolga, aki nem tizenöt éve gyakorolta a vívás művészetét, hanem több mint fél évszázada.

A halandó énje, legalábbis; mert hogy mi mindent tudhatott a harcról az Éjben Kacagó, aki az Ősök legnagyobbjaival csatázott az óidőkben, abba belegondolni is szédítő volt.

Vyergas a bal ökle köré csavarta a köpenye szélét, és széles ívben az elf arca felé suhintott vele. Hollószárny lebbent a fénypettyes éjszakában; a fekete selyemszövet aljába varrott ólomnehezékek a jégkék szemeket keresték, hogy örökre kioltásuk hideg világukat. A primortel arra számított, hogy Aurri kitér vagy hátraszökken; mindkét esetben távolabb kerül tőle, s újra érvényre juthat a mara-sequor nagyobb hossza. Az úmahtar azonban valósággal belelépett a csapásba, s kardja egyetlen villanásával csonkára hasította a feléje szálló köpenyszegélyt. A selyemburokba zárt ólomgolyók suhogva tűntek el a levegőben cikázó gyertyalángok között; gyors koppanások sorozata riasztott kongó ekhókat a láthatatlan bazaltboltozat alatt.

Vyergas oldalra táncolt, s ezzel fél szívdobbanásnyi haladékot nyert. Gyakorlott mozdulattal fogást váltott a mara-sequoron, alulról felfelé haladó ívben megpörgette, s zömök testének minden erejét beleadva lesújtott vele. Durva, mesterkéletlen támadás volt, mellőzött minden rátarti finomkodást; a Könnyüléptű Nép törékeny csontú, keskeny vállú gyermekei ellen mégis gyakorta hatásosnak bizonyult. A hiequarok lávagőzben edzett pengéje kibírta ugyan a háromölnyi magasból rázúduló csapást, a markolatot tartó kar azonban a legritkább esetben.

Acél csendült acélon, kéken izzó szikrazápor szaggatta a sötétség takaróleplét. Vyergas vágása akárha sziklakövet ért volna; a keze könyékig zsibbadt belé, a visszarúgó markolatra tekert bőrszíjak véresre horzsolták a tenyerét. Aurri a Könnyüléptű Nép hagyományos védőpózában állt, jobb térdét megrogyasztva, bal lábát egyenesen kinyújtva hátrafelé; a levélforma kardot haránttartásban emelte magasra, a penge hátulja az alkarjához simult. A primortel mintegy kábulatban könyvelte el magában, milyen művészi tökélytel igazodik a hiequar felépítése az elftest arányaihoz: a borotvára köszörült fokél éppen a könyökénél vette kezdetét, még csak fel sem karcolta bőrét a hárításkor.

Hús mosoly fodrozta az úmahtar ajkát. Emberbőr zekéjén gúnyosan zizegtek a hosszú gyöngyfonatok.

- A szívedet akarom - mondta tisztán érthetően. Aztán kurta, fülsértően magas hangot hallatott, akár a vércserikoltás vagy az orkák vérre hívó füttyszava. Vyergas mellét pokoli görcs rántotta össze; mintha valamennyi izma rácsomózódott volna a bordacsontjaira. Annyi ideje sem maradt, hogy felhördüljön, mielőtt elzáródtak volna a légutai.

Védekezése teljesen ösztönös volt, nem éber tudata irányította; hanem a csupasz élnivágyás, az emberfaj legmélyebben fészkelő és legellentmondásosabb szenvedélye. Ez vezérli a fuldokló reszketeg ujjait az útjába sodródó uszadékfa felé; ez riasztja föl álmából az alvót, ha orgyilkos lépte neszez az éjszakában; ez munkál a kárpádon vonagló rab zsigereiben, amikor törötten-csonkán is megtagadja hóhéraitól a halálát jelentő vallomást. Józan fővel nem tartotta volna képesnek rá magát, hogy ilyen erős védpajzsokat vonjon teste és lelke köré; érezni vélte, ahogy az ereiben lüktető vér belesápad a kíméletlen szipolyozásba.

Az egymásnak feszülő energiák hangtalan robbanása szétvetette a két farkasszemet néző küzdőfelet; az elf az árnyak között megbúvó bazaltfalnak repült, a vadász teste öles fellegfátylakat kavart a vastag

porrétegben, a hatszögletű asztaltömb hűlt helyén. Csattanva ért földet, s egy pillanatra elfeketedett előtte a világ; hörögve nyeldekelt a szállongó bazaltport, s a bal arcába ékelt ezüstpók gyötrőbben nyilallott, mint eddig bármikor. Csak a vakszerencse óvta meg attól, hogy lefejezze magát a jobbában szorongatott mara-sequorral, amit görcsbe merevedett ujjai elfelejtettek elengedni. Orrából, szájából bőven ömlött a forró-piros vér, az ősi örökség hordozója.

Tántorogva vergődött talpra, s a kezében tartott karddal vadul belekaszált a sötétségbe. Az évtizedes kiképzés talmi mázként hámlott le róla; majomlány volt ismét, bunkóját forgató barlanglakó, aki ellensége halálát kívánja. Vagy tán rosszabb is annál; hiszen az ő ősatyái nem mind születtek emberalakban...

Szétharapta bal hátsó zápfogát, és folyékony tüzet köpködött a körülötte kavargó homályba, mit sem törődve azzal, hogy elpocsékolja egyik titkos fegyverét. A szentjánosbogárként röpködő gyertyasziporkák riadtan menekültek a közeléből:

- Úmahtar! - üvöltötte rekedten. Ajkán apró lángnyelvek ugráltak, feketére égették, ráperzselték cápafogaira. - Megöllek; úmahtar!

Valahonnan a táncoló porfátylakon túlról kísérteties, bomlott kacaj válaszolt neki.

Most, hogy a mérget gőzölgő bannarak nyúlós, formátlan posvánnyá omlottak össze; a csata mérlege a tizenegy megmaradt apostol javára billent. A makacsul záporozó nyílvesszők távol tartása már nem igényelt akkora összpontosítást; elegendő volt hozzá egyetlen elf is, egy büszke tartású, szálás harcos, aki fél arcát lombzöldre festette, selymes-barna hajába pedig emberi koponyákról lemetezett trófeafürtöket font. Ő a gyűrű közepére húzódott vissza, a száradó fejekkel ékes kútkáva mellé, szabaddá vált társai pedig sorra vadászták le sújtó ígéikkel a gyilokjárón cikázó saggitorokat. Prédaleső héjaként vijjogtak a bástyafalak felé; amerre hangjuk szállt, ott erek nyíltak, csontok hasadtak, ferdén vágott szemekben lobbant utolsót az élet sárga lángja. A rendház bazaltkövekből rakott véd fala valóságos romhalmazzá vált már, helyenként fekete salakká örölte az ősi szózatok varázsereje.

Az egyik kőrákás tetején ekkor megtermett férfialak magasodott fel. Körvonalai beleolvadtak az égboltozat sötétjébe, ám az ibolyaszín elf-szemek így is felfigyeltek rá. Valóságos óriás volt, széles vállú, szikár, csontvázsovány. Haja tüskebozótként ágazott szerteszét roppant koponyájáról; kurta varkocsokba kötötte, amiket aztán sárral és mésszel tapasztott kemény-merevre. Tekintetét árnyékba borította a vaskos, előreugró homlokeresz. Meztelen volt, s távolról nézve úgy tűnt, mintha rühös vagy ótvaros lenne; bőre - vagy irhája - száraz pikkelyeket vetett, s tenyérynyi foltokban hámlott róla a karján, a combján, izmokkal kötegelt nyakán. Hatalmas termetéhez képest megdöbbentő fürgeséggel mozgott; ahogy fölállt, körbefordult, célra emelte irdatlan íját, egyetlen pillanat műve volt csupán.

Az apostolok azonnal megéreztek az új ellenfélből sugárzó fenyegetést; szívdobbanásnyi időbe sem telt, máris négy hatalomige süvített rikoltva a kőrákás felé. Az óriás megrendült, mint a páncélos lovagok, ha taglócsapás sújt le rájuk; de nem rogyott össze vért okádva, nem fordultak ki a tagjai, nem nyíltak fekete kráterek a szeme helyén. Párjanincs ereklyét viselt, a rendház egyik féltve őrzött kincsét: egy eleven Ősről lenyúzott pikkelyirhát, amely ezernyi éhes-mohó kaccsal gyökerezett a húzában, s minden lélegzetvétellel szomjasan habzsolta a benne lángoló életerőt. Kevés vadásznak sikerült levetnie, ha egyszer magára öltötte; éles pengék szükségeltettek hozzá, s a boncmester minden tudománya. Ám az ereklye csaknem tökéletes védelmet nyújtott a hatalomigékkal szemben; és a tagbaszakadt saggitor, kasztja legszívósabbja és legerősebbje, kész volt az életével megváltani a rend diadalát.

A negyedik apostol fürgébben fűzte a gondolatait három társánál, vagy egyszerűen csak a szeme volt élesebb, és idejében rádöbbsent, mit lát. Mindenesetre ő nem a csontos vállú emberóriásra irányozta hatalomigéjét, hanem a magába roskadt kőrákásra a talpa alatt. A saggitor azonban jól választotta meg, hová álljon; a mállatag törmelékhalmozatot, egy hajdan-büszke torony szomorú maradványát, már nem lehetett tovább rombolni, kavicsokká omlott percekkel azelőtt. A vijjogó kiáltásra mindössze annyi történt, hogy a bazaltsalak kissé megcsuszamlott alatta; ám nem azért tanult vadásznak hosszú esztendőkön át, hogy ezt a zavaró tényezőt ne tudja kiegyenlíteni néhány gyakorlott térdmozdulattal, súlypontja könnyed áthelyezésével. És a következő pillanatban rajta volt a visszavágás sora.

Az íj, amit hatalmas markában tartott, semmiben nem maradt el a testét borító pikkelyirha mögött. Gyöngébb férfi megemelni sem bírta volna; roppant ívét emberi csigolyacsontokból enyvezték össze

valamikor rég, elfeledett hajtóvadászatok trófeáiból. A fegyver ősibb múltra tekinthetett vissza, mint a Khat'ul'Naathum maga. Ezerkétszáz évvel ezelőtt került a rend kincstárába, azokban az időkben, amikor a Fekete Özvegyek - ifjabbak és balgábbak lévén - még vállaltak „kontraktusokat az Ősök csekélyebbjeitől, akik leereszkedtek az utód fajokkal folytatott tárgyalásokig. Megbízójuk számára minden bizonnyal afféle bosszantó kacat volt, haszontalan csecsebecse, amiből tizenkettő egy tucat; a Khat'ul'Naathum vadászai azonban áhítatos tisztelettel kezelték a fegyvert, amely nem egy háborújukban a mérleg nyelvének szerepét játszotta, egymagában tett különbséget győzelem és vereség között.

Bíborszín energia sistergett végig a csigolyaíven, amint útjára bocsátotta a szárnyaló halált. A fekete nyílvesző dalolva szállt a levegőben, vérvörös csóvát húzva maga után; s amikor elérte az elfek védőfalát, úgy hasított belé, mint izzó acéltű az eleven húsba. Hat, nyolc vagy kilenc akarattal talán nem birkózott volna meg; de eggyel bizonyosan. A lombzöld arcú apostol hang nélkül fordult ki a nyeregből, a gyilkos mogyorófaszár a torkát ütötte át. Odafönt a körakáson az óriás saggitor kezében újabb nyílvesző termett, s már ajzotta is az íját, halálnál biztosabban, villámnál sebesebben.

Az egyik elf - egy feketén lobogó hajú asszony, homlokán az átdöfött tenyér s az aranyforrás jelével két lábra állt a kengyelben, s metsző hangon elsikoltotta magát. Éles kiáltása velőig vágott, szúrós könnyeket csalt a lesben álló vadászok szemébe, összerántotta tarkójukon a bőrt. Az öles termetű íjász mozdulata félúton megakadt; egy pillanatra szobor-. merevvé dermedt, ahogy a pikkelyirhában szunnyadó erők birokra keltek a rettenetes hatalomigével. Két szívdobbanásra rá hordómellkasa foszlányokra robbant, a rühes fekélyként rátapadó ereklyével együtt; sűrű vérzuhatagban hanyatlott hátra az alaktalan törmelékdorübről. Csigolyaíja koppanva hullott mellette a bazaltkavicsokra: Egyetlen kar sem nyúlt utána: a Fekete Özvegyek harcosok módjára vállalták a halált, de nem esztelenül. Márpedig az ősi fegyvert a pikkelyirha védelme nélkül az egész rendházban csak a comtur, Vyergas és talán Udunn érinthette volna meg; a többi vadász keserves kínok között lehelné ki a lelkét, mindjárt az első percben.

Ám a megerőltetés soknak bizonyult a hollóhajú elf számára is. Amikor visszazökkent a nyeregbe, minden szín kiszaladt az arcából; mintha még a tetovált ábrák is megfakultak volna a homlokán. Egyetlen élénkpiros vércsepp buggyant ki a szája sarkán; aztán a szeme tágra nyílt; és lassan lecsúszott a lova hátáról, hogy mozdulatlanul terüljön el a fekete kövezeten.

Nyílzápor csapott a túlélő apostolokra, foghíjasan bár, de minden korábbinál ádázabb haraggal: a megmaradt saggitorok mindenfelé előugráltak búvóhelyeikről, hogy bosszút álljanak bajnokuk haláláért. Az elfek talán rendezhették volna soraikat, talán lett volna idejük rá, hogy megújítsák maguk körül a védőaurát; ám ebben a pillanatban körös-körül felcsapódtak a rejtekaknák álcázott fedőlapjai, és özönlenni kezdtek az udvarra a csatamámorban őrző vadászok, élükön egy üvöltő fúriával, aki mívés harci bárdot lengetett jobbában, s ezekben a percekben inkább tetszett túlvilági lénynek; semmint halandó asszonynak.

Egy.

Udunn szívdobbanásai hosszan visszhangzó ólom kondulásokká lassultak, ahogy az ellenség felé rohant a hatszögletű bazaltlapokon. Elméje valamely eldugott zugában tisztában volt vele, hogy szélvészféleg viharzik a koponyakávás kúthoz, ahol a tetovált képű lovasok várakoznak rá, acélhidegen villogó halállal a kezükben s a szemükben; mégis olybá tűnt neki, mintha a levegő nyúlós mézharmattá sűrűsödött volna körülötte, s ő álmatag lomhasággal úszna benne, akár a krákok és a méltóságteljes narválceték a Földalatti Óceán sötét mélységeiben.

Bőrcsizmás lába megérintette a talajt, térdben behajlott, elrugaszkodott: csupa vontatottan lebegő mozdulat, esőáztatta lidércbalett az álmok semmibe vesző színpadán.

Kettő.

A rúnákkal maratott lapú csatabárd könnyűnek és légiesnek tetszett a markában, mintha testének szerves tartozéka lenne, végtag-nyúlvány, alkarja folytatása. És ez így is volt jól: máskülönben messzire hajtotta volna, hisz most önkezeléssel vágyott vért ontani, otromba segédeszközök nélkül, a fogaival és a körmeivel, született vadász módjára. Fújtatott; vicsorgott; kurrogó morgás szakadt föl a torkából.

Egész valóját vadállati kéj öntötte el a tudatában megfogamzó gondolattól, édesebb és bizsergetőbb, mint amit férfival - férfiakkal - valaha átélt.

Ölni fog!

Három.

Két újabb nyereg ürült meg; két trófeától fosztották meg a saggitorok dühödt darazsakként zümmögő nyilai. Később majd megbünteti őket az orcátlanságukért; egyelőre a préda a fontos, az étlettől zamatos, vérforró hús, amelybe belemélyesztheti fűrészkesztyűjait, s mohón nyeldekelheti az átharapott erekből szerteáradó; fűszerízű nedveket. Nem menekülhetnek előle.

Ő a végzet. A beteljesedő sors. A Kosfejes Úr sárga torkú angyala.

Négy.

Elpattanó csontok recsegték körülötte, falkatársak rikoltottak élesen. Nem a fájdalom csalta ajkukra a kiáltást, hanem a düh, a tehetetlen harag, hogy lám, a szárnyas szavakkal rájuk csapó halál méltatlanul bánik velük, megtagadja tőlük a hön áhított mámort, az utolsó ölés örömét.

Feketeruhás alak hemperedett Udunn elé, szilánkokra tört koponyája véres csíkot hagyott a bazaltköveken. Oda sem nézve ugrotta át; ami nem élt, nem harcolt, nem lélegzett, az most nem tarthatott számot a figyelmére.

Öt.

Nem pazarolta a levegőjét az Ősök Tudományára. Ami energiája csak volt, mind láthatatlanul lüktető pajzsokba csomózta maga körül. Vízjóró hatalomigé sűrűlt felé, s porladt értelmük-veszve zengő hangzatokká a védművein. Falkatársai zömét ott helyben kiszigerelte volna; a legerősebbek bénán, vakon vagy törött tagokkal hanyatlanának el. Neki azonban - az lévén, aki - nem árthattak a csekélyebb szózatok.

Hat.

Aki a sújtó ígét az imént útjára küldte, keskeny csípejű, ezüsthajú elf volt. Zöld-arany tunikája elől csupaszon hagyta szőrtelen mellkasát; az izmain átfűzött három szarvasin büszkén hirdette, hogy háromszor állta ki ép ésszel a Révedések Ünnepe a rituális fájdalompróbát. Ibolyaszín szeme most Udunnra lobbant, s felismerés villant benne. Tudta, kivel áll szemben; tudta, miféle vér folyik a borotvált fejű asszony ereiben. Ajka máris formálni kezdte egy másik, egy hatalmasabb ige első szótagjait; ha az előző nem volt elegendő, ez már bizonyosan az lesz.

Túl messze volt Udunntól. Legalább két szívdobbanásnyira.

Hét.

Árnyék borult a mortelre, s vitorlázott tova méltóságteljes lassúsággal. Egy vadásztetvé szárnyalt a levegőben, kiterjesztett karjai között úgy lebegett a köpeny fekete selyme, akár a denevérlébernyeg. Embertől nem telhetett ki ekkora ívű ugrás; ám az evezőhossznyi láb, a hátrafelé ízesülő térd, a négy irányban szétágazó talpon kifeszített vércsekarmok másfajta származásra vallottak. A vadász károsfattyú volt, tisztátalan örökség hordozója; ha anyja ezen a síkon született is, az apja egy másikon, egy sötétebbiken.

A borotvaéles vércsekarmok az ezüsthajú elf állkapcsába vájtak, összerándultak a halánték felől, kifordították gödrükből az ibolyaszín szemeket. Az apostolnak torkán rekedt a hatalomigé; hátrabukott a lova farán keresztül, s a selyemből szőtt denevérszárnyak összecsaptak karcsú teste fölött.

Nyolc.

Hófehér csődör ágaskodott Udunn előtt, acéllal vasalt patái a levegőben kapáltak. A mortel lebukott, előre és jobbfelés csatabárdja vicsorgó pofáját az állat szegycsontjába vágta, s egyetlen mozdulattal végighasította a horpaszáig. A ló fájdalomnyerítése már-már emberinek tetszett, a hasa alól előugró Udunn azonban -ügyet sem vetett rá. Sem vele, sem lovasával nem kellett többé foglalkoznia; fegyvere átmetszette az alsó _ nyereghevedert is, s az elf most egyensúlyát veszítve zuhant a nyomában törtető vadászok közé.

Kilenc.

Valami villant, valami szisszent, s Udunn vállán hosszan vöröslő seb nyílt egy lesújtó hiequar nyomán. Az örvénylő forgatagban csak egy ló reszkető oldalát látta maga előtt; egy tegzet, egy nyeret, egy zöldarany posztóba bújtatott lábat. Meglendítette véres csatabárdját, s az ütésbe inas testének minden erejét beleadta. A rúnákkal vésett acélpofa átharapta a hengerforma bőrtokot, a benne zörgő nyílveszzőköteggel együtt, s csikordulva akadt meg a combcsontban. Meleg folyadék fröcskölt a mortel arcába. Sikoly harsant.

Tíz.

Udunn tenyerén szegecselt bőrszíjak feszültek keresztben. Ha akarta, sem vethette volna le őket; a szegecses bele voltak csavarozva a kézcsontjaiba. A szeme sarkából vette észre a másodjára is lecsapni

készülő hiequart; magasra kapta hát szabad karját, s nyitott tenyérrel fogta fel a vágást. Fém csendült fémen, szikrák pattogtak. A mortel kirekesztette tudatából az idegein végigparázsló fájdalmat, s egy kurta csuklómozdulatot tett; az ívesen hajló pengeél megakadt a szegecsfejek kereszthornyai között.

Másikkezével a csatabárdnak feszült neki. A csontba ékelődött vágólapot nem tudta kiszabadítani, de nem is ez volt "a szándéka. A fegyver nyele felül háromujjnyi acéltüskében folytatódott; és ahogy csavarintott rajta egyet, ez a tüske átdöfte a nyeret, s teljes hosszában beleszaladt a ló oldalába.

Tizenegy.

Az elf nem eresztette el a kardját, az élete árán sem, és ez lett a veszte. Amikor a halálra sebzett csatamén kidőlt alóla, Udunn a hiequarnál és a combcsontjába akadt harci bárdnál fogva emelte ki a nyeregből; a zömök kis asszonytestben irtózatossá lappangott, s a bőrét behálózó hegtetoválasok ezt csak megsokszorozták. Rekedt nyögés szakadt fel a mortel sebhelyes ajkáról, amint nagy ívben körbelendítette ellenfelét, s csontrepesztő erővel a fekete bazaltlapokhoz vágta. Az apostol gerince száraz recsenéssel tört ketté, mint a korhadt ág, ha csizmatalp tipor rá. .

Tizenkettő.

Héjaként rikoltó hatalomige sújtotta hátba Udunnt, mielőtt ideje lett volna kitépni fegyverét a végvonaglásban rángó ellenfél testéből: Ahhoz nem volt elég erős, hogy összemorzsolja; ahhoz viszont igen, hogy a levegőbe emelje, negyven lépésnyi távolságra repítse, s üres dióhéjként csapja az étkezőház komoran magasodó homlokzatához, a torz pózokban rothadó tróféák közé. A mortel ázott szalmabáb gyanánt bucskázott a fal tövébe; sötét, alakatlan folt maradt utána a hatszögletű bazaltlapokon.

Tizenhárom.

Udunn szeme lassan résnyire nyílt, törött bordavégektől átfúrt tüdeje hörögve küzdött minden korty levegőért. Sebeiből bőven ömlött a forró-piros vér, az ölés vágya azonban mit sem csillapult benne; ha tehette volna, újra megindul a koponyakávás kút felé, torkokat tépni, csontokat zúzni, eleven húst marcangolni. Alig maradt ép porcikája; de tudta, hogy nem fog meghalni. A bűvös erejű hegtetoválasok már megkezdték rajta munkálkodásukat; gyógyító bizsergés járta át egész testét, ahogy sorra összeforrtak az elfeslett erek, helyükre ugrottak a kifordult ízületek, eredeti alakjukba rendeződtek a szétszóródott csontszilánkok.

Az apostolok száma négyre fogyatkozott, lovaikat valamennyien elvesztették. Egyiküknek sikerült újra felállítania a védőaurát; egy másik - alig több felismerhetetlenre zúzott roncsnál - hatalomigékkal gyógyította magát a kútkáva fedezékébe húzódva. A harmadik tucatnyi sebből vérzett, ám tetovált arcán fagyos nyugalom ült, miközben karddal és szavakkal sújtotta halálra a körülötte csaholó vadászokat.

Az utolsó apostol levedlette magáról halandó alakját. Lángvörösen izzó lávakolosszusként magasodott az udvar közepén: roppant öklei csóvákat hasítottak a sűrű homályba, az elgőzölgő esőcseppek szürke párafátyolba öltöztették. A testét érő pengék sisteregve fémcsonkká olvadtak, semmiféle kárt nem téve benne; ám az ő csapásai nyomán forrón fröccsent szét edzett acél, sötét selyem és eleven hús egyaránt.

Vissza, vadászok! A comtur kísértethangja parancsolóbb volt, mint valaha. A ti órátok letelt.

Az életben maradt sequatorok elszakadtak ellenfeleiktől, s az udvar sötétjében szétszóródva szaladtak a rejtekaknáknak hívogatón ásító torka felé. Kevesen voltak - jóval kevesebben, mint ahányan rohamra indultak nemrég a kút védői ellen -, újabb veszteségekkel azonban már nem kellett számolniuk.

Visszavonulásukat azok a falkatársaik fedezték; akik a comtur szellemparancsára sem bírták legyűrni magukban az ajzószeret hozta csatamámort.

A koponyadíszes kút szélesre nyitotta tátongó száját, és folyékony sötétséget okádott magából. Nem közönséges sötétség volt ez, mint a csillagtalan éjszaka Sramsass-Daqqínban, vagy a földmély örök homálya; az anyag síkján akármerre téved a vándor, mindenütt megtalálja valahol a fénynek egy eldugott szikráját, ha másutt nem, hát a saját kebelében: Ez a sötétség viszont valami teljesen idegen és felfoghatatlan dolog volt, nem is annyira a világosság hiánya, hanem inkább szöges ellentéte; szavakat találni nem lehetett rá, hiszen nem erről a világról származott. Cseppfolyós fodrokban bugyogott elő a kútkáva mögül, meggyúlt és megsűrűsödött a díszül szolgáló koponyákban, majd tapogatózó nyúlványokat fecskendezett szét az udvaron mindenfelé. A sebesült apostol, amikor megpillantotta maga fölött az alvadtan vonagló csápokat, némán behunyta ibolyaszín szemét, és felkészült a halálra.

Igyekezete azonban korai volt még, ha helyzetmegítélése hosszú távon nem is csalta meg. A sziromszerű formákba bomló, majd újfent magába roskadó sötétség nem őt kereste. Az indázva egybefonódó nyúlványok hosszúkás rojtokra szakadoztak, meg-megremegtek a hűvösen szemerkélő esőben; aztán türelmes polipkarokként kezdtek vonaglani a negyedik apostol, a lávává lényegült szörnyalak felé.

Az elf-lény megérezte a fenyegető veszedelmet, bár háttal állt neki. Megfordult, szembenézett a formátlan sötétséggel. Két mozogni tudó társa oldalazva, lassú léptekkel megindult felé, ő azonban egy parázsívű kézmozdulattal megállította őket. Mindenki ösztönösen megérzi, ha olyan viadal előtt áll, melyet segítők nélkül kell megvívnia.

A sötétség szapora hullámokat vetett, és körülfolyta ellenfelét. Mozgásában volt valami rettenetes magabiztosság, a sziklát kivájó vízér önbizalma, az a fajta győzelemtudat, ami az emberi képzelőerőt meghaladó türelemből táplálkozik. Közönséges halandó bizonyára a puszta látványt sem lett volna képes elviselni, a gyűrűző homálycsápokból sugárzó néma fenyegetést; ámde az Éjben Kacagó apostolai nem voltak közönséges halandók.

Az elf-lény első szavára sugaras lángbarázdák száguldottak végig a lüktető sötétségen; fakó füst szállt föl a nyomukban, ahogy sziszegve enyésztek semmivé a fodrosra szakadozott peremeken, vagy tűntek el a kútka torkában. A túlvilági szörny összerándult, hangtalan sikolyt hallatott. A következő pillanatban tomboló örvényben csapott össze az öles tűzalak körül, vadul tépve-szaggatva róla a lángokat, egyre csak azon igyekezvén, hogy magába fullassza vörhenysárga fényét.

Az apostol bátran fölvette a harcot. Ökölcsapásai tátongó árkokat hasítottak a sötétségbe, a szájából fuvalló lángok csíkokra szabdalták; rőten izzó ereket szőttek belé. Magányos sziklaszállként magasodott a fekete hullámverésben, mely már-már összezsugorodott tűzkoronás feje fölött, majd meghátrált, visszahúzódtott, hogy erőt gyűjtsön az újabb rohamhoz. A félelmetes homály hideg nyelvekkel nyaldosta körül, ostoros nyúlványokkal cserdített felé, cseppekre váló zuhatagokban ömlött rá felülről. Egyelőre még elhárította a támadásokat; ám a visszavágáshoz nem maradt ereje, s mozdulatai mind lankadtabbá váltak, fénye egyre halványabban parázslott.

Ekkor a sötétség elszánta magát a végső rohamra. Tajtékos fürgetegként rontott a lángoló lávalényre, homályhabot fröcsögve, fekete nyálpermetet okádva, mintha az egész rendházat magával akarná söpörni valami túlvilági, fagyos-rideg bugyorba. Az apostol egy kurta pillanatra állta az ostromot; aztán megingott, féltérdre hullott, vakon sarabolva öles tűzkarjaival. Égő hasadékok nyíltak a sötétség cseppfolyós szövédékeiben, s forrottak össze mindjárt nyomtalan; a rettenetes ár átcsapott az elf-lény felett, kavargó felszínű homálygubóba zárta, amely alól még mindig dacosan világolt a vörhenyes izzás. Szívdobbanásnyi időre úgy tűnt, mintha az apostol még egyszer, utoljára összeszedné magát: fölegyenesedne, szétvetné roppant karjait, s lerázná magáról a nyúlós csápokkal rátapadó halált. Ám azzal, ami a kút mélyéről előtört, még az ő hatalma sem vetekedhetett: a sötétség foszlányokat vetve felfortyant, visszaörvénylett önmagába, s a sárgászöld fénnyel pislogva kilobbant, mint elkoppantott kanóc végén a gyertyaláng.

A három megmaradt elf komoran figyelte, amint a túlvilági homályszörny lomha, elégedett hullámzással megindul vissza, a koponyákkal ékes kút felé. Mozdulataiban, ahogy lustán elterpeszkedett a hatszögletű köveken, ahogy húsos rozettákra bomolva végignyaldosta a fekete bazaltot, volt valami önelégült, valami jóllakott. Ölebként tartott gyíkok vonulhatnak haza így langymeleg vackukra, ha vége az etetési időnek, s degeszre tömték nyálkás hasukat a kövérré hizlalt mocsári pondrókkal.

Egyik apostol sem mozdult, amíg a cseppfolyós sötétség vissza nem szivárgott a kút mélyére, maga után húzogatva utolsó nyúlványvégeit is. Tudták, mi történt itt: teljesedésbe ment egy szigorú kötés, a szerződő fél elvégezte feladatát, megkapta járandóságát: Ha megzavarnák, ha bosszúvágytól hajtva fegyvert vagy ígéket emelnének rá, kontraktust sértenének, s népükre idéznék a Tűlsó Síkok haragját.

Valahol mélyen a föld alatt, egy boltozatos terem kongó félhomályában, hanyatt feküdt pentagrammájában a bíborsujtásos kaftánt viselő beavatott. Mindkét szemére megvakult, s füléből, orrlyukából vékony pataokban szivárgott a vér. A sietségért csaknem az életével kellett fizetnie: a Tűlsó Síkok lakói nehezen zabolázhatóak, s ő a leghatalmasabbat szólította fel közülük, akit csak néven nevezni mert. Hajszálon múlt csupán, hogy az erők párharcában ő kerekedett fölül, s az apostol helyett nem az ő lelke szállt sikoltva kárhozatra.

A démonlovas opálössá homályosult szeme körül a festett minták zavaros színegyveleggé mosódtak össze: eláztatta őket a homlokáról szakadó veríték. Az ajka viszont... az ajka, ha ráncosan; cserepesre repedten is; de mosolygott...

Vyergas bal arca hosszában kettéhasadt. Ha nincs a rúnapók, ott helyben halálát leli; ám az ereklje törhetetlen ezüstje felfogta a fejének irányzott kardcsapást, s bár nyolcágú kínnal nyilallt a húsába, az életét megmentette.

A zömök férfi hátraszökkent, s felköhögött a torkából egy ígét, amely eltünteti a lepleket, s messzire riasztja az elmével játszó fantomokat. Ejthette volna hatalmasabban is; ám az imént veszedelmesen megcsapolta a vérében szunnyadó energiákat, s tudta jól, hogy takarékoskodnia kell a tartalékaival. Csak remélni merte, hogy nincs ezzel másképp az úmahtar sem, s a bűvige, amelynek oltalma alá húzódott, a csekélyebbek közül való.

Igaza volt. Gyűlöltén ismerős körvonalak bontakoztak ki a porfátylas homályból, ahogy az elfről lemállott a láthatatlanság védőmáza: táncosan szökellő lábak, karcsú derék, keskeny vállak, jégkék szempár az aranyló hajfürtök alatt. És persze a kard, a fűzfalevélként hajló hiequar, melynek ezüsttel futtatott pengéjén most friss vér gyöngyözött.

- Ölj meg, kicsiny ember! - susogta Aurri; mosolyra húzódó szája szögletében gúny és örület bujkált. - Ölj meg, itt vagyok!

És támadott; mozdulatai kecsesen egymásba folytak, olajozott átmenetekkel, könnyedén és tetszetősen, akár a hulló falevelek tánca az őszi szélben, ha Káosz-Raddaq dérharmattal borítja a tarka lombokat. Minden lépésében, minden fordulatában a halk halál dalolt.

Vyergasnak nem volt érkezése méltányolni az elf vívóstílus eleganciáját. Összeszorított fogakkal háritotta a záporozó csapásokat, egyiket a másik után. Érezte, hogy sikerült átvennie az úmahtar ritmusát, s ez javára szolgált, bár egyszersmind másodrangúságának elismerése volt; máskor ő szokta diktálni az ellenfélnek a párbaj ütemét. Most azonban örült, hogy ennyire jutott, s a gyomra mélyén jégdarabbá fagyó gyűlöletet egyetlen végső kitörésre tartogatta; tudta jól, hogy ha akkor nem ragadja magához a kezdeményezést, soha többé nem lesz rá esélye. Magabiztossá kell tennie az elfet; elhíttetni vele, hogy erejevesztett báb ő, akivel kedvére eljátszadozhat. Ha végérvényesen meggyőződik róla, előbb-utóbb hibázni fog; a gőg mindig rossz tanácsadó.

És ennek az ellenfélnek nem is igen van más gyöngye pontja.

Félrelépett egy csapás elől, oldalra kapta a fejét, karddal háritotta a következőt. Kisebesedett tenyerében érezni kezdte a mara-sequor súlyát; a párviadal hosszúra nyúlt, a fáradtság alattomban nyújtogatta felé lankasztó csápjait. Még le tudta rázni őket, hiszen primortel volt, kérges szívű veterán, megszámlálhatatlan csata győztese; de sokáig nem bírja már, végesek az ő erői is.

Ha csak a pengék ezüstösen csengő játékára figyel, nem veszi észre a döntő pillanatot; Aurri túl jó harcos volt, semhogy a vívőtechnikájával elámulja magát. Ám a rúnadíszes ezüstpók, amely oly sokszor mentette már meg az életét, ezúttal is a segítségére sietett. Az elf aurája mindeddig szikrázó azúrkék volt, fekete-vörös erekkel átszöve; most azonban hirtelen lüktetés reszketett rajta végig, s amerre a körkörös hullámtaréj elhaladt; bíborlila ragyogás terjedt szét a nyomában, magába olvasztva mind a többi árnyalatot.

A gőg színe. A dölyfös önbizalomé, a diadal feltétlen tudatáé.

Erre a pillanatra várt Vyergas; tüdejéből rekedt vartyogás bugyogott fel, artikulálatlan hangok zavaros egyvelege, melyből a saját füle is alig hallotta ki az Ősök Nyelvének hörgő salakká torzult szavait. Minden maradék energiáját ebbe a hatalomigébe sűrítette, ügyet sem vetve kizsigerelt teste kétségbeesett tiltakozására. A fájdalom émelyítő volt, az egész bazalttermet vöröslő ködbe vont a körülötte; forró lángbarázda hasította végig a torkát, a hangszálait, hátsó zápfogai szilánkokra törtek. Vér és epe fröcskölt leperzselt ajka mögül, ahogy a tiltott szózatot a világra okáda.

Érzékelte, hogy Aurri azonnal felvonj a védpajzsait; talán áttörhetett volna rajtuk ezzel a végső erőfeszítéssel, de nem vállalta a kockázatot. A hatalomige nem az ellenfelére, hanem órá magára fejtette ki hatását; mintha folyékony láva ömlött volna szét az ereiben, mintha emésztő hevű máglya lobbant volna föl véres homloka mögött. A semmiből támadó energia szétáradt egész testében, végigbizsergette

minden tagját, minden porcikáját. Úgy érezte, elevenen fog elhamvadni; szíve majd kiugrott a bordái közül.

Pusztá kézzel ütötte félre a hiequart; a mívés elf penge keltébe hajlott, középen megtörött, álomszerű renyheséggel vált két darabra. A pusztulását kísérő éles csendülést Vyergas mély, vontatott dübörgésnek hallotta. Az egész világ lelassult körülötte; az előbb még oly fürgén cikázó fényparányok mézbe ragadt legyek módjára vonszolták magukat a sötétségben.

Látta, hogy Aurri ajka megmozdul, hangokat formál. Egyetlen szavába kerülne csupán, hogy lefoszlassa ellenfeléről az Ősök bűbáját; és ezt a szót egyetlen szívverés alatt ki tudja mondani. Csakhogy a primortelszíve most tízet dobban, míg az övé egyetlenegy.

Az első kardvágás a vállán érte az elfet, széthasította a kulcscsontját és a nyaki ütőerét. Furcsán megrogyott oldalra; a seb körül sötét vércseppek jelentek meg, és sugarasan szétágaztak a levegőben, folyékony csíkokat húzva maguk után: Lomhán nyiladozó halálvirág, hiú remények és ősi sérelmek feledtetője:

A mara-sequor ugyanarra a sorsra jutott, mint az úmahtar kardja; nemcsak tízszer gyorsabban, tízszer erősebben is sújtottak le vele, s ezt a megterhelést a földmélyi kohókban edzett acél sem bírta ki. Borotvaéles, körömnymi fémszilánkok forogtak a félhomályban méltóságteljes lassúsággal. Vyergas ki-rántotta a sebből a fűrészre tört végű csonkot, kurta mozdulattal az elf gyomrába szúrta, majd elengedte a markolatot.

Aurri lebegve ereszkedett a bazaltköves padló felé. Válla és hasa körül álmos vérkoszorúk bontogatták cseppfolyós szirmaikat, az elmúlás indás-kacsos mintáit szöve a levegőbe. Volt valami lélegzetelállítóan gyönyörű a látványban; a hanyatlófélben lévő testen rőtvrös orchideák nyíltak, bíbor lótuszkelyhek szökkentek szárba, nedves-eleven rózsaporzók bólogattak. A kép háttérét az asztráaura magasztos ragyogása szolgáltatta: egymásba olvadó színek és alakzatok, cinóberrel hártványozott azúr-kék, opálosan csillogó szűzfehér, s az a különös, megfoghatatlan árnyalat, amely a hamuba fulladó lángnyelvek emlékét fodrozza körül olykor, ha értő szem figyeli.

A tűnékeny idomok és formák reszketeg harmóniája minden közönséges szemlélő számára rejtve maradt volna; Vyergast azonban lelke mélyéig megrendítette, véresre marjult torka furcsán összeszorult. Ez az igazi, hamisítatlan szépség, gondolta könnyes szemmel, miközben közelebb lépett az elfhez, s mutatójja könnyed nyomásával beroppantotta a homlokát. A halál esztétikája.

Különös érzés fogta el, részben költői elragadtatás, részben misztikus révület, részben egyfajta szellemi orgazmus. Azt kívánta, bár örökké tartana ez a pillanat; ám az idő múlását még az Ősök Tudománya sem tartóztathatta fel, legfeljebb féket vethetett rá. Aurri egyre közelebb került a hatszögletű bazaltlapokhoz, a levélforma hiequar kicsúszott ernyedő ujjai közül; szabadon úszott a levegőben. Az asztráaurával egybemosódó vérvirágok mind bonyolultabb alakzatokba rendeződtek; nemsokára tartásukat veszítik, és magukba roskadnak. Vyergas elhátrált kissé, hogy ha a gátjait szétszaggató idő hullámverése újra rázúdul majd, ne sérthessék fel a szerteröpködő fémszilánkok. Tekintetét azonban egy pillanatra sem vette le a legyőzött úmahtarról; hosszúra nyújtott haldoklása remekbe szabott műalkotás volt, az ő keze műve, amit a legvégsőkig ki akart élvezni.

Távoli, halk nesz ütötte meg a fülét; acélszürke szemöldöke ráncba futott. Amíg a hatalomige hatása alatt állt, csak a legélesebb és legmagasabb hangokat hallotta, azokat is lomha-mély robajlásként csupán. Többet nem érzékelne Aurri halálsikolyából sem. Ez azonban valami más volt: szaggatott, rikoltó nevetés, a téboly mákonyos ízével teljes, mely messzire cseng a fullasztó sötétben, és nem szab neki korlátokat az Ősök Tudománya.

Pillantása az elf bezúzott homlokára tévedt. Tűzvörös kövirózsa virágzott ki rajta; szertekígyózó levélfontai beszótták és magukba nyelték mind a büszke krónikásjeleket, egy kivételével.

A lángoló szív továbbra is dacosan izzott a vasbéklyó bőrtönében, konokul őrizte fényét, bár az úmahtar élete vérszirmokban bimbózott el körülötte. És Vyergas ekkor végre rádöbrent, mit hall.

Mallior kacaját.

A három megmaradt apostol egyike összeesett a rendház udvarán; az ujjai közül kiforduló hiequar csengve hullott a hatszögletű kőlapokra. Iszonyú rángógörcsök szaggatták az elf törékeny testét; ajkáról bomlott, vonító nevetés fakadt, titkos visszhangokat riasztva a szellemsíkokon.

Két társa összenézett fölötte. Szólni nem szólhattak egymáshoz, hangszálaikat lefoglalta a védőaura hatalomigéinek folyamatos intonációja, ám egybevillanó tekintetük önmagáért beszélt. A harmadik apostol Ly'Shematenel volt, örökösödésből kizárt ágyasgyermek, de az ősi vér hordozója. Arca mélyvörös pírban égett, mintha lázlob gyötörné vagy gyulladás fészkelne benne. Ahogy figyelték, ráncokba gyűrődő homlokán bonyolult körvonalak bontakoztak ki; teltek meg színnel, tartalommal: béklyótagok, lángnyelvek, egy izzón lüktető szív kontúrjai.

Köszikla vagy, fiam; és én erre a kösziklára építem házamat...

A két elf nem habozott. Biztosan tudták már, hogy Aurri halott; mint ahogy azt is, hogy Mallior hagyatéka nem maradt örökös nélkül. Nem volt okuk tovább időzni ezen a vigasztalan helyen, elesett társaik tetemei között.

Kétfelől ragadták meg a magatehetetlen kacagót a hóna alatt; szabad kezük meztelen kardpengét markolt, az acél hideg villanása ezüstös félköríveket metszett a halálbűzös homályba. Kánonban zengő hangjuk megerősödött, magasba szárnyalt, fülsértő crescendóba csapott át; távozni készülődtek, hatalomigéik meg-megszaggatták a tér szövedékét:

Az idegen szózat úgy zúdult rájuk a hatszögletű öregtorony felől, mint valami mennydörgő sziklaomlás. Hörgő-rekedt hangok robajlottak végig a rendház udvarán, pusztá súlyukkal letaglózva az elfeket, tüdejükbe fullasztva a lélegzetet, szemükbe dermesztve a fényt. Elterültek mindhárman, akárha pusztító erejű szélvihar süvített volna el fölöttük; csak a kiválasztott nevetett tovább megállíthatatlanul, a másik kettőben bennszakadt a szó, zihálva kapkodtak levegő után. Ibolyaszín tekintetük elfelhősödött egy pillanatra; ám amint kitisztult, nyomban körbevillant, az új fenyegetés forrását kereste.

A torony balkonján, mindenfelől szolgálótól megtámogatva, formátlan torzalak magasodott. Véres ajkak vigyorogtak a valaha-volt arc rákos kísértetében. A torok, a garat, a száj megannyi nyílt seb; a hangszálakon áttetsző hártyalüktetett, a kénben gőzölt darunyelőcsőben habot vetett a nedvesen bugyogó nyál. Ragacsos veríték verte ki az utolsó csatájára készülő comtur otromba testét.

Az egyik apostol talpon termett, karját fölfelé lendítette, ajka szólásra nyílt. Színpadias, széles ívű mozdulat volt; épp megfelelő egy többszázados életút lezárásához. A rendház urának következő hatalomigéje úgy zúzta be az elf meggyengült védpajzsait, mint tollas buzogány csapása a bordásan merevített páncél lemezeket. Az egyik pillanatban még ott állt a romba dőlt udvaron; a következőben már csak körömnymi cafatkák maradtak belőle, szertepülő húsfoszlányok, forró vérpermet, törötten pörgő fogak. Körkörös koszorúrepedések futottak végig a bazaltlapokon; a szitáló esőcseppek félreriadtak a levegőben, hogy elkerüljék a találkozást az ártó mágia sistergő, fortyogó gócéval.

A második apostol jobban takarékoskodott a hatalmával; vagy talán csak az a tudat acélozta meg elszántságát, hogy utolsónak maradt. Vijjogva rikoltott a messzi balkon felé; vonásai a gyűlölet maszkjává torzultak. Hangjára a comtur rekedt robajlása válaszolt, súlyosan és mélyen, akár a darabos ólom vagy a hegyormok álmai.

A két hatalomige egymásnak feszült az udvar fölött. A szennyes esőpermet sziszegve, gőzfodrokat eregetve örvénylette körül a pontot, ahol találkoztak. Rianó jég sikoltott, mennydörgés dübörgött tompán; egyik sem bírt a másikával. A disszonáns hangok száz karommal vájtak a rejtőző vadászok dobhártyájába, rezgésbe hozták a fekete salakhalmokat, végigborzongatták a bástyafal vaskos támpilléreit. Az egész udvar vibrálni, majd rázkódni kezdett; az étkezőház szögletes homlokzatán groteszk táncra perdültek a régi vadászatok penészhúsú trófeái, s ahogy egyre szilajabbul, egyre féktelenebbül ropták, mind többen potyogtak le közülük száraz zörgéssel a bejárat lépcsőire. Valahol bal kéz felé az udvaron kipattant a kövezetből egy malomkönyi bazaltlap, olyan hangot hallatott, mint a késéllal megpöccintett üvegharang, aztán sugarasan hat darabra hullott.

Az elf mintásra tetovált arcán keskeny, élénkpirosan csillogó patakocskák csordogáltak lefelé; az orrlyukából, a szeme sarkából, a szája szögletéből eredtek: Izomgörcsök rángottak végig a karján; a hiequar kihullott zsibbadó ujjai közül, s le kellett eresztenie a földre az átalakulófélben lévő úmahtart is, aki még mindig eszeveszetten kacagott. Finoman ívelt nyaka most nem tűnt sem karcsúnak, sem előkelőnek; az ínkegek majd' kiszakadtak belőle, úgy megfeszültek az erőlködéstől.

A hájredők és húsdagاناتok közé börtönzött comtur részegen dülöngélt fenn a balkonon, a szolgálak alig bírták megtartani. Az egyiket egy hirtelen mozdulata át is billentette a korláton; szélesre tátott szájjal, mégis némán zuhant a mélybe, halálordítását elnyelte a zúgó-zengő mágiaorkán, a sívító füttyök, a hullámverésmoraj. Valahányszor a láthatatlan hullámok újabb dörgő rohamra indultak az éles

sirályrikoltozás ellen, a comtur fölmetszett torkából sötét folyadéksugár fröcskölt elő férfikarnyi hosszúságban. Tályogos ornyílása körül vérhártyás buborékok tolongtak egymás hegyén-hátán; a legkülsők sorra pukkantak el, ám az elrákosodott tüdő ugyanolyan iramban öklendte fel az utánpótlást.

A hangskála legvégső határait ostromló kakofónia a tetőfokára hágott; a fül már feladta vele a harcot, most a velőt bizsergette, az idegeket reszelte, a csontokat sajgította meg. Az elf arcán hirtelen megereszkedtek az izmok, szája széle furcsán lefittyedt, testének egész baloldala megbicsaklott: A comtur minden egyes lélegzetvétellel újabb és újabb darabkákat köhögött fel önnön belsejéből; a verítékező szolgák lába meg-megcsúszott a gyorsan terjedő tócsában a balkon padlatán.

Makacs harcosok voltak ők ketten, az apostol meg a rendház ura; inkább vállalták a sorvadást, a megnyomorodást, az évekig húzódó, lassú haldoklást, semmint a vereség szégyenét.

Talán egyiküknek sem tűnt fel, hogy az öregtorony kapuzatáról töredezni kezdenek a szobordíszek, hogy a támoszlopokon cikcakkos repedések indáznak fölfelé, hogy a gazdagon béletezett boltívek beroppannak, majd hosszanti irányban szétmállanak, akár a rosszul tapasztott sárkunyhók fala. Hiszen mindketten a hatalomigére összpontosítottak, hogy belésűrítsék utolsó csepp erőtartálékukat is, ügyet sem vetve a szétfeslő hangszálakra, az agytekevénységeiket elöntő vére, a sorra elpattanó erekre a szívük körül. Vélhetőleg egymást sem látták már; a külvilág megszűnt létezni számukra. Csoda-e hát, hogy egyikük sem vette észre, amint a zömök bazalttorony megroksad a körülötte kavargó energiaörvény szorításában, majd oldalt rogygan, ferde síkban megcsuszamlik, és lassan dőlni kezd, egyenesen a koponyakávás kút felé? Csoda, hogy a kivérzett szemek nem láttak, hogy a tönkrezúzott fülek nem hallottak, - hogy a ronggyá szakadó idegpályák nem továbbították a beérkező ingereket?

Nem. A csoda az volt, hogy az utolsó pillanatban mégis felocsúdtak, mind a ketten.

Az elf apostol félvak tekintetében a tehetetlen düh előbb keserű csalódásnak, majd a halál igazságával megbékélő harcosok belenyugvásának adta át a helyét. Bátor férfi volt, s még fél oldalára bénán is méltósággal tudta fogadni a véget, amikor a magasból alázóduló bazalttömbök péppé morzszolták a hagymázasan hahotázó majdnem-úmahtarral együtt.

A comtur roppant testének azon a pontján, ahol valaha az arca lehetett, nem sok érzelmek kimutatására alkalmas vonás maradt. Egyenetlen sík volt csupán, sebekkel, varokkal, burjánzó fekélyekkel szabdalva; mielőtt azonban darabokra szakadt volna, megmagyarázhatatlan módon mégis kifejezővé vált egy kurta pillanatra. Elégedettség sugárzott róla, és mélységes nyugalom; a teljes sorsot élt bölcské. Ranagol megadta a comturnak az utolsó kegyet, amiért hosszú esztendőket minden éjjel fohászkodott.

Syros Iamaranth, a Suttogó Pengék Ura harcban esett el, magával rántva a halálba ellenfelét.

Az Ősök Tudománya által kavart hangvihar elülte után hosszú percekig néma csend honolt a kusza rommezőn, mely nem is olyan rég még a Kath'ul'Naathum rendháza volt. Semmi sem mozgott az ólom-szín félhomályban, csak a konokul kitartó eső szemerkélt tovább a dúlt salakhalmokra és a megtépett tetemekre, gyászról és halálról susogva halk méltósággal.

Aztán a sötétség hullámokat vetett az öregtorony maradványain, és súrlódó nesz kíséretében szertefoszlott egy zömök alak körül. Lehajtott fővel állt, vércsatakos szakálla a mellét verdeste; arcát nedves árnyékok vonták homályba, mélyükön felemás zsarátnokpár világolt. A baloldali parázsdarab hideg ezüstben izzott; a jobboldali forró, kénsárga fénnel égett, akár a sárkányok haragja.

Háború lesz; Vyergas tudta. A Ly'Shematenel ház nem fogja bosszulatlanul hagyni az elsőszülött pusztulását. Az Ötödik Dombon most hamarosan kiélezik a levélforma pengéket, harcra szerszámazzák a siqueiseket, tiltott nevek segítségét kérik a rönkszentélyekben, a feketetölgyek lombjai alatt. A Quirra Khinn velük fog lovagolni, hiszen a ház hercege rangbéli vitézü, az ellenfél pedig az ifjabb népek közül való.

Ilyen vészterhes időkben a rendnek tapasztalt vezetőkre van szüksége.

Acélvillanás hasított a gyülemlő éjszakába. Vyergas megforgatta a törött mara-sequort, kettőt suhintott vele a levegőbe, majd maga elé dőfte a kavicsos bazaltomladékba, Syros Iamaranth roppant sírhalmába.

- Comtur! - kiáltotta el magát rekedten. Nem törődött a kimarjult torkában lüktető fájdalommal; dacosan hátravetette fejét, s körülhordozta égő tekintetét a néptelen udvaron. Látni akarta, hogy van-e valaki, aki felvállalja kihívását; aki elvitatja tőle a rangot, amelyre igényt emelt.

Valami megmozdult az étkezőház mély árnyékában. Félig eltemették a szögletes homlokzatról ráhulló trófeák roncsai; dühös sziszegéssel lökte félre a szikkadt karokat, zörgő fogakkal vigyorgó koponyákat, ahogy lassan kibontakozott alóluk. Apró volt, izmos és csaknem meztelen testét spirálisan kígyózó hegek borították; szegecsekkel ékes bőrszíjak fonták körül. Amikor felállt, egy pillanatra meg-ingott, mintha megszédült volna; ám aztán szilárd s határozott léptekkel indult el a szakállas férfi felé, járása nem árulkodott kétségekről, rejtett bizonytalankodásról.

Vyergas vastag szemöldöke ráncba szaladt: Valamennyi túlélő vadász közül Udunn volt az egyetlen, aki veszélyt jelenthetett volna címigényére. Udunn, a sura'shtak, az asszonyördög, a csatabárdboszorkány. Igen; ő méltó ellenfél lenne páros viadalban.

Legyen meg hát Ranagol akarata...

A nő odaért hozzá; és ráemelte tekintetét. Fekete szeme emésztő hévvel tüzelt az arcán kacsaringózó sebhelyek közül, akár az eleven szén. Az apostolokkal vívott csata megviselte, de nem jobban, mint Vyergast a párbaj Aurival. Ha összecsapásra kerülne sor közöttük, csak Káosz-Huvarhg lenne a megmondhatója, melyikük emelkedik ki győztesen.

Udunn szeme résnyire szűkült. Hirtelen mozdulattal, kígyósebesen rántotta ki az övébe tűzött vadásztört; tekintete meg sem rebbent közben, szívdobbanásnyi időre sem tágitott a férfi félbehasított arcáról. Megpörgette a fegyvert, a magasba kapta, döfésre készen; a megsebzett levegő panaszosan felsírt a pengeél nyomán.

Vyergas nem moccan.

Hosszú percekig néztek farkasszemet, mint két márványba mintázott kőszobor. Esőpermet verte megtépett testüket; tétova fuvallatok terítettek hideg hamut hajukra. A levegőben nyirkos tufa szaga terjengett, rég halott lángok emlékét idézve.

Udunn figyelmeztetés nélkül sújtott le, villámgyors mozdulattal, akár a haragvó vipera. A vadásztör a csonka mara-sequor mellé került, remegő markolattal állt a salakos bazaltban.

- Primortel! - vijjantotta el magát az asszony éles vércsehangon.

Vyergas ellazította izmait; feketére perzselt ajkára széles, elégedett mosoly ült ki, a vadászó cápához hasonlatos.

Ha a Kosfejes Úris úgy akarja, ők ketten még nagy dolgokat fognak véghezvinni együtt.